ஓம்.

தொலைவிலுணர்தல்

என்னும்

மறைபொருளுணர்ச்சி

(TELEPATHY & THOUGHT-TRANSFERENCE)

இரண்டாம் பதிப்பு

By

இது, பல்லாவரம், பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்
மறைத்திருவாளர் சுவாமி வேதாசலம் என்னும்
(Swami Vedachalam)
மறைமலையடிகளால்
இயற்றப்பட்டு,

நூல் முழுதும், 1941க்குமுன்
பல்லாவரம்
Pallavaram
பொதுநிலைக்கழக நிலையத்திலுள்ள
திருமுருகன் அச்சுக்கூடத்திலும்
T. M. Press,
இந்நூல் முகப்பும் முகவுரையும்
சென்னைத் திருவல்லிக்கேணி Green & Co.,
யிலுள்ள பார்வதி அச்சுக்கூடத்திலும்
பதிப்பிடப்பட்டன.

December, 1946.

560

All Rights Reserved விலை, நான்கு ரூபா.

44703

M. I. P. PROJECT
Microfilmed.

6272a

முதற்பதிப்பு, 1935
இரண்டாம்பதிப்பு, 1946

முதற்பதிப்பின் முகவுரை.

இற்றைக்கு இருபத்துநான்கு ஆண்டுகளுக்குமுன், அதாவது விரோதி கிருது ஆண்டு (1911) சித்திரைத் திங்களில் யாம் எழுதத்துவங்கிய **தொலைவிலுணர்தல்** என்னும் இவ்வுரைநூல், எமது 'ஞானசாகரம்' என்னும் **அறிவுக்கடலின்** ஆறாந்திருமலரிலும் எட்டாந்திருமலரிலும் ஒன்பதாந்திருமலரிலும் ௯௯ பக்கங்கள் வரையில் வெளிவந்து, பத்து, பதினொன்று, பன்னிரண்டு, பதின்மூன்று, பதினான்கு, பதினைந்தாந் திருமலர்களில் தொடர்ந் தெழுதப்படாமல் நின்றுபோய், மீண்டும் ௧௬-ஆந் திருமலரில ஆங்கிரச ஆவணி புரட்டாசிக்குரிய ஏழு எட்டு இதழ்களில தொடர்புகொண்டு வெளிவரத் துவங்கி, இப்போது* அதன் பதினேழாந் திருமலரின் எட்டு ஒன்பதாம் இதழ்களில் எல்லாம் வல்ல இறைவன் றிருவருளால இனிது முடிவு பெறலாயிற்று.

இங்ஙனம் இந்நூல் இடையிடையே எழுதப் படாமல நின்று போயது ஏனெனின்; **யோகநித்திரை, மனிதவசியம், மக்கள்நூறாண்டு உயிர்வாழ்தல் எப்படி?, மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்** என்னும் பேராராய்ச்சிப் பெரும்பயன் நூல்களும் வேறுசில சிறுநூல்களும் இடையிடையே எழுதி வெளியிட வேண்டுவது இன்றியமையாததாக நேர்ந்தமையானும், அந்நூற் பொருள்களின் உண்மைகளை உள்ளவாறு ஆராய்ந்து எழுதுதற்குத் தமிழ் ஆங்கிலம் வடமொழி என்னும் மும்மொழிகளிலும் உள்ள உயர்ந்த பல நூல்களை ஓவாது பயில நேர்ந்தமையானுந், **தொலைவிலுணர்தல்** என்னும் இந்நூற்பொருளின் உண்மைகளையும் உண்மை நிகழ்ச்சிகளால விளக்குதற்கு இன்னும் பல நூல்களைப் பயில வேண்டுவது முதன்மையா யிருந்தமையானும், மேற்கிளந்த நூல்கள் முடியுந்துணையும் இந்நூலை இடையே பல ஆண்டுகள் நிறுத்திவைக்க வேண்டுவதாயிற்று. என்றாலுந் துவக்கஞ்செய்யப் பட்டு இருபத்துநான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகாவது இது முற்றுப் பெறும்படி அருள்புரிந்த எம்பிரான் றிருவடிகளுக்கு அடியேங்களின் புல்லிய வணக்கங்கள் உரியவாகுக!

'தொலைவிலுணர்தல்' என்பது ஐம்புலன்களுக்கும் எட்டாத் தொலைவிலுள்ள பொருள்கள் உயிர்கள் பொருணிகழ்ச்சிகள் உயிர் நிகழ்ச்சிகளை மக்களாகிய நாம் நமதுள்ளத்தால் உணரப்பெறுதலே யாகும். ஐம்புலன்களின் வாயிலாகவன்றி எதனையும் உணரமாட்டாத எளிய நிலையில் நிற்கும் நாம், அவ்வைம்புலன்களுக்கும் எட்டாத இடத்திலுங் காலத்திலும் உள்ள பொருள்களையும் உயிர்களையும் அவற்றின் நிகழ்ச்சிகளையும் ஒரோவொருகாற் கனவிலும் நம் அகக்கண்ணெதிரே சடுதியிற்கண்டு, அங்ஙனங் கண்டபடியே பின்னர்ப் புறக்கண்ணெதிரேயும் அவைதோன்றக்கண்டால் அப்போது நாம் எவ்வளவு இறும்பூதெய்துகின்றோம்! கனவிலோ நனவிலோ நாம் நம் அகக்கண்ணாற்கண்டு நினைவுற்ற ஓரிடத்தை அங்ஙனங் கண்டபடியே சிறிதும் பிசகாது நமது புறக்கண்ணெதிரேயுங் காண நேருங்கால் அப்போது நாம்எவ்வளவுவியப்புறுகின்றோம்! இன்னும் நமக்கு இனியராயினார் ஒருவரைப்பற்றி நாம் ஆழ்ந்து நினைந்துகொண்டிருக்கையில், அவர் நமக்கெதிரே வந்தாலும், அல்லதவரிடமிருந்து எதிர் பாராமலே ஒரு கடிதம் வந்தாலும் அப்போதும் நாம் எவ்வளவு வியப்பினை அடைகின்றோம்! இவ்வாறு ஐம் புலன்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் ஒருகாலன்றிப் பலகாலும் ஆங்காங்கு நிகழ்தலை நம்மனோர் தம்மாட்டும் பிறர்மாட்டும் அடுத்தடுத்து அறிந்துவைத்தும், அவற்றைப் பற்றி ஆராயாதும், அவ்வாராய்ச்சியாற் பெறும் பெரும்பயனைப் பெறாதும் வாளா நாட்கழித்து மாய்ந்துபோதல் எத்துணை இரங்கத்தக்க தொன்றா இருக்கின்றது!

இவ்வுடம்பும் இவ்வுடம்பிலமைந்த ஐம்புலங்களும் நமக்கு அறிவை வளர்த்தற்கும் இன்பத்தைப் பெருக்குதற்கும் இன்றியமையாதவைகளாய் இருந்தாலும், இவையிற்றின் உதவியில்லாமலே பொருள்களையும் உயிர்களையும் அவற்றின் நிகழ்ச்சிகளையும் நேரே யறிந்து கொள்ளுதற்குரிய அறிவும் ஆற்றலும் உடையவர்

களாய் இருக்கின்றேம் என்பது மேல் நிகழ்ச்சிகளால் விளங்கவில்லையா? இத்துணைச்சிறந்த அறிவாற்றல் நமக்கு இயற்கையாகவே யிருந்தும், ஏதோ ஓர் இருள் நம்மறிவைக் கவிந்துகொண்டிருத்தலினாலன்றே, இவ்வுடம்பும் இதிலமைந்த ஐம்புலங்களும் அவ்விருளைப் போக்கி நமதறிவை விளங்கச்செய்தற்கு இன்றியமையாக் கருவிகளாக இறைவனால் நமக்கு வகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன? கட்பார்வை மங்கியகண் கண்ணாடியின் உதவியால் தனது பார்வை விளங்கப் பெறுதல் போலவும், புகையிற் பொதிந்த நெருப்புக் காற்றினுதவியால் அப்புகை நீங்கிச் சுடர்ந்தெரிதல் போலவும், பாசி மூடிய நீர் செம்படவர்வலையால் அரிப்புண்டபின் தெளிந்துவிளங்குதல் போலவும், மழை முகிலால் மறைவுண்ட மதியம் மழை பொழிந்தபின் நீலவானில் நிலவொளி விரித்துச் சாலத் துலங்குதல்போலவும், நமதறிவை மறைத்த இருளும் விலக விலக அவ்வறிவுஞ் சொலற்கருந் துலக்க முடையதாகி, ஐம்புலஉதவி வேண்டாமலே அண்மையிலுஞ் சேய்மையிலும் முற்கால இக்கால பிற்காலங்களிலும் எவற்றையும் எவற்றின் நிகழ்ச்சிகளையும் நேரே காணவல்லதாயிருக்கின்றது. அங்ஙனம் நேரே காணவல்லதாகிய அறிவுக்காட்சியை நாம் பெறுங்கால், அதற்கு முன் நாம் அறியாமையால் அடைந்த நோயுங் கவலையும் வறுமையும் அவற்றால் வரும்அளவிலாத் துன்பங்களும் நம்மைவிட் டொருங்கே நீங்கிப்போக, நாம் எல்லையற்ற அறிவும் இன்பமும் நிரம்பப்பெற்று, எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனது அருட் பேரொளியில் அழிவின்றி நிலையுதலுறுவோம்.

ஆகவே, அத்துணைச் சிறந்த அறிவுக் காட்சி நமக்கு இயற்கையே உண்டென்பதனையும், அவ்வறிவுக் காட்சியால் நம் மக்களிற் சிலர் பலர் ஐம்புலங்களுக்கும் எட்டாத அரிய பல நிகழ்ச்சிகளை நேரேகண்டலையும், உண்மையாக நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டு நன்கு விளக்கி, அவ்வாற்றால் மக்கட் பிறவியினை அரிதிற்

பெற்றாரெல்லாரும் ஓவாத தமது தவமுயற்சியால், அவ்வறிவுக்காட்சியினை இன்னும் வரம்பின்றிப்பெருகச் செய்து, அதனால அறியாமையும், அறியாமையினை அடிப்படையாக் கொண்டுவரும் அல்லல்களும் ஒழிந்து, இம்மை மறுமைக்குரிய எல்லா நலங்களையும் எய்தல் வேண்டும் என்னும் நோக்கப்பற்றியே **தோலைவிலுணர்தல்** என்னும் இந்நூலை இயற்றலாயினேம்.

இந்நூலின்கண் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கும் மெய்ந்நிகழ்சசிகளிற் பெரும்பாலன மேனாட்டாசிரியர் ஆராய்ந்து உண்மையென உறுதி செய்தவைகளாகும். இத்தமிழ்நாட்டிலும் ஆங்காங்குத் தொலைவிலுணர் தலாகிய நிகழ்ச்சிகள் நாடோறும் நிகழ்கின்றன வாயினும், அவைதம்மை நடுநின்று ஆராய்ந்து பல மெய்சசான்றுகளால உறுதிப்படுத்துவாரும் உறுதிப் படுத்தி நூல் எழுதுவாரும், யாமறிந்தவரையில், எவருமில்லை. அதனால, இத்தமிழ்நாட்டில் நிகழுந் தொலைவிலுணர் நிகழ்ச்சிகளை மிகுதியாய் எடுத்துக் காட்டுதல எம்மால இயலாதாயிற்று. எந்நாட்டி லிருப்பினும், எம்மக்கள் குழுவைச் சேர்ந்தவராயிருப்பி னும, உண்மைகாணும் வேட்கையும் முயற்சியும் உடைய சான்றோர் ஆராய்ந்துகண்ட மெய்ம்மைகளை எடுத்துக் காட்டுதலே மக்களுக்கு மெய்யறிவைத் தருமாகலின், யாம எடுத்துக்காட்டிய மேனாட்டாசிரியர்தம் மெய் யுரைகள் நந் தமிழ்நாட்டவர்க்கு மெய்யறிவைப்பயந்து அவர்க்குப் பெருநலன்களை விளைக்குமென்னும் நம்பிக் கை யுடையேம்.

இருபத்துநான்கு ஆண்டுகளுக்குமுன் யாம் இந் நூலைஎழுதத்துவங்கிய காலத்தில், வடசொற் கலப்பால நம் செந்தமிழ்மொழிக்குண்டாந் தீதினை உன்னியா திருந்தேம். அதனால், இந்நூற்படிகள் சிலவற்றில் முதல் ஐம்பத்தொரு பக்கங்கள் வரையிற் சிற்சில வடசொற்கள் கலந்துவிட்டன. இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பில் அவ்வடசொற்கள் களைந்தொழிக்கப்படும்.

இதுகாறும் எமது நூற்றொண்டுக்குத் துணைபுரிந்துவரும் இறைவன் திருவருள் மேலும் அதற்குத் துணை புரிவதாக!

பல்லாவரம்
பொதுநிலைக்கழக நிலையம்,
திருவள்ளுவர் ஆண்டு, ௧௯௬௬. } மறைமலையடிகள்

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை

இந்நூலின் முதற்பதிப்பு முகவுரையிற் கண்டபடி **தொலைவிலுணர்தல்** என்னும் இத்தமிழ்நூல் திருவள்ளுவா ஆண்டு, ௧௯௪௨ இல் (கி. பி. 1911இல்) இயற்றத்துவங்கி, இடையிடையே பலஆண்டுகளாக எழுதி அச்சிடப்பட்டு ௧௯௬௬ ஆம் ஆண்டில் (கி. பி. 1935இல்) நூல் வடிவில் வெளிவந்ததாகும்.

அதன் பின் இவ்விரண்டாம் பதிப்பு, கி. பி. 1941இல் துவங்கிய மேல் கீழ் நாட்டுக் கொடும் பெரும் போருக்குமுன் பல்லாண்டுகள் இடையிடையே அச்சிடப்பட்டு, அப்போர் முடிந்ததற்குப்பின் இப்போதுதான் வெளிவரலாயிற்று.

முதற்பதிப்பின்கண் இருந்த வடசொற்கள் முற்றுங் களைந்தெடுக்கப்பட்டு இவ்விரண்டாம்பதிப்பு முழுதுந் தூய தனித்தமிழ் உரைநடையில் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முப்பத்தைந்தாண்டுகளுக்குப்பின் இந்நூலின் ௨-ஆம் பதிப்பை வெளியிடுதற்கு அருள்சுரந்த எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவடிப்போதுகளுக்கு அடியனேன் புல்லிய வணக்கம் உரியதாகுக!

பல்லாவரம்,
பொதுநிலைக்கழகநிலையம்,
திருவள்ளுவர் ஆண்டு, ௧௯௭௭,
கி. பி. *December, 1946* } மறைமலையடிகள்.

தொலைவிலுணர்தல்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
தொலைவிலுணர்தல்	௧
நுண்ணிய வெளிகள்	௭
மனவெளி	௧௨
மனவுணர்வை நுட்பமாக்கல்	௨0
உணவு	௪௧
மூச்சுவிடும் முறை	௫௨
தொலைவில் உணர்வோர் உணர்த்துவோர்	௫௫
முதற்பழக்கம்	௭0
இடம் உணர்தல்	௭௩
பொருள்களை உணர்தல்	௭௫
அறிதுயில் வருவிக்கும் முறை	௮௧
நாமே தோன்றும் உணர்ச்சிகள்	௧0௪
கனவிற்றோன்றும் உணர்ச்சிகள்	௧௧௩
நனவிற்றோன்றும் முன்னறிவிப்புகள்	௧௭௧
பலர்க்குத் தோன்றிய நினைவுருவங்கள்	௨0௫
தெளிவுக்காட்சி	௨௫௩

ஓம்

தொலைவிலுணர்தல்

இத் தலைப்பெயர் பலர்க்குப் புதுமையாகக் காணப்படலாம். அங்ஙனம் புதுமையாகத் தோன்றினும் இதனால் உணர்த்தப்படும் பொருளோ பெரும்பாலும் எல்லார்க்குந் தெரிந்த தொன்றேயாம். அன்பிற் சிறந்த மனைவி, நெடுநாளாக ஏதொரு செய்தியுந் தெரிவியாமல் தொலைவிலிருந்த தன் காதலனைப்பற்றி ஆழ நினைந்து கொண்டிருக்கையில் திடுமென அவனிடமிருந்து கடிதம் வரப் பார்த்து வியப்படைகின்றாளன்றோ? ஒவ்வொருகால் நாம் நமக்கு இனிய நண்பரைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது அவர் திடீரென்று எதிரே வர உடனே நாம் வியப்படைந்து 'உங்களுக்கு ஆண்டு நூறு, இப்போதுதான் உங்களைக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்' என்று சொல்கின்றேம் அல்லமோ? இவ்வாறு தொலைவிலுள்ளவரை நினைப்பதும் நினைக்கப்பட்ட அவர் திடீரென வருதலும் அல்லதவரிடமிருந்து செய்தி வருதலும் நமது உயிர்வாழ்க்கையில் ஒவ்வொருநாளும் நிகழ்தல் வழக்கத்திற் கண்டு கொள்ளலாம். இங்ஙனம் நாங் காணவுங் கேட்கவும் ஏலாத தொலை தேயங்களில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை நம் மனமானது எளிதில் உணர வல்லதா யிருக்கின்றது. தொலைநாட்டி லுள்ள ஒருவர் தம் நண்பரைப்பற்றி நினைந்த அப்பொழுதே வேற்றுநாட்டி லுள்ள அந்நண்பரும் அவரைப்பற்றி நினைந்ததைப் பின்னால்வந்த கடிதங்கள் செவ்வையாக விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றன.

இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக எமதறிவெல்லையில் உண்மையாக நடந்த ஒரு வரலாற்றினை இங்கெடுத்துக் காட்டுகின்றேம்.

எமக்குப் பதினைந்து பதினாறு ஆண்டிருக்கும். செந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை மிக்க அருளோடும் எமக்கு எடுத்து அறிவுறுத்திய நல் ஆசிரியரான நாராயணசாமிப் பிள்ளையவர்கள் நாகபட்டினத்திற் புத்தகக்கடை வைத்திருந்தார்கள். அப்போது யாம் ஆங்கிலக் கல்லூரியில் ஆங்கிலமும் பயின்றுகொண்டிருந்தேமாகலின், ஒவ்வொரு நாளும் மாலையிற் கல்லூரியினின்றும் வந்தவுடனே புத்தகக்கடைக்குச் சென்று அருமையிற் சிறந்த எம்மாசிரியரிடத்து செந்தமிழ் நூல்களைப் பயில்வது எமக்கு வழக்கமாய் நடந்துவந்தது. இங்ஙனம் நடந்து வருகையில், யாங் கல்வி பயிலும் ஆங்கிலக் கல்லூரியில் மேல்வகுப்பிற் கலை பயின்றுவந்த மாணவர் ஒருவர் எமக்குச் சிறந்த நண்பராகித் தாம் அப்போது கற்று வந்த மனோன்மணீயம் என்னும் ஒரு நாடகக் காப்பியத்தை எம்மிடங் காட்டினர். அதனை வாங்கி நோக்குதலும் அக் காப்பியத்தின் சொன்னயம் பொருள் நயங்களுங் கதைப்போக்கும் அதன் புதிய நடையும் எமதுள்ளத்தை மிகவுங் கவர்ந்தன; உடனே அதனை எடுத்துப் போய் எம் ஆசிரியரான நாராயணசாமிப் பிள்ளையவர்களுக்குச் சொல்லிக் காட்டினேம்; அக் காப்பியத்தின் அருமையைக் கேட்டதும் "இதனை இயற்றினவர் யார்?" என்று ஆசிரியர் எம்மைக் கேட்டனர். அதற்குத் 'திருவனந்தபுர அரசர் கல்லூரியில் அறிவுநூற் புலவராய் அமர்ந்திருக்கும் ஆலப்புழை எம். ஏ. சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களே' என்று விடைபகர்ந்

தேம். அதுகேட்ட ஆசிரியர் சிறிதுநேரஞ் சும்மா விருந்து, "யாம் இருபது ஆண்டுகளுக்குமுன் மலையாளஞ் சென்றிருந்தேம்; அப்போது ஒருகால் ஆலப்புழையில் தங்கநேரிட்டது; அப்பொழுதுதான் ஆங்கில மொழியில் கற்றுத் தேறிய சுந்தரம்பிள்ளை என்பவர் ஒருவரைக் கண்டேம்; அவர் பெருமாள்பிள்ளை மகன்; அவரோடு யாம் தங்கி யிருந்த சிலநாளும் அவர் எம்மிடம் யாப்பருங்கலக் காரிகையிற் பல ஐயப்பாடுகள் கேட்டுத் தெளிந்து எம்மிடம் பெரிதும் அன்பு பாராட்டி, எம்மைத் தம்முடனேயே இருக்கும்படி வற்புறுத்தினர். அதற்கு யாம் இசையாமல் வந்துவிட்டேம். அப்போது அவர்க்கு ஆண்டு இருபது இருக்கலாம். இப்போது நாற்பது இருக்கும். இந்நூல் இயற்றியவர் அவராகத்தாம் இருக்கவேண்டும்." என்று மொழிந்தார்கள். 'அவ்வாறாயின் அவர்க்கு ஒருகடிதம் எழுதலாமா?' என்று ஆசிரியரைக் கேட்டேம். அதற்கு ஆசிரியர் "அவ்வாறே செய்க" என்று சொல்லித் தாம் இருபது ஆண்டுகட்கு முன் ஆலப்புழை வந்திருந்ததும் அவரைத் தாங் கண்டதும் ஆகிய அடையாளங்களெல்லாம் நன்கு குறிப்பிக்கும்படி கட்டளையிட்டார்கள். அவ்வாறே அவ்வடையாளங்களைக் குறித்து அகவற்பாட்டில் ஒருகடிதம் எழுதிச் சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கட்கு விடுத்தேம். அதற்கு மறுமொழிக் கடிதம் பத்துநாட் கழித்து வந்தது; அக்கடிதத்தொடுகூடவே தாம் இயற்றிய மனோன்மணீயம் முழுப்புத்தகம் ஒன்றும் எம் ஆசிரிய ரவர்கட்குப் பிள்ளையவர்கள் தம் வணக்கவுரைகளுடன் விடுத்தார்கள். அவர் எழுதிய கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்க்கையில் அதிற் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது.

"அன்பார்ந்த ஐயா,

யான் ஐந்தாறு நாட்களுக்குமுன் சுகத்திற்காகத் திருக்குற்றாலம் போயிருந்தேன். தங்களைப் பிரிந்து இருபது வருடங்களுக்குமேல் ஆனமையால், இதுகாறும் தங்களை நினையாம லிருந்த யான் திருக்குற்றாலத்தில் போயிருந்தபோது, தங்களைப்பற்றி அடிக்கடி நினைக்கலானேன்; தங்கள் நினைவு எனக்கு மிகவும் பலமாகத் தோன்றியது. பிறகு நாலைந்துநாட்கள் கழிந்து திருவனந்தபுரம் திரும்பிவர, என் வீட்டில், தங்கள் மாணவர் வேதாசலம் பிள்ளை யவர்கள் தங்களைப்பற்றி எழுதிய கடிதம் வந்திருந்தது. அதனைப் பார்த்ததும் எனக்குண்டான வியப்பு இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது—" என்று பின்னுஞ் சிலவற்றைச் சேர்த்து எழுதி யிருந்தார்; ஈண்டெழுதும் பொருளுக்கு அக்கடிதத்தி லுள்ள இவ்வளவுமட்டுமே வேண்டுமாகையால், எஞ்சியவற்றை இங்கே பதிப்பியாது விடுகின்றேம். இக்கடிதத்தால் அறியற்பாலது யாது? எம் ஆசிரியரும் யாமுஞ் சுந்தரம் பிள்ளை யவர்களைப்பற்றிக் கருத்தூன்றிப் பேசிக்கொண் டிருக்கையில், நாகபட்டினத்திற்கு நெடுந்தொலைவி லுள்ள திருக்குற்றாலத்தில் அப்போது தங்கி யிருந்த சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கட்கும் எம் ஆசிரியரைப்பற்றிய நினைவு சடுதியில் உண்டான தன்றோ? இருபஃது ஆண்டு காலமாக ஒருவரை யொருவர் நினைவுகூராம லிருந்த இவ்விருவரும் ஒரே காலத்தில் ஒருவரை ஒருவர் எமது முயற்சியால் நினைவுகூர்ந்தமை பெரிதும் உற்றுநோக்கற் பாலதாகும். எம் ஆசிரியர் பிள்ளையவர்களை மிகவும் ஆழ்ந்து நினைந்த நினைவானது அதேநேரத்தில் தொலைவிலிருந்த பிள்ளையவர்கள் உள்ளத்திலும் எம் ஆசிரியரைப்பற்றிய நினைவினை

உடனே எழுப்பிவிட்டது. இக்காலத்திற் கம்பி வழியாக விடுக்கப்படுஞ் செய்தியானது மிக விரைவாகச் சென்று நெடுந்தொலைவி லுள்ளார்க்கும் அறிவிக்கப்படுதலை எல்லாரும் அறிந்திருக்கின்றார்கள். ஆனால், அக் கம்பியினும் விரைவாகச் சென்று நமது நினைவானது ஓர் இமை கொட்டுமுன் பிறர்க்கு நாம் கருதியதை உணர்த்தும் புதுமையினை எவரும் நினைந்துபாராததும், எவ்வகை யுதவியும் வேண்டாமல் நமது நினைவு கடந்து செல்ல விடும் ஆற்றலைத் தம்மிடத்து மிகுதிப்படுத்திக் கொள்ளாததும் ஏனோ? மின்செய்தி விடுப்பதற்குக் கம்பிவேண்டும்; அம்மின்செய்தி விடுக்கத் தெரிந்தவர்கள் உதவிவேண்டும்; அவர்க்குப் பொருள் தரல்வேண்டும். ஆனால், நமது நினைவைச் செலுத்துதற்கோ எதனுதவியும் நமக்கு வேண்டுவதில்லை நம்முதவியே நமக்கு வேண்டும். தவமுயற்சியில் முதிர்ந்த பெரியார்கள் தாம் இருந்தவிடத்திருந்தே உலகமெங்கும் உள்ள தம் மாணாக்கர்க்குத் தம் நினைவுகளைத் தெரியப்படுத்துகின்றார்கள். வடநாட்டிற் பல ஆண்டுகளுக்குமுன் போர்வினைஞர் கலகம் நடந்தபோது, நம் அருந்தவத்தோரிற் சிலர் அதிற் றலையிட் டிருந்தார்கள் என்றும், அவர்கள் மலைமுழைஞ்சுகளில் நெடுந்தொலைவில் இருக்கப், படைஞர்களொடு கலந்திருந்த அவர்களின் மாணாக்கர்கள் போர்க்களத்தில் நிகழ்வனவற்றை ஓர் இமை கொட்டுமுன் தங் குருமார்களுக்கு அறிவிப்பரென்றும், அது தெரிந்த குருமார்கள் தம் மாணாக்கர் நடக்க வேண்டு முறை இதுவென ஓர் இமைப் பொழுதில் திரும்ப அறிவிப்பார்களென்றும், இம் மறைவுகளைத் தெரியாமல் வெள்ளைக்காரர் மிகவியந்து திகைப்படைவரென்றுங் கற்றறிந்தேம். 'இன்னும் எமது மனையகத்தில்

எம் அன்பின்மிக்க மனையாளும் யாமும் ஒருவர் நினைப்பதனையே மற்றவரும் நினைப்பதும் அடிக்கடி நிகழா நிற்கின்றது. எமதறிவு நிகழ்ச்சியில் நிகழும் இன்னோரன்ன நிகழ்ச்சிகள் பலவாயினும், அவற்றை இங்கெடுத்துக் குறித்தலினும், பிறர்தம் அறிவு நிகழ்ச்சிகளை மொழிதலே பொருத்தமாமென்று எண்ணி அவற்றை யிங்கே மிக வெடுத்துக் கூறிற்றிலேம். அதுநிற்க.

நுண்ணிய வெளிகள்

இங்ஙனந் தொலைவி லுள்ள ஒருவர் நினைவானது மற்றொருவர் உள்ளத்தில் எழுவதற்கு ஏது என்னை? வேறு வேறு இடங்களில் உள்ள இருவரையும் ஒன்றுபடுத்தி இணைக்க நடுவே எவ்வகைப் பொருளும் இல்லாதிருக்கவும். அவ்விருவர்க்கும் ஒரே நினைவு தோன்றுவதெப்படி என்று பலருந் தம்முள் ஐயுற்று மருள்வர். உள் பொருள்களைப் பகுத்தறியும் நுண்ணுணர்வுங் கல்வியும் இல்லாதவர்கள் மட்டுமே இங்ஙனம் மருள்வர்; இத்தன்மையோர்க்குக் கண்ணாற் காண்பதுங் காதாற் கேட்பதும்மட்டுமே மெய்; ஏனையவெல்லாம் பொய். கல்வியும் நுண்ணுணர்வும் உடையாரோ, வெளிப்பார்வைக்கு உடம்பினுள் வாழும்உயிர்கள் தனித்திருப்பது போற் றோற்றினும், தம்மைச் சுற்றிலும் அவை பலவகையான நுண்ணிய பொருள்களாற் சூழப்பட்டிருத்தலைத் தெள்ளிதில் அறிந்து கொள்வர். நுண்பொருள் நோக்கி என்னுங் கண்ணாடியின் உதவியால் நாம் உயிர்க்கும் மூச்சிலும் அருந்துந் தண்ணீரிலும் இயங்கும் இடைவெளியிலும் எண்ணிறந்த உயிர்கள் மிக நுண்ணிய சிற்றுடம்புகளில் உலவுதலை அறிவுடையோர் உணர்ந்து வருகின்றார்கள். நம்முடைய கண்களுள் வந்து நுழைந்து கண்ணொளியை விளக்குங் கதிரவன் முதலிய பொருள்களின் ஒளியும், புறப்பொருள்களிற் பிறந்து காதினுள் வந்து நுழையும் ஓசையும் எவ்வாறு வருகின்றன என்பதனைக் கூர்ந்து ஆராய்ந்துபார்த்த இயற்கைப்பொருணூற் புலவர்கள், அவை அங்ஙனம் பரந்து உலாவி வருதற்கு

எங்கும் நிறைந்த மிக நுண்ணிய இடைவெளி ஒன்று உண்டென்று கண்டறிந்தார்கள். ஒளியானது ஓர் இமைப்பொழுதில் ஓர் இலக்கத்து எண்பத்தாறாயிரம் மைல் இடத்தைக் கடந்து செல்கின்ற தென்பதைச் சிவஞானபோத ஆராய்ச்சியில் இனிது விளக்கினும். கண்ணிமைகொட்டும் முன் இவ்வளவு தொலைவிடஞ் செல்கின்ற ஒளியானது, சில வான்மீன் மண்டிலங்களில் இருந்து இங்கு வருதற்கு ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குமேற் செல்கின்றது. இப்படியானால் அவ் வான்மீன் மண்டிலங்கள், இந் நிலவுலகத்திற்கு எவ்வளவு தொலைவில் இருக்கவேண்டு மென்பதைச் சிறிது நினைந்துபாருங்கள்! இத்தனை தொலைவிலுள்ள வான்உலகங்களுக்கும் இந் நிலவுலகத்திற்கும் இடையிலே நிறைந்துநின்று இவற்றை யெல்லாம் இணைப்பதற்கு இடைவெளி ஒன்று இல்லா விட்டால் அவ் வான்மண்டிலங்களில் உள்ள ஒளியானது இங்கே எவ்வாறு வரக்கூடும்? இன்னும், காதுக்கு எட்டுந் தொலைவிலேயிருந்து ஒருவர் பாடும்போது அப் பாட்டின் ஓசையானது நமது செவியில் வந்து படுவதைப் பாருங்கள்; தொலைவிலிருந்து பாடும் அவருக்கும் இப்பாலிருந்து அதனைக்கேட்கும் நமக்கும் இடையிலே வான்வெளி ஒன்று இல்லாவிட்டால் அவ்வோசை நஞ் செவிக்கு எவ்வாறு எட்டும்? ஆகவே, ஓசையும் ஒளியும் உலவுதற்கு இடமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள வான்வெளி ஒன்றுண்டென்பது நன்கு பெறப்படுகின்ற தன்றோ?

இனி, இவ் விடைவெளியில் நுண்ணணுக்கள் நிறைந்துள்ளன. இவ்வெளியின்கண் எங்கேனும் ஓரிடத்தில் ஒளியாவது ஓசையாவது தோன்றினால் அது தோன்றிய விடத்திலேயுள்ள நுண்ணணுக்கள் அதனால் அசைவு

பெற்றுத் தம் பக்கத்தேயுள்ள நுண்ணணுக்களை அசைக்கும்; அந்நுண்ணணுக்கள் தம்மோடிணைந்து நிற்கும் அணுக்களை அசைக்கும்; இங்ஙனம் ஒன்று மற்றொன்றை அசைக்கக் கடைசியாக நங் கண்ணினுஞ் செவியினும் நிறைந்த நுண்ணணுக்கள் அசைந்து நமக்கு ஒளியினையும் ஓசையினையும் புலப்படச் செய்கின்றன. இவ்வியலபை ஓர் எடுத்துக்காட்டால் விளக்குவாம். அகன்ற ஓர் ஏரியில் நிறைந்த நீரின் நடுவே ஒரு கல்லை விட்டெறிந்தவழி, அக் கல் விழுந்த இடத்திலுள்ள நீரின் அணுக்கள் அசைந்து தம் பக்கத்தே யுள்ள நீரின அணுக்களை அசைக்க, அவை தம் பக்கத்தே யுள்ள அணுக்களை அசைக்க, இவ்வாறு அந் நீரின் அணுககள் எல்லாம் நாற்புறமும் அலை அலையாய் அசையக், கரைவரையில் அவ்வியக்கம் வந்து திரும்புவதைப் பாருங்கள்! இங்ஙனமே வான்வெளியிலும் ஒளியும் ஓசையும் இயங்குகின்றனவென்பது அறியற்பாற்று.

இனி, நம் ஐம்புலன்களாலும் அறியப்படும் புறப்பொருள்களுள் ஒளியும் ஓசையும் நாற்றமுமே மிக நுட்பமான பொருள்களாகும்; நுட்பமான பொருள்கள் உலவுதற்கு நுண்ணிய வெளியும், பரும்படியான பொருள்கள் உலவுதற்குப் பருப்பொருளான நிலமும் வேண்டப்படுகின்றன. ஒளியும் ஓசையும் மிக நுண்ணிய இடைவெளியில் உலவும்; நாற்றங் காற்றில் உலவும். அற்றேல், மின்னுட்டத்தால் உந்தப்படும் ஓசையானது பருப்பொருளான துத்தநாகக் கம்பிவழியே செல்வது என்னையெனின்; அக்கம்பியினும் நுண்ணிய வான்வெளியே நிறைந்திருத்தலின், அங்கும் அஃது அவ் வெளியிலேதான் செல்கின்றதென உணர்க. அவ்வாறாயின், வான்வெளியிற் செல்லும் அவ் வோசையைக் கம்பிவழியே செல

விடுத்தல் ஏன் என்றால், வறிதே வான்வெளியில் அவ்வோசையைச் செல்லவிட்டால் அவ்வெளி எங்கும் அது சிதறிப்போகுமாதலால், அஃது அங்ஙனஞ் சிதறாமைப் பொருட்டுக் கம்பி அவ் விடைவெளியில் ஒரு சிறுபகுதியைத் தன்னுள் வைத்து அவ்வோசை ஒரு வழியே செல்ல உதவி புரிகின்றது. அதுபோக, அமெரிக்காவிலுள்ள நுண்ணறிவாளர் இப்போது கம்பி யில்லாமலும் வெறும் வான்வெளியிற் செய்தி விடுக்கக் கற்றிருக்கின்றார்களாகலின், ஓசையானது நுண்ணிய வான்வெளியிலேதான் எங்குஞ் செல்வதென்பது மறுக்கலாகாத உண்மையேயாம் என்க. இனி ஒளியும் இவ்வாறே இடைவெளியில் உலவும் உண்மையும் அறியற்பாற்று.

இனி, நாற்றமோ ஓசை ஒளி இரண்டினுஞ் சிறிது பரும்படியான பொருளாகையால், அது தனக்கேற்ற காற்றிலே உலவுதல் செய்கின்றது. காற்றானது வான்வெளியைவிடப் பரும்படியான பொரு ளாகையால், அது தன்னிடத்தில் நாற்றமானது நடைபெறுதற்கு இடந் தருவதா யிருக்கின்றதென்க.

இனி, இவை யொழிபக் கல் மண் மரம் நீர் முதலிய பொருள்கள் எல்லாம் நிலத்திலேமட்டும் இயங்கவல்லன. அவ்வாறாயிற், புறவு பருந்து முதலான பறவைகளின் பருவுடம்புகள் காற்றிலே இயங்குதல் என்னையென்றால், அவ்வுடம்புகள் எக்காலத்தும் இயல்பாகவே காற்றில் இயங்குவன அல்ல; இறக்கைகளின் உதவியாற் காற்றை அலைத்துச் செயற்கையாக அக்காற்றில் இயங்குகின்றன ஆகையாற், பருப்பொருள்கள் பருப்பொருள்களிலேயே இயங்கும் என்னும் முறை பிறழமாட்டாதென்க. இனி, இந்நிலவுலகமானது உருண்டை வடிவினதாய் இடைவெளியிற் சுழல்கின்றதென்னுங்கால், இது கதிரவ னுல

கத்தானும் அம்புலி யுலகத்தானும் முன்னும் பின்னும் இழுக்கப்பட்டு அங்ஙனஞ் சுழல்கின்றதே யன்றி அது தன்னியற்கையாகவே அவ்வெளியிற் சுழல்கின்றதில்லை யென்க.

இவ்வாறு கல் மண் முதலான பருப்பொருள்கள் நிலம் என்னும் பருப்பொருளிலும், நாற்றம் ஓசை ஒளி முதலான நுண்பொருள்கள் காற்று வெளி முதலான நுண்பொருள்களிலும் இயங்குதல் போலவே, ஓசை ஒளியினும் மிக நுண்ணியவான நம்முடைய நினைவுகள் இயங்குதற்கு வான்வெளியினும் நுண்ணிதான ஒரு நினைவுவெளி இருக்கவேண்டுமென்பது நன்கு பெறப் படும்.

மன வெளி

இவ்வாறு நம் நினைவுகள் நடை பெறுதற்கு இடமாய் உள்ள நுண்ணிய இடைவெளியே மனவெளி எனப்படுவதாகும். மக்கள் உடம்புகளில் அமைந்த அமைவுகளும், அவ்வுடம்புகள் இருத்தற்கு இடமான இவ்வுலகத்தின் அமைவுகளும் தம்முள் ஒப்பனவாகும் என்பதும், நமதுடம்பாகிய இச்சிற்றுலகத்தினுள் ஒன்றினொன்று நுண்ணியவா யிருக்குங் கருவிகளுக்கு நேராகப் புறத்தே இப்பேருலகத்திலும் ஒன்றினொன்று நுண்ணியவான பொருள்கள் இயைந்து நிற்கும் என்பதும், இவ்வுடம்பின் அகத்தேயுள்ள மனம் நினைவு அறிவு புனைப்பு என்னும் நுண் கருவிகளோடு ஒத்த நுண்ணிய வெளிகள் புறத்தே உலகத்திலும் உண்டென்பதுஞ் சிவஞானபோத ஆராய்ச்சியில் நனகு விளங்க விரித்துக் காட்டி யிருக்கின்றேம். இவ்விடைவெளிகளெல்லாம் ஒன்றினொன்று நுண்ணியவாய் ஒன்றையொன்று ஊடுருவிக் கொண்டிருக்கும். மண் நீர் நெருப்பு காற்று வெளி முதலிய ஐம்பொருள்களுள் மிகவும் நுட்பமானது வானவெளி என்று சொல்லப்படும் இவ் வானவெளியினையும் ஊடுருவிக்கொண்டு இதனினும் நுட்பமானதாய் இருப்பதே மனவெளி என்று சொல்லப்படுவது இவ்விடைவெளி மக்கள் உடம்பினுள்ள மனத்தோடு இயைந்து எங்கும் நிறைந்து நிற்பது இவ் விடை வெளியினுள் எல்லாருடைய மனமும் அம்மனத்திற் றோன்றும் எண்ணிறந்த நினைவுகளும் ஒருங்கு இயைந்து நிற்கின்றன ஒவ்வொருவரும் நினைக்கும் நினைவுகளெல்லாம் —

அவை பெரியனவேனுஞ் சிறியனவேனும், உயர்ந்தனவேனுந் தாழ்ந்தனவேனும், நல்லனவேனும் தீயனவேனும்—எல்லாங் கன்மேற் செதுக்கிய எழுத்துப் போல் அழியாமல் நிலைபெறுகின்றன. யான் எண்ணிய எண்ணம் பிறர் எவர்க்குந் தெரியாதென்று எண்ணி எவனும் மகிழா திருக்கக் கடவன். அவன் இப்பிறப்பு முழுதும் எண்ணிய எண்ணங்கள் மட்டும் அல்ல, மேற்சென்ற எண்ணிறந்த பிறவிகளில் எண்ணிய எண்ணங்களும், இனி வரும் பிறவிகளில் எண்ணும் எண்ணங்களும் எல்லாம் ஒரு தினையளவுகூடப் பிசகாமலுங் குறைந்து போகாமலும் அப்படியே இம் மனவெளியிற் பொறிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அருந்தவமுயற்சியால் தமது உள்ளத்தை ஒரு வழி நிறுத்தி நுண்ணிய உள்பொருள்களின் இயல்புகளைக் காணும் ஆற்றல் வரும்போது, ஒவ்வொருவருந் தாந்தாம் எடுத்த பிறவிகளின் வரலாறுகளையும் அப்பிறவிகளிற் றாந்தாம் எண்ணிய எண்ணங்களையும் இம்மனவெளி என்னும் புத்தகத்தில் தெளிவாகக்கற்று அறிந்து கொள்வார்கள். இம்மனவெளியில் தமது நினைவைப் பொருத்திவைத்து உணரும் பழக்கம் வாய்ந்தவர்கள், வேண்டுமானால், தம்மிடத்துவரும் ஒவ்வொருவர் நினைவுகளின் இயற்கைகளையும் அவற்றின் நன்மை தீமைகளையும் எளிதிலே அறிந்து கொள்வார்களாகையால், ஒருவருக்குந் தெரியாமல் நாம் இச்செயல்களைச் செய்தோம், நாம் இந்நினைவுகளை நினைந்தோம் என்று எண்ணுவது மிக்கதோர் அறியாமையாகும். அது நிற்க.

இன்னும் இம்மனவெளியின் இயல்பை அறியாமையினாலேதான், மக்களிற் பெரும்பாலார் தாம் எண்ணும் எண்ணங்கள் எல்லாந் தமக்கே உரியனவென்று பிழையாகக் கருதி மிகவுந் துன்பப்படுகிறார்கள். உண்

மையாக நோக்குங்கால், நம்முள் ஒவ்வொருவரும் நினைக்கும் நினைவுகளிற் பெரும்பாலன பிறருடையனவே யாகும். மனவலிமை மிக்கவர்கள் நினைக்கும் நினைவுகள் இம்மனவெளியில் எங்கும் பரவி. இதன்கட் படாது உள்ளத்தை வைத்தவர்கள் எல்லார் உள்ளத்திலும் பிறக்கும். கல்வியறிவாலாயினும், உயர்ந்த உள்பொருள்களை அறியும் அறிவாலாயினும் மிக்கவர்கள் தம்நினைவுகளை உலக முயற்சிகளினின்றும் பிரித்து ஆழ்ந்த நிலையில் உய்த்து இருத்தும்போது, அவர்கள் அறிவானது மனவெளியில் இயைந்திருக்கின்றது. இங்ஙனம் ஒரு தேயத்திலுள்ள அறிவுடையார் ஒருவர் தமது ஆழ்ந்த நினைவால் மன வெளியில் தொடர்பு உடையரா யிருத்தல் போலவே, வேறொரு தேயத்திலுள்ள கற்றவரும் அதிற் றமது கருத்தை நாட்டியிருப்பர். அங்ஙனம் அவ்விருதிறத்தார் நினைவுகளும் அம் மனவெளியிற் பரவுதலால் ஒருவருடைய கருத்துகள் மற்றொருவர் உள்ளத்திலுந் திடீரெனத் தோன்றுகின்றன. இவ்வாறு நினைவுக் கலப்புகள் தோன்றுவது உயிரோடு இருப்பவர் தமக்குள் மட்டும் அன்று. நில வுலகத்தின்மேல் உலவும் இப் பரு வுடம்பைவிட்டு, நுண்ணுடம்புகளில் நுண்ணிய உலகங்களில் உலவும் பேய்கள் தேவர்கள் முனிவர்கள் சித்தர்கள் முதலியோர் நினைக்கும் நினைவுகளும் இங்குள்ள மக்கள் உள்ளத்திற் றோன்றுநிற்கின்றன. இங்குள்ளமக்கள் நினைவுகளும் மேலுலகங்களிலுள்ள தேவர் முனிவர்முதலான உயிர்களின் உள்ளங்களில் எழுகின்றன. ஆகவே, இங்குள்ளவர்களான நாம் நினைக்குநினைவுகள் அவ்வளவும் நம்முடையனவே என்று எண்ணி அகம்மகிழ்தற்கு இடம் இல்லை. நம் நினைவுகளிற் பெரும்பாலன பிறருடையனவேயாம்; நமக்கே உரியனவென்று உரிமை பாராட்டுதற்கு இயைந்

தன மிகச்சிலவே யாகும். அங்ஙனமாயின், நம் நினைவு களிற் சில நல்லனவாயும் பல தீயனவாயும் இருத்தலால் இவற்றில் எவை நம்முடையன வென்று சொல்லுதற்கு ஏற்பன? எவை ஏலாதன? அல்லது, நன்மை தீமை எவற் றிற்குமே நாம் உரியவர்கள் அல்லமோ; அவற்றிற்கு நாம் உரிமையுடையர் அல்லராயின் அவற்றால் நாம் இன்புறு வதுந் துன்புறுவதும் என்னை? என்று பலவாறு வினவு தற்கு ஏதுவான ஐயம் உண்டாகுமாதலால், அம்முறை யை இங்கு ஒரு சிறிது விளக்குவாம்.

நல்லனவுந் தீயனவுமாய்க் கலந்து நம்முள்ளத்தில் உண்டாகும் நினைவுகளிற் பெரும்பாலன நமக்கே உரி யன ஆகாவிட்டாலும், அந்நினைவுகளை ஏற்றுக் கொள்ளு தற்கு இசைந்த ஒருதன்மையை நாம் நம்மிடத்திற்செய்து கொள்வதனால், அவற்றால் வரும் இன்ப துன்பங்களை அடைதல் நமக்கே உரியதாயிற்று. நம்முடைய மனம் நன்னினைவுகள் நினைப்பதிலேயே பழகி விடுமானால், தூய நல்லியல்பு உடையதான அம்மனம் மற்ற நல்லுயிர் களின் நன்னினைவுகளையே ஏற்று அவற்றால் இன்புற் றிருக்கும்; அவ்வாறன்றித், தீய நினைவுகளை நினைப்பதி லேயே பழகிவிடுமானால் தூய்தல்லா வியல்பு உடைய அது மற்றப் பொல்லாவுயிர்களின் பொல்லாத நினைவு களையே ஏற்று அவற்றால் துன்புற்றுச் சுழலும். தூயது தூயதையே கவரும், அழுக்கே அழுக்கினையே நாடும். ஒருவன் திருடுதல் கொல்லுதல் பொய் சொல்லுதல் முத லான தொழில்களைச் செய்தலிலேயே கருத்தூன்றுவ னாயின், அவன் மனம் அத்தகைய நினைவுகளால் மிகவும் அழுக்குப்பட்டுத் தனக்கு இசைந்த அழுக்கான நினைவு களையே விரைவில் ஏற்றுக்கொள்ளும், வேறு நன்னினைவு களைச் சிறிதும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாதாகும்; தன்

ளைப்போலவே நிலவுலகத்தில் உயிரோடிருக்குந் தீயவர் நினைவுகளையும், நிலவுலகத்தைவிட்டு இருள் உலகத்திற் சென்ற தீய பேய்களின் பொல்லாத நினைவுகளையும் எளிதிலே ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றால் அவன் அளவிறந்த துன்பத்தை அடைகுவன். தீயபேய்களினாற் பிடிக்கப்பட்டு வருந்துவோர்களை ஆராய்ந்து பாருங்கள்! அவர்கள் எவ்வளவு அழுக்கான செய்கையும் நினைவும் உணவு முதலியனவும் உடையவர்களாய் இருக்கின்றனர்! அவர்கள் இருக்கும் வீடுகளிற் சென்று பார்த்தால் அவை எவ்வளவு தீநாற்றமும் அழுக்கும் மிகுந்து பார்ப்பவர்க்கு அருவருப்பை விளைவிக்கின்றன! அவர்கள் உணவாகக்கொள்ளும் இறைச்சி முதலியவற்றின் அருவருப்பை என்னென்று சொல்வேம்! நாம் ஆராய்ந்து பார்த்தவரையில் ஒருவரை துறையின்றி ஊன் உணவுகொண்டு அருவருப்பு மிகுந்து திரிவோர்களையே தீயபேய்கள் பற்றிக் கொள்கின்றன. இந்நிலவுலகத்தில் இருந்த காலத்து மிகவும் பொல்லாங்கு உடையவர்களாய், வேண்டுமட்டும் இறைச்சி தின்பதில் விருப்பம் மிகவைத்து நாளைக் கழித்து இறந்தொழிந்தவர்கள், நுண்ணுடம்பிற் சென்ற பிறகுந் தமது பொல்லா நினைவு தம்மைவிட்டு அகலாமையின் தமது அவாவினால் இழுக்கப்பட்டுப் புலால் நாற்றம் வீசும் இறைச்சிக்கடைகளைச் சுற்றித் திரிந்துகொண்டிருப்பர். அவ்வாறு திரிந்து கொண்டிருக்கும் அப்பேய்கள் தம்மைப்போலவே பொல்லாங்கு உடையவர்களாய் இறைச்சிவாங்க வருவோரைக்கண்டாற் பிடித்துக்கொள்ளும். இவ்வுண்மை, பேயாடுவோரிடத்திலேயே கேட்டுத் தெளியலாம். ஆவி வந்தேறி ஆடும்போது, “நான் கள்ளுக்கடைமுடுக்கிலே இவள் மீன்வாங்கி வரும்போது இவளைப் பின்றொடர்ந்து வந்தேன்.” என்றும், “நான்

இறைச்சிக்கடையிலே ஒரு மாலைவேளையில் இவளைப் பிடித்துக் கொண்டேன்.'' என்றுஞ் சொல்லுஞ் சொற்கள் நாங் கூறுவதன் மெய்ம்மையைப் புலப்படுத்தும். இத்தகைய பேய்கள் நன்னினைவும் நற்செய்கையுந் தூய்மையும் உள்ள மாதர்களிடத்தும் ஆடவரிடத்தும் அணுகக் கேட்டதுமில்லை, பார்த்ததுமில்லை. சாக்காட்டுமந்திரஞ் செய்யும் மந்திரகாரர்கள் முன்னமே தெரிந்துகொள்ளாமல் நல்லவர்கள்மேற் கொடிய பேய்களை ஏவிவிட்டபோது, அவைகள் அந்நல்லவர்களிடம் வந்து அவர்கள் நன்னினைவுந் தூய்மையும் உள்ளவர்களாய் இருப்பதைப் பார்த்து அவர்களிடம் அணுகக் கூடாமல் திரும்பிப் போய்த் தம்மை ஏவின மந்திரகாரரையே கொன்ற வரலாறுகள் பலவற்றை நூல்களிற் கற்றறிந்திருக்கின்றேம், உலகவழக்கத்திலுங் கண்டிருக்கின்றேம். ஆகவே, தீயனவும் நல்லனவுந் தம்மைவந்து அணுகுதற்கு மக்கள் தாமே இடந் தருபவராக இருக்கின்றனர். முதலிற் றீய எண்ணஞ் சிறிது கொள்வார்களானால் அதனைப் பெரிதாக்குதற்குத் தீயோர் பலர் அவரிடம் வந்து சேர்குவர்; முதன்முதல் நல்லெண்ணஞ் சிறிது கொள்வாராயின் அதனையும் வலுப்படுத்துதற்கு நல்லோர் பலர் அவரிடம் வந்து சேர்ந்திடுவர். இவ்வுண்மை உலகம் எங்கும் பிறழாமல் நடைபெறுகின்றது. பாருங்கள், நிலத்தில் ஒருசிறு எட்டி விதையை ஊன்றினால் அது தன்றன்மைக்கு இயைந்த பொருள்களையே உணவாகக் கொண்டு முளைத்து மரமாகி மிகக் கசக்கும் பல்லாயிரம் எட்டிப்பழங்களைத் தருகின்றது; அவ்வாறன்றி, ஒரு தேமாவின் விதையை ஊன்றினால் அது தன் றன்மைக்கியைந்தவற்றையே உணவாகக் கொண்டு முளைகிளம்பிப் பருமரமாகிப் பல்லாயிரந் தேமாம் பழங்களைப் பலர்க்கும் உதவித், தானும்

பயன்பட்டுப் பிறரையும் மகிழ்வுறுத்துகின்றது. உயிர் வகைகளில் மிகத்தாழ்ந்த ஓரறிவுடைய மரம் முதலிய வற்றிற் காணப்படும் இவ்வியற்கை ஆறறிவுடைய மக்கள் வரையிற் சிறிதும் பிறழ்ச்சியில்லாமற் காணப்படுகின்றது. இவ்வுண்மையை ஆழ்ந்து ஆராயுங்கால், உயிரோடிருப்பவர் நினைவுகளையும் உயிர் துறந்து நுண்ணுடம்புகளில் இருப்பவர் நினைவுகளையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் இருவகைப்பட்ட தன்மைகளையுந் தம்மிடம் புலப்படக்காட்டும் மக்களே அந்நினைவுகளால் தாம் அடையும் இன்பதுன்பங்களுக்கு உரியர் ஆதல் புலனாகாநிற்கும்.

இனி, இம்மனவெளியின் இயல்பையும் அதிற்றமது உள்ளத்தை நிறுத்தும் முறையையும் அறியா திருக்கையிலேயே பிறவுயிர்களின் எண்ணங்கள் நமது உள்ளத்திலும், நம்முடைய எண்ணங்கள் பிறவுயிர்களின் உள்ளத்திலுஞ் சேர்ந்து தோன்றுமாயின், அவ்விரண்டுந் தெரிந்து பழகுவார்க்கு அவற்றால் வரும் பயன்கள் இவ்வளவென்று நம்மால் எடுத்துச்சொல்லல் ஏலுமோ? இம்மனவெளியானது எங்குமுள்ள வான்வெளியினும் மிக நுட்பமான தாகையால் இதில் ஒருவர் தமது உள்ளத்தை எளிதிலே நிறுத்துவது அரிது. ஏனென்றால், மக்களுடைய மனமானது எந்நேரமும் பருப்பொருளை அறிவதிலே மட்டும் பழகி வந்திருக்கின்றது. பரும்படியான பொருள்களையே அறிந்து வரும் மனம் நுண்பொருள்களை எவ்வாறு அறியும்? பருத்த பொருளைக்காணுங் கண் மிகநுண்ணிய அணுக்களைக் காண்கின்றதா? உரத்த ஓசைகளையே கேட்டுப் பழக்கம் ஏறின நஞ்செவி மிக நுண்ணியவொலியைக் கேட்கின்றதா? அருகிலுள்ள நாற்றத்தையே கவரும் மூக்கானது தொலைவிலுள்ள மணத்தை அறிகின்றதா? இல்லையே. இவற்றைப்போலவே

இவற்றின் வழியாகப் புறப்பொருள்களை அறிந்துவரும் மனமும் இப் புறப்பொருள்களினும் நுட்பமான மன வெளியினை அறிந்து அதிற் சேர்ந்து நில்லாமற் போகின்றது. அங்ஙனமாயிற் பருப்படியாய் நிற்கும் மனத்தை நுண்ணி தாக்கி, அது நுண்ணிய மன வெளியிற் பொருந்தி நிற்கும்படி செய்யும் வகை யாதெனின்; முதலில் ஐம்பொறிகளை நுட்ப இயல்பு உடையதாம்படி பழக்கினால், அவற்றோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நடக்கும் மனமும் நுட்ப இயல்புடையதாகும். அங்ஙனம் அவற்றைப் பழக்கு மிடத்தும் மிகவும் பருப்படியான பொறியினின்று துவங்கிச் சிறிது சிறிதாக நுண்ணிய பொறிப் பழக்கம் வரையில் ஏறல் வேண்டும்.

மனவுணர்வை நுட்பமாக்கல்

நம்முடைய பொறி உணர்வுகளில் நமது உடம்பின் உணர்ச்சியே மிகவும் பரும்படியானது; வாயின் உணர்ச்சியோ உடம்பினுஞ் சிறிது நுட்பமானது; மூக்கின் உணர்ச்சியோ வாயினும் நுட்பமானது; கண்ணின் உணர்ச்சியோ மூக்கினும் நுட்பமானது; செவியின் உணர்ச்சியோ கண்ணினும் நுட்பமானது. ஆகையால், இவற்றைப் பழக்கத் துவங்கும்போது முதலில் உடம்பிலிருந்து தொடங்கல் வேண்டும். மண், நீர், நெருப்பு, காற்று என்னும் பொருள்கள் தன்மேற் படும்போது, உடம்பினிடத்தே உணர்வு காணப்படுகின்றது. இம்மண் முதலிய நான்கு பொருள்களிலும் மண் மிகவும் பரும்படியானது, நீர் அதனினுஞ் சிறிது நுண்ணியது, நெருப்பு அதனினும் நுண்ணியது. காற்று அதனினும் நுண்ணியது. இப்பொருள்கள் மேலேபடும்போது உண்டாகும் உணர்வானது வெவ்வேறு உடம்புகளில் வெவ்வேறு வகையாய் ஏறியுங் குறைந்துந் தோன்றும். எருமை மாட்டின்மேல் ஒரு பெருந் தடிகொண்டு தாக்கினாலும் அஃது அதனை ஒரு பொருட்டாய் எண்ணாது. ஆனால், அப்பெருந்தடி ஒரு மெல்லிய மானின் உடம்பின் மேற் பட்டால் அஃது அதனைத் தாங்கமாட்டாமல் இறந்துபோம். ஆகவே, எருமை உடம்பின் உணர்வினும் மானுடம்பின் உணர்வானது மிகவும் நுண்ணிதென்பது பெறப்படாநிற்கும். இங்ஙனமே மக்கள் உடம்புகளினும் உணர்வு பலவேறு தன்மைப்பட்டுத் தோன்றுகின்றது. மட்ட அறிவு உடையவன் உடம்பு மிகவும்

முரடுபட்டுக் காணப்படுகின்றது; கூரிய அறிவுள்ளவன் உடம்போ முல்லைப்பூப்போல் மிகவும் மென்மைவாய்ந்து விளங்குகின்றது. முரண்ட உடம்புள்ள மட்டி பரற் கற்கள்மேல் நடந்தாலும் அவன்அடிகள் நோகா; அவன் உடம்பு குளிருக்கு நடுங்காது, வெயிலுக்குத் தளராது, அவன் கைகள் இரும்பே; மெல்லிய உடம்பு வாய்ந்த அறிஞனோ பூமேல் நடப்பினும் அவன் அடிகள் நோம். அவன் உடம்பு குளிரைப்பொறுது, வெயிலைத் தாங்காது; அவன் கைகளும் மற்ற உறுப்புகளும் அனிச்ச மலரினும் மெல்லியனவே. உயிர்களுக்கு அறிவு மிகுதிப்பட மிகுதிப்பட அவைகளிருக்கும் உடம்புகளும் வரவர மென்றன்மை உடையனவாகும்; அறிவு கடைசியில் மிக நுண்ணிதாய் வளர்ந்து முற்றியபிறகு உடம்பானது காற்றினும் நொய்தாய் இந்நிலவுலகில் இயங்காமல் விசும்பில் இயங்க வல்லதாகும். இதனாலன்றோ அறிவின் மிக்க சித்தர்களும் முனிவர்களுந் தேவர்களும் நிலத்தில் இயங்காமல் வான்வெளியில் உலவுகின்றனர்? ஆகவே, உடம்பின் உணர்வானது மிக நுட்பம் உடையதாம்படி செய்துகொள்வது மனத்தை ஒரு வழிப்படுத்துதற்கும், அறிவை மிகுதிப்படுத்துதற்கும் உதவியான பழக்கமாகும்.

இனி, உடம்பினுஞ் சிறிது நுண்ணிய இயல்பு வாய்ந்த வாயுணர்வும் ஒருவனது அறிவின் ஏற்றக்குறைச்சலுக் கேற்பப் பல திறப்பட்டுத் தோன்றுகின்றது. மட்ட அறிவுள்ளவன் தான் உண்ணும் பண்டத்தின் சுவையையும் நேர்த்தியையும் பாராமல் தன்பசி அடங்குமட்டுங் கஞ்சியோ கூழோ கிடைத்ததை நிரம்பஉண்ணுகின்றான். நுண்ணறிவுமிக்கவனோ தான் உண்பது சிறிதாயிருந்தாலும் அது சுவை மிக்கதாய் நறுவிதாகச் சமைக்

கப்பட்டதாய் இருந்தால் மட்டுமே மனம் உவந்து உண்கின்றான். சிலர் காரம் மிக்கவற்றைக் கண்ணீர் ஒழுக ஒழுக அருந்துகின்றனர்; வேறு சிலர் புளிப்புக்காடியாய் இருப்பதனைப் பார்ப்பவர் வாயுங் கூச விழுங்குகின்றனர். இவையெல்லாம் நுண்ணறிவுடையார்க்குச் சிறிதும் பொருந்தாதனவாம்; அறுசுவைப் பண்டங்களையும் அளவாக ஒவ்வொன்றனையும் நன்கு சுவைத்துப் பார்த்து இன்புற்றுச் சிறிதே அருந்தி ஒழுகுவதே அவர் தமக்கு இயற்கையாம்; தித்திப்பு, துவர்ப்பு, கைப்புச் சுவையுள்ள பொருள்களை விரும்புதல்போல, அவர் புளிப்பு, கார்ப்பு, உவர்ப்புச் சுவைகளை விரும்பமாட்டார். அறிவிற் குறைந்தவர்களுக்கே புளிப்பு, கார்ப்பு, உவர்ப்புச் சுவைகள் மிகவும் வேண்டப் படுவனவாகும். ஒருவர் உண்ணும் உணவுப் பொருள்களின் அளவையும் இயற்கையையும் ஆராய்ந்து பார்த்து அவர்கள் அறிவும் இயல்பும் இப்படியிருக்கு மென்று செவ்வையாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

பாருங்கள்! சிலர் பிற வுயிர்களின் உடம்பைச் சிதைத்துக் கொண்டுவந்த இறைச்சியை எவ்வளவு விருப்பத்தோடு உண்கின்றார்கள்! கொலைத் தொழிலாற் பிற வுயிர்கள் படுந் துன்பத்தைச் சிறிதாயினும் ஆழ்ந்தறியும் அறிவு இருந்தால் அவர்கள் அப்படிச் செய்வார்களா? ஆகையால், இறைச்சி யுண்பவர்கள் சிறிதும் அறிவில்லாதவர்கள் என்பது பெறப்படுகின்றதன்றோ? பிற வுயிர்களைக் கொன்று அவற்றின் ஊனை உண்டு பிழைக்கும் புலி, அரிமா முதலான வல்விலங்கின் கொடுமையையும் அறிவின்மையையும், புற்பூண்டு தழை வைக்கோலைத் தின்று பிழைக்கும் யானை, குதிரை, மாடு முதலிய மெல் விலங்குகளின் அமைதியையும் அறிவுடைமையையுஞ்

சிறிது கருதிப் பாருங்கள்! சுவை தெரிந்து உண்ணப் படும் மெல்லிய இனிய காய்கறி உணவுகளால் உயிர்களுக்கு அறிவு மிகுதிப்படுமாகலின், வாயுணர்வினை இம் முறையால் அறிந்து நுண்ணிதாக்கவே அதனால் மன வுணர்வும் நுண்ணிதாகி மனவெளியிற் பொருந்தி முக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் அறிய வல்லதாகும்.

இனி, மூக்குணர்வும் பரும்படியாக நடைபெற விடாமல் அதனை நுட்பப்படுத்தல் வேண்டும். இப்போது நிலவுலகில் உள்ள மக்களிற் பெரும்பாலார்க்கு இவ்வுணர்ச்சி மிகவும் மழுங்கிக் கிடக்கின்றது. மக்களினுந் தாழ்ந்த சிற்றுயிர்கள்மாட்டுக் காணப்படும் இவ்வுணர்வின் சுருசுருப்புக் கூட மக்களிடத்தில்லாமை பெரிதும் வருந்தத் தக்கதொன்றாம்! நாயானது தன் தலைவன் சென்ற வழியை மோப்பத்தால் அறிந்து அவனிடஞ் செல்கின்றது; கள்வர் திருடர் நெடுந்தொலைவில் வரும்போது அவரது வருகையை மோப்பத்தால் அறிந்து குலைக்கின்றது. கண் இல்லாத எறும்புகள் மிகவுங் கருத்தாய்த் தொலைவில் வைக்கப்பட்ட நெய்க்குடுவையை மோப்பத்தால் தெரிந்துகொண்டு அதனிடஞ் சென்று அதனை மொய்த்துக் கொள்கின்றன. இங்ஙனந் தொலைவில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளையும் வெறு மோப்பத்தால் அறியும் ஏழை உயிர்களின் அறிவுகூட மக்களிடங் காணப்படாதிருக்க, இவ்வேழை மக்கள் தம்மை உயர்வாகக் கருதி இறுமாந்திருத்தல் என்ன தீவினை! தமக்குப் பின்னும் முன்னும் பக்கத்தும் வரும் இடர்களையே அறிய வலியற்றவர்களாய் இருக்கின்றார்கள்! தம்மைச் சுற்றிலும் மிகவுந் தீநாற்றஞ் சூழ்ந்துகொண்டு தம் உயிரின் வலிவை உறிஞ்சிக்கொண் டிருக்கவும், அதனை உணராமல் மூக்குணர்வு மழுங்கிக்கிடக்கும் இவர்கள் நிலைமை

மிகவும் இரங்கற்பாலது! எனவே, மூக்குணர்வினை நுட்பப்படுத்திச் சுற்றிலும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை நாற்றத்தின் வாயிலாக உணர்ந்துவரின், அதனால் மனவெளி நுட்பமாகி மன வெளியைப் பொருந்தி நெடுந் தொலைவில் உள்ளவற்றையும் எளிதிலே அறியும்.

இனிக், கண்ணுணர்வினையும் பருப்பொருட் காட்சியினின்றும் மேலெழச்செய்து நுண்பொருட் காட்சியிற் பழக்கிவரல்வேண்டும். பருப்பொருள்களான கல், மண் முதலியவற்றைக் காணுமிடத்தும், அவற்றில் மிகச் சிறிய பொருள்களை உற்றுப்பார்க்கப் பழகுக. முதலில் அழகிய சிறு கூழாங் கல்லைச் சிலநாள் உற்றுப்பார்த்தும், அதன்பிற் சிறிய மண்துகள் பொற்பொடி முதலியவற்றிற் பார்வைவைத்தும், அதன்பின் தாமரையிலைமேல் நீர்த் துளியை விட்டு அதனை நோக்கியும், அதன் பின் விளக்கின் கொழுந்தைக் கருத்தூன்றிப் பார்த்தும் இங்ஙனம் முதன் மூன்று உள்பொருள்களை நோக்கும் முகத்தாற் கண்ணுணர்வினை நுட்பப்படுத்தி வரல்வேண்டும். எல்லார்க்குங் கண்ணனது மிகச் சிறந்த உறுப்பாகையால், அதனைச் சடுதியிலே நுட்பப்படுத்த முயன்றால் பன்னாளும் பருப்பொருளிலேயே பழகிய அதனுணர்வு, திடீரென நுண்பொருட் காட்சியிற் றிரும்புதலால் மழுக்கம் அடைந்து கெட்டுப்போனாலும் போகும். ஆதலால், இதனை நுண்பொருட் காட்சியிற் பழக்குவது படிப்படியாக நிகழும்படி மிகவுங் கருத்தாக மெல்லெனச் செய்துவரல் வேண்டும். அதுபற்றியே, துவக்கத்திற் கல், மண் முதலான நிலத்துப் பொருள்களிலும், அதன் பின் நீர்த்துளி நெய்த்துளிமுதலான நீரியற்பொருள்களிலும், அதன்பின் விளக்கொளியாகிய தீப்பொருளிலும் பழக்கி வரும்படி கூறினும். இங்ஙனம் முதன்மூன்று

பொருள்களிற் பழகி வந்தபின், கட்புலனுக்குத் தென்படாத இடை வெளியை உற்று நோக்கத் துவங்குக. புறப்பொருள்களில் இடைவெளியை உற்று நோக்குதல் ஒன்றே கண்ணுணர்வினையும் அதன் வாயிலாக மனவுணர்வினையும் நுட்பப்படுத்துதற் குரிய மிகச் சிறந்த பழக்கமாகும் என்று உணர்மின்கள்! இவ்வாறு கண்ணுணர்வினை நுட்பப் படுத்திய பிறகு நெடுந்தொலைவிலுள்ள பருப்பொருள்களை உற்றுநோக்கவும், அதன்பின் தொலைவிலுள்ள நுண் பொருள்களை உற்றுநோக்கவும் பழகி வருக. இதிற் பழக்கம் முதிர்ந்தபின், நிலாக் காலத்து இரவில் நுண்ணிய பொருள்களை நோக்கப் பழகி வரல் வேண்டும். அதுவுங் கைவந்தபின் நிலவில்லாத இருட்காலத் திரவில் முதலிற் பருப்பொருள்களையும் அதன்பிற் சிறுபொருள்களையும், அதன்பின் மிகச்சிறிய பொருள்களையும், அதன்பின் நுண் பொருள்களையும் உற்றுநோக்கிப் பழகி வருக. இங்ஙனமெல்லாம் பழகிக் கண்ணுணர்வு நுட்பமாய் வலுப்பட்ட பின்னர், அக் கண்ணுணர்வு தொலைவிலும் அருகாமையிலும் உள்ள எவ்வகைப்பட்ட பொருள்களையுங் காண வல்லதாகும். ஏனைமக்களின் கண்ணுணர்வுக்குப் புலனாகாதனவும் இங்ஙனம் பழகினவர் கண்ணுணர்வுக்கு எளிதிற் புலனாம். இது கைவந்தவுடனே பார்வை செல்லாமல் நடுநின்று மறைக்குஞ் சுவர், மலை, காடு, நாடு முதலியவற்றிற்கு அப்பாலுள்ள பொருள்களையுந் தாங் காண்பதாகத் தமது கட்பார்வையினை ஒரு முகமாக வைத்து எண்ணிவரப் பழகுக. இப்பழக்கம் முதிர்ந்தபின் அது கைவரப் பெற்றவர் ஒரு தேயத்தில் ஓரிடத்திலிருந்தே எத்தேயத்தும் எவ்விடத்தும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாங் கண்டுணர வல்லராவர்.

4

இனிச், செவியுணர்வினை நுட்பப் படுத்தப் பழகுதல் கண்ணைப் பழக்குதலினும் எளிதாவதாம். கண்ணுணர்வு மிக நுண்ணிய பொருள்களைக் காணும்படி பழக்குங்கால் படிப்படியே செல்லா விட்டால், கண்ணுறுப்புத் தன்நிலை குலைந்து கெடும். மற்றுச் செவியோ நுண் ஒலிகளைக் கேட்கும்படி பழக்கப்படுவதிற் சிறிதுங் கெடாது ஆகையால், அருகே தோன்றும் நுண்ணொலிகளையுந் தொலைவே தோன்றும் நுட்ப ஓசைகளையுங் கருத்தூன்றிக் கேட்டலில் அச்சமின்றி யாரும் பழகலாம். ஏனையோர் செவிகளுக்குப் புலனாகாத மிக நுண்ணிய ஒலிகளையுந் தாங் கேட்பதாக எண்ணி ஒரு தொடர்பாகப் பழகிவரவே சில காலத்துள் எல்லாம், அருகிற் சில சிற்றுயிர்கள் இடும் ஒலிகளுந் தொலைவிற் றோன்றுஞ் சிற்றொலி பேரோசைகளுந் தெளிவாக வந்து செவிப் புலனிற் றோன்றும். இவ்வரிய பேறு கைவரப் பெற்றமையினாலன்றோ தவவொழுக்கத்தில் மேம்பட்ட குரவர் பல்லாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள தம் மாணாக்கர்களைக் குறித்துச் சிலவற்றைச் சொல்ல அச்சொற்களை நெடுந்தொலைவிலிருந்த அவர்கள் கேட்டு அவ்வாறே ஒழுகுதலும், ஒரு பெரிய இடரிலே அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கும் ஒருவர் கூவி யழுத சொற்களை நெடுந் தொலைவிலிருந்த முனிவர்கள் கேட்டு விரைந்து வந்து அவரை அவ்விடரினின்று மீட்டலும் நிகழா நிற்கின்றன. இங்ஙனஞ் செவியுணர்வு நுட்பப்படுத்தப்பட்டவுடனே புறத்தே செயற்பாலனவாம் நுண்ணிய பழக்கங்கள் முற்றுப்பெற்றன வென்று அறிதல் வேண்டும்.

இதுகாறுங் கூறிய பொறியுணர்வுகளைப் பழக்கும் முறைகள் இவற்றிற் பழகி அறியாதார்க்குப் புழக அரியனபோற் காணப்படுமாயினும், மிகவும் பருப்பொறி

யாகிய மெய்யினை நுண்ணிய ஊற்றுணர்விற் பழக்கத் துவங்குவார்க்கு அதனைத் துவங்கும்போதே அஃது எளிதாயும் மகிழ்ச்சி தருவதாயுங் காணப்படும். இன்னும், ஒருபொறியுணர்வினை நுண்ணிதாக்கவே ஏனைப் பொறியுணர்வுகளுந் தாமாகவே நுண்ணிய நிலையினை அடையத் துவங்குமாகலின், ஒரு பொறியுணர்வினை நுண்ணியநிலையிற் பழக்கியபின் ஏனைப் பொறியுணர்வுகளையும் அந்நிலையிற் கொண்டுபோய்விடுவது மிக எளிதிலே கைகூடற்பாலதொன்றாய் முடியுமென்று உணர்க. அஃது ஏதனாலென்றால், ஐம்பொறிகளும் வேறுவேறியற்கை யுடையனவா யிருப்பினும், அவ்வைம்பொறிகளினுஞ் சேர்ந்து நின்று அறியும் மனவுணர்வு ஒன்றேயாயிருத்தலின், ஒரு பொறியின் வழியே அம்மனவுணர்வு ஒருகாற் பதப்படத் துவங்கியபின், ஏனைப் பொறிகளின் வழியேயும் அது பின்னும் பின்னும் பதமெய்துதல் எளிதிலே கைகூடி வருவதனாலென்றுணர்க. இனி, ஐம்பொறி யுணர்வுகளொடு கூடிய மனவுணர்வினை ஒருகாலத்து ஓரிடத்து வைத்தே நுட்பப்படுத்தி அவ்வாற்றால் எல்லாவுணர்வுகளையும் ஒருங்கே நுட்பமாக்கும் அரசியற் றவமுறை, மெய்க் குரவனை எதிர்ப்பட்டு அவனறிவுறுக்கும் அறிவுமொழி பெறும் நல்வினை வாய்ந்த மிகமுறுகிய மனநிலை யுடைய மாணாக்கருக்கன்றி ஏனையோர்க்கு வாயாதாகலின், யாம் ஈண்டு எடுத்துக் கூறிய முறைகளை எத்திறத்தவரும் படிப்படியே பழகித் தம்முணர்வுகளை நுட்பப்படுத்திப் பயன் பெறுதற்கு ஏற்பனவாமென்று கடைப்பிடிக்க. இங்ஙனம் மெய், வாய், கண், மூக்குச், செவி என்னும் ஐம்பொறிகளின் வழியே புறத்துச்செல்லும் மனவுணர்வினை நுட்பம் ஆக்கிய பின், அகத்தே செல்லுங்காலும் அது மேலு

மேலும் நட்பமாகும்படி அதனைப் பழக்கி வருதல் வேண்டும். அகத்தே மனவுணர்வு நடைபெறுங்காலத்து அஃது அமைதியுற்று நுணுகாமல், வருத்தங், கவலை, அச்சஞ், சினம், பொறாமை, அவா முதலான பல தீய தன்மைகளால் தாக்கப்பட்டு, நிலைகலங்கி வலிவுகுன்றிப் போகின்றது. இவ்விழிந்த தன்மைகளின் இயல்பையும் இவற்றின் சேர்க்கையால் ஆவியின் வலிவு குறைந்து போதலையும் யோகநித்திரையைப்பற்றிப் பேசிய எமது நூலில் மிக விரித்து விளக்கியிருக்கின்றேம்; அவற்றை அணுகவிடாமல் உள்ளத்தை ஒருநிலைப் படுத்தும் வகையினையும் அங்கே காட்டியிருக்கின்றேம். அம்முறைகளை நன்றாக நினைவில் இருத்தி அவற்றின்படி நடந்துவரின் மிக எளிதிலே உள்ளமானது ஒருநிலைப்படும். இன்னும் மனிதவசியம் என்னும் எமது நூலிலும் 'நினைவை ஒருவழி நிறுத்தல்' என்னுந் தலைப்பின் கீழ்ச் சொல்லிய முறைகளும் பெரிதும் நினைவுகூர்ந்து பழகற்பாலனவாம்.

இனி, இவ்விடத்தும் இதற்குரிய முறைகள் சிலவற்றை எடுத்துக் கூறுவாம். இழிந்த தன்மைகளுள் எதுவும் வந்து நுழைய வொட்டாமல், எந்நேரமும் நமது உள்ளத்தை நல்நினைவிற்கு இடமாம்படி செய்தல் வேண்டும். தெளிந்தோடும் ஓர்யாற்று நீரானது, சாக்கடைநீரின் சேர்க்கையால் அழுக்குற்று அருவருக்கத் தக்கதாய் விடுதலும், மலைப் பாறைகளிலிருந்து முத்து முறிவென ஓடிவரும் இனியநீரின் கலப்பால் மிகத் தெளிந்து விளங்குதலும் போலத், தீய நினைவுகளின் சேர்க்கையால் தெளிவான உள்ளமும் அழுக்குப்பட்டுக் கலங்கலாதலும், நல்நினைவுகளின் கூட்டுறவால் அது மேலுமேலுந் தூய்மை எய்தி விளங்குதலும் நேர்கின்றன. முடைநாற்றம் வீசுந் தீய பொருளொடு

கலங்கல் அடைந்த நீர் தன்னை அடுத்துள்ள பொருள்களையுந் தன்கண்ணே காட்டமாட்டாது; அதுபோலத் தீயநினைவின் வழிப்பட்டுக் கலங்கல் எய்திய உள்ளத்திற்கும் அருகே நிகழும் எண்ணங்களுந் தோன்றாது மறையும். அதுவேயுமன்றி அது நினைவுவலிமையினையும் வரவர இழந்துவிடும். அங்ஙனமின்றி, நன்னினைவொடு பொருந்தி நின்ற உள்ளமோ தெளிவுபெற்று நிற்றலால், அதன்கண் அடுத்து நிகழும் எண்ணங்கள் மட்டுமேயன்றி மிகவுந் தொலைவிற் றோன்றும் எண்ணங்களும் விரைவிலே வந்து தோன்றாநிற்கும்; முற்காலத்தும் இக்காலத்தும் இனிவருங் காலத்தும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் அத்தனையுந் தெளிவுள்ளம் உள்ளவனுக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெற்றென விளங்காநிற்கும். ஆகையால், இத்துணைச் சிறந்த முக்கால வுணர்ச்சியாகிய அரும்பெரும்பேற்றை அடையவிரும்பும் நல்வினையுடையார் ஒவ்வொருவருந் தமது மனத்தைத் தெளிவுபட வைத்தலாகிய அரும்பெருமுயற்சியை அடுத்தடுத்துச் செய்துவரல் வேண்டும்.

இனி, நன்னினைவின்வழியே உள்ளத்தைவைத்துப் பழக்கும் முறைதான் யாதோவெனின்; அதனையும் ஒரு சிறிது இங்கே விளக்கிக் காட்டுவாம். இன்பந் தராத நினைவுகளைப் பற்றி நிற்கும்படி மனத்தைஏவினால் அதற்கு அஃது எளிதிலே மடங்கி நில்லாமல் வருத்தத்தை விளைவிப்பதோடு, இத்தன்மையவான பழக்கங்களில் அவனுக்கு வெறுப்பினையும் பின்னர்த் தோற்றுவிக்கும். ஆகவே, அதனை அங்ஙனம் பழக்குவதற்கு முயலல் ஆகாது. இயல்பாகவே அஃது எந்த நன்னினைவை மகிழ்வொடு பற்றிநிற்குமோ அதனை அறிந்து அதன்கண்ணே அதனைப் படிவித்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் அஃது இயல்

பாசப் பற்றிநிற்கும் நினைவுகள்தாம் யாவையோவெனின், அவை அதற்கு ஆரா மகிழ்ச்சியினையும் பெருங்களிப் பினையுந் தோற்றுவிப்பனவேயாம் என்க. மகிழ்வினையும் உள்ளக்கிளர்ச்சியினையும் ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொரு வகையாற் பிறப்பிக்கும் நன்னினைவுகள் பற்பல இருப்பி னும், அவை எல்லாவற்றுள்ளும் அழகு, அறிவு, அன்பு என்னும் மூன்று தன்மைகளைப் பற்றிய நன்னினைவு களே எல்லார்க்கும் எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் பெருங் களிப்பினைத் தருவனவாமென்பது அனைவரானும் ஏற் றுக்கொள்ளப்பட்ட உண்மையேயாம். அழகு முதிரச் சலவைக்கல்லில் திருத்திய ஓர் அரிய வடிவத்தையே னும், இயற்கை நிறங்கள் முகிழ்த்துத்தோன்ற ஓவியக் காரன் முனைப்பாகத்தீட்டிய ஓர் இனிய ஓவியத்தின் உரு வத்தையேனும், அழகு கனிந்தொழுக உலவுஞ் சிறுவர் சிறுமியரையேனுங் கண்டு களிப்படையாதார் உளரோ? அமைந்து நிரம்பின கல்வியுடையோன் தோண்டுந்தோ றுஞ் சுரக்குந் தெண்சுவைத் தண்ணீரைப்போல் நூற் பொருளை எடுத்து உரைக்குந்தோறும் விரிந்து விரிந்து புலப்படாநின்ற அறிவின் அருமை பெருமைகளைக் கண்டு வியந்து மகிழாதாருண்டோ? எல்லா உயிர்க ளிடத்துங் கரைகடந்த இரக்கம் உடையோனுய் அவற் றின் துயர்கண்டு பொறுமல் தன்னைவருத்தியேனும் அப் பிறவுயிரின் துன்பந் துடைத்து, அருளொழுக்கமே தன் உயிரொழுக்கமாய் மேற்கொண்டு, இங்ஙனம் எல்லா உயிர்களிடத்தும் இரக்கம் எழப்பெற்றமையானே இள கிய மென்னெஞ்சொடு எல்லாம்வல்ல இறைவனிடத்தே என்பெலாம் நெக்கு நெக்குருகி ஒன்றுபட்டு நிற்கும் பெரியோன் அன்பின்றிறத்தைக்கண்டு பிறிதுபட்டு அன் புடையராகாரும் உண்டோ? சொல்லுமின்! எனவே

அழகு, அறிவு, அன்பு என்னும் மூன்றனையும் பற்றி நினைக்குமிடத்தெல்லாம் மக்களெல்லார்க்கும் இயற்கையாகவே மகிழ்ச்சி எழ, அவர் உள்ளமும் எளிதிலே அந் நினைவின் வழிப்பட்டு நிற்றலால் இம்முறையால் உள்ளத்தைத் தெளிவுபெறச் செய்தலே எளிதான முறையாமென்பது இனிது பெறப்படும்.

இனி, அழகு அறிவு அன்பு என்னும் மூன்றும் பண்புகளே யன்றிப் பண்புகளையுடைய பொருள்கள் அல்ல. பண்புகளை எவ்வளவுதான் நினைப்பினும் அவை மக்கள் உள்ளத்திற்குப் புலப்பட மாட்டா. பண்புகளை நினைக்கப் புகுந்தால், அப்பண்புகள் தோன்றாமல் அப் பண்புகளையுடைய பொருளே நினைவில் வந்து தோன்றும். முல்லைப் பூவின் மணத்தை நினைக்கப்புகுந்தால் அந்த மணம் மட்டும் நினைவுக்கு வராமல் தன்னையுடைய பூவொடு கூடியே அது நினைவில் எழும். வாழைக்கனியின் சுவையை நினைக்கப் புகுந்தால் அச்சுவை மட்டுந் தனித்து நினைவில் எழாமல் அது தன்னையுடைய அக் கனியொடுகூடியே நினைவிற் றோன்றுநிற்கும். மேலும், முல்லைப்பூவின் மணமும் வாழைக்கனியின் சுவையும் அப் பொருள்களைத் துய்த்துப் பார்ப்பவர்க்கே யல்லாமல் மற்றையார்க்குச் சிறிதும் விளங்கமாட்டா; ஏனென்றால், அந்த மணமும் அந்தச் சுவையும் முல்லை வாழை என்னும் அப்பொருள்களின் வழியாகவன்றி வேறு தனித்து நின்று துய்க்கப் படுதல் எங்கும் இல்லை. இது போலவே, அழகு என்னும் பண்பை நினைக்கப்புகுந்தால், அப்பண்பு தனித்து நில்லாத தொன்றாகையால், அதனையுடைய ஏதேனுமொரு பொருளையே நினைக்க வேண்டிவரும்; அறிவு என்னும் பண்பை நினைக்கப்புகுந்தால் அதுவுந் தனித்துநில்லாத பண்பேயாகலின் அதனை

யுடைய அறிஞன் ஒருவனையே நினைக்கவேண்டி வரும்; இங்ஙனமே அன்பு என்னும் பண்புந் தனியே நினைக்கப்படுவ தல்லாமையால் அதனை நினைக்குமிடத்தெல்லாம் அன்புள்ள ஒருவனையே நினைக்கவேண்டி வரும் என்க. அதுவேயுமன்றிப், பண்பும் பண்பையுடைய பொருளும் எவ்வாற்றானும் பிரிவுபடாமல் ஒன்றுபட்டே நிற்கும் இயல்புவாய்ந்தனவாம்; பண்பும் பண்பியும் ஒன்றேயல்லாமல் வேறல்ல. பண்பு அழிந்தால் அதனோடு ஒன்றாயுள்ள பண்பியும் அழியும், பண்பியழிந்தால் அதனின் வேறல்லாத பண்பும் அழியும். ஆகவே, பண்பிப் பொருளினும் பண்பே நுண்ணியதாகலின் அப்பண்பை மட்டுமே நினைவிற்குக் கொண்டுவர முயல்வேமென்றுங், கடவுளை முகங் கை கால் முதலான உறுப்புகளுடைய ஓர் உருவப் பண்பிப் பொருளாக வைத்து வணங்கக் கடவேம் அல்லமென்றும் உரைப்பார் உரை ஒரு சிறிதும் பொருந்தமாட்டாதென் றுணர்க. பண்புகளை நினைக்கப் புகுவார் எல்லார்க்கும் அப்பண்புகளின் வேறல்லாத பொருள் உடனே நினைவிலெழப் பெறுதல் மாறா இயற்கையாக இருத்தலின், மிக நுண்ணிய பண்பு நிலையில் வைத்துக் கடவுளை வழிபடுவே மென்பார்க்கும் அப்பண்புகள் திரண்ட பிழம்பான கடவுளின் றிருவுருவம் அவருள்ளத்தில் தோன்றாமற்போதல் இல்லையென்க. பண்பென்றும் பண்பியென்றும் வேறு பகுத்துணர்தற் கியலாமற் பிரிவின்றி நிற்கும் ஒரு பொருளிற் பண்பை மட்டும் நினைக்கப் புகுவேம் என்றும், பண்பியை மட்டும் நினைக்கப் புகுவேமென்றுந் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் பொருளினியற்கைக்கு மாறாகப் பேசுவோர் உண்மை தெரியமாட்டாத மடவோரேயாவர். அங்ஙனமன்று, பண்பு பண்பியினின்று பிரியா

தாயினும், நினைவின்கண் அதனைப் பிரித்து நினைக்கமாட்டேவெமெனின்; எப்பொருள் எத்தன்மையதா யிருக்கின்றது, அப்பொருளை அத்தன்மைப்பட நினைதலே மெய்ந் நினைவு அல்லது 'சத்தியபாவனை' யென்று சொல்லப் படும்; இவ்வாறன்றி ஒரு பொருளை அப் பொருளின் கண் நிகழாத நிகழ்ச்சிபற்றி நினைப்பது பொய்ந் நினைவு அல்லது 'அசத்தியபாவனை' யென்று சொல்லப்படும். இனி, மெய்ந் நினைவு உண்மையான மெய்ப்பயன்களைத் தருவதுபோலப், பொய்ந நினைவு மெய்ப் பயன்களைத் தராது பொய்படு மாகலின், கடவுளை வெறும் பண்பள வாகக் கொண்டு வழிபடுவே மென்பார்க்கு, அவரது வழிபாடு கடவுளியல்பொடு மாறுபட்ட பொய்வழிபாடாய்ப் போதலின், அவர் அப் பொய் வழிபாட்டால் இம்மை மறுமைப் பயன்களில் ஒரு தினைத்தனையும் பெறுரென்பதே முடிபு. ஆகவே, இவ் வியல்பினரான பொய்யறிவினர் இறுமாந்து உரைக்கும் பொய்யுரை ஈண்டுக் கருதற்பாலதன்றென விடுக்க. எனவே, அழகு அறிவு அன்பு என்னும் பண்புகளை நினைக்கப் புகுந்தால் அப் பண்புகளையுடைய பொருள்கள் தாமே நினைவிற் றோன்றும் என்று உணர்க.

இனி, அழகு என்பது பெரும்பாலுங் கண்ணறிவைப்பற்றி நிற்கும் ஓர் இனிய தன்மையாகும்; இஃது ஏதேனும் ஒரு பொருளைப்பற்றி நிற்பதன்றித் தனித்து நில்லாதாகையால், இதனை நினைவுக்குக் கொண்டுவருமிடத்தும் இதுபற்றி நிற்கும் பொருள்களையே நினைத்துப் பார்க்கப் பழகி வரல்வேண்டும். வான் அளாவித் தோன்றும் மலைகளையேனும், எல்லையின்றி விரிந்து கிடக்குங் கடலையேனும், மடமான் தொகுதிகள் அச்சமின்றி யுலவுங் காடுகளையேனும், இன்னும் இவைபோன்ற நிலத்

தோற்றங்களையேனும் நினைவிற் கொண்டுவந்து பயிலல் வேண்டும். இங்ஙனஞ் சில நாட்கள் பழகிய பிறகு திருத்தமாகச் செய்யப்பட்ட கல்வடிவுகளையும், அருமையாக வரையப்பட்ட ஓவியங்களையும் அகக் கண் எதிரே கொண்டுவந்து நோக்குக. அதன் பின்னர் அழகின் மிக்க ஆடவர் மகளிர் என்னும் இருதிறத்தாரில் எவரையேனும் அடிக்கடி நினைவிற் கொண்டுவருக. உயிரில்லாத எனைத் தோற்றங்களை அகக் கண்ணிற் பார்க்கும் பழக்கத்தினும், உயிரொடு கூடிய உருவங்களை நினைக்கும் பழக்கமே சிறந்ததாகும்; இனி உயிரொடு கூடிய உருவங்களுள்ளும், அறிவில் மிக்கவற்றின் உருவங்களை நினைத்தலே மிகச் சிறந்ததாகும்; இனி அறிவின் மிக்க உயிர் வடிவங்களினும் அவ்வறிவோடு அன்பும் மிக்க உயிர்வடிவங்களை நினைவிற்கொண்டு வருதலே அதனினும் மிகச் சிறந்த பழக்கமாகும். அழகு அறிவு அன்பு என்னும் மூன்றோடு தெய்வத் தன்மையும் வாய்ந்த உயிர் வடிவை உணர்ந்து இன்புறுவது அதனினும் மிகச் சிறந்த பழக்கமாகும். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவுருவம், அழகு அறிவு அன்பு என்னும் மூன்று தன்மைகளொடு குழந்தைப் பொழுதே எல்லா அறிவும் முதன்மையும் நிரம்பின தெய்வத் தன்மையும் பொருந்தப் பெற்ற விழுப்பம் உடையதாகலின், அவ்வருமைத் திருவுருவை இடையறாது நினைவிற் கொண்டுவந்து பழகும் நற்பெரும் பழக்கம் மன வுணர்வை நுட்பமாக்குதற்கு மிக இயைந்த தொன்றாமென்பது கடைப்பிடிக்க.

இனி, எல்லையற்ற அழகும், எல்லையற்ற அறிவும், எல்லையற்ற இன்பமும் உடைய உயிர்ப்பொருள் கடவுளையன்றி வேறொன்றும் இல்லை யென்பது திண்ணமாகலானும், குற்றம் என்பது அணுத்துணையும் இல்லாத அறி

வுடைய உயிர் கடவுள் ஒன்றே என்னும் உண்மை எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த தொன்றாகலானுந், தமது துணர்வை மிகவும் நுண்ணிதாக்க வேண்டும் என்னுங் கருத்துடையார் எல்லாருங் கடவுளின் திருவருளுருவை எந்நேரமும் ஒழிவின்றி நினைவு கூர்ந்து வரல்வேண்டும். இங்ஙனம் நினைக்குங்காலும் அவ்வருளுருவை எல்லா அழகும் எல்லா அறிவும் எல்லா இன்பமும் நிறைந்து ஒளிதுளும்புந் திருந்திய வடிவினதாக நினைந்து, அந்நினைவின்கட் பெரிதும் இன்புறுதற்குப் பழகுக. இப்பழக்கங் கைவந்து உயிரின் நினைவு அதிற்றோய்ந்து அவ்வண்ணமாயபின் எக்காலத்து நிகழ்ச்சிகளையும் எவ்வுலகத்து நிகழ்ச்சிகளையும் அஃது எளிதிலே ஒருங்குணர வல்லதாகும். இவ்வருளுருவ வழிபாட்டில் தலை நின்றவர் யாவரே யாயினும் அவர் அழகு அறிவு அன்பு என்னும் அவ்வருமைத் தன்மைகள் நிறையப் பெற்றவராய்த்துலங்குவர். பண்பும் பண்பையுடைய பொருளுந் தம்முட் சிறிதும் பிரிதல் இல்லாத தற்கிழமைப் பொருத்த முடையன வென்றும், அவற்றுள் ஒன்றை நினைக்கவே மன்றொன்றுந் தானாகவே நினைவில் எழுமென்றும் முன்னரே நன்கு விளக்கிக் காட்டினமாகலின், அவ் வருளுருவத்தைப்பற்றிய நினைவானது தன்னுட் பொதிந்த அவ்வருமை இயல்புகளைத் தானே தோற்றுவிக்கு மென்பது மறுக்க ஏலாத உண்மை நிகழ்ச்சியே யாகும். இக்காலத்து உளநூற் புலவர்கள் ஆராய்ந்துரைக்கும் முடிபுகளும் பொருளை நினைக்கும் நினைவு அப்பொருட் பண்புகளையும் உடனே தோற்றுவிக்குமென நாட்டுகின்றன. அறிஞரான ஜிபோட்டோ என்னுந் துரைமகனார் தொலைவினுணரும் நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றித் தாம் ஆராய்ந்த பலவற்றுள் ஒன்றைப்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:—

"பி. என்னும் பெருமாட்டியார் தமக்குள்ள தலை நோயைப்பற்றி என்னிடம் முறையிட்டார். யான் எனது கையை அவ்வம்மையாரின் நெற்றிமேல் வைத்தேன், சில நேரங்களி லெல்லாம் அவர் ஓர் இழைந்த அறிதுயில் வரப்பெறுவார்: அவ்வுறககத்தை மிகுதிப் படுத்தாமலே யான் அவரிடத்தில் அமைதியையும் நலத்தையும் பற்றிய உணர்வை எழுப்ப முயன்றேன்; அதற்கு, முதலில் என்னிடத்தே அவ் வுணர்வை எழுப்புவித்துக் கொள்ள வேண்டிக், காற்றுந தண்ணீரும் பகல் வெளிச்சமும் நிரம்பி விளங்குங் கடற் காட்சியினை என நினைவிற் கொண்டுவந்தேன் அங்ஙனம் யான என்னுள் உணரத் துவங்கிய வுடனே, அம்மாதரார் 'யான் இப்போது சிறிது நலமா யிருப்பதாக உணர்கின்றேன்; காற்று எவ் வளவு குளிர்ச்சியா யிருக்கின்றது!" என்று கூறினார். அதன்பிறகு யான் பூல்வார்டு செயிண்டு மிக்கல் என்னும் இடத்திற சிறிது துளிக்கும் மழையில் நடப்பதாக என்னுள் எண்ணப் புகுந்தேன்; அவ்வாறு எண்ணவே, விரைந்து செல்லும் மக்களையுங் குடைகளையும் என்னுட் காண்பேனுயினேன். உடனே அந்த அம்மையார் 'ஈது என்ன புதுமையா யிருக்கின்றது! யான் பூல்வார்டு செயிண்டு மிக்கல் என்பதன் கோடியில் இருப்பதாக எனக்கு ஒரு தோற்றமுண்டாகின்றது. மழைபெய்கிறது; மக்கள் மிகுதியாயிருக்கிறார்கள்; கூட்டமாய் விரைநது செல்லுகிறார்கள். அவர்களெல்லாருந் தெருவின்மேற் செல்லுகிறார்கள்; யானும் அவர்களொடு செல்லுகிறேன். காற்று மிகவுங் குளிர்ச்சியாயிருக்கிறது. அஃது எனக்கு இனிய இளைப்பாறும் உணர்வைத் தருகின்றது.' இச் சொற்களைக் கூறிய பிறகு அவர் தங் கண்களைத் திறந்தார்; தம் மனத்திற் பதிந்த அவற்றைப்பற்றிப் பின்னும் உறுதி

யுரை மொழிந்தார்." இங்ஙனமே இத் துரைமகனார் தம்மால் உறங்கச் செய்விக்கப்பட்ட பலரிடத்துந் தாம் நினைந்த நினைவுகள் நினைந்த அளவில் தோன்றும்படி செய்து ஆராய்ந்துபார்த்த ஆராய்ச்சிகள் பல; இத்துரை மகனாரைப் போலவே இன்னும் பலரும் இவ்வாறே ஆராய்ந்து பார்த்துவருகின்றார்கள். இவ்வாராய்ச்சியில், அமைதியுங் குளிர்ந்தகாற்றின் உலவுதலும் வாய்ந்த கடற் காட்சியாகிய ஒருபொருளின் றோற்றத்தை நினைந்த அளவானே, அப் பொருட்டன்மைகளான அமைதியுங் குளிர்ச்சியும் அறிதுயிலில் அமர்ந்திருந்த அம்மாதரார் பாற் றோன்றிய உண்மை நிகழ்ச்சி பெரிதும் உற்றுநோக்கற் பாலதாம். எனவே, பொருளை நினைக்கும்நினைவு அப்பொருட்டன்மைகளையுந் தானே தோற்றுவிக்குமென்று யாம் முன்னே கூறியவுரை மறுக்கலாகாத மெய்யுரையேயா மென்பது புலப்படுகின்ற தன்றோ? உயர்ந்த பொருட்டன்மைகளைத் தம்மிடத்து வருவித்து அவற்றைத் தம் வழிப் படுத்திக் கொள்ள அவாவும் நன்மக்கள் எல்லாரும், அப்பொருள்களை ஓவாது நினைவுகூர்ந்து வருதல் இன்றியமையாத பழக்கமாகும். இதனை விடுத்து நினைக்க வாராத பண்புகளை மட்டுமே நினைக்கக்கடவேமென்று மயக்கவுரை கூறி அம்மயக்கவுரையாற் பிறரை ஏமாற்றி ஒழுகுவார் சொற்களை நம்பிப் பொருள் நினைவை விட்டு இம்மை மறுமைப் பயன்களை இழக்கும் பொய்ந் நெறியிற் செல்லாவண்ணந் தம்மைப் பாதுகாக்க வேண்டுவது ஒவ்வொருவர்க்கும் இன்றியமையாத கடமையாம்.

இதுகாறும், விழித்திருக்கும்போது மனவுணர்வை நுட்பமாக்குதற்கு இசைந்த பழக்கங்களையே விளக்கிக் காட்டினும். இனித், துயிலும்போதும் அதனை நுட்பமாக்குதற்குரிய வழிவகைகளைப்பற்றிப் பேசப் போகின்

றோம். பெரும்பாலும் பாதி நாள் நமக்குத் தூக்கத்திலே கழிந்து போகின்றது. தூக்கத்திற் சென்றவுடனே உயிர்களெல்லாம் அறிவிழந்து உயிரற்ற கற்போற் கிடக்கின்றன. தூக்கத்திலே, இன்னதென்று சொல்லுதற்குக் கூடாத ஒரு பேரிருள் நமதறிவை வந்து சூழ்ந்துகொள்ளுதலை மட்டும் வழக்கத்தில் அறிந்திருக்கின்றோம். இத்தகைய தூக்கமானது ஒவ்வொருநாளின் இராப்பொழுதிலும் நமதறிவை வந்துவிழுங்க, அதனால் விழுங்கப்பட்டு அதன் வயிற்றகத்தே செயலின்றிக் கிடக்கும் நாம், அங்கே உடனிருந்து உதவுங் கடவுளின் திருவருளால் திரும்பத் திரும்ப எழுப்பப்பட்டு விழித்துக்கொள்கின்றோம். இங்ஙனம் நாடோறும் இப்பேரிருளிற் போய்த் தங்கி யிருந்து வருதலினாலேதான், பகற் காலத்தில் நாம் மிக முயன்று தேடிய நம் அறிவிற் பெரும்பாகத்தை நாள் ஏற நாள் ஏற இழந்து வருகின்றோம். பகலிற்றேடிய அரிய அறிவுப் பொருட்டிரளை இரவிற் றூக்கமாகிய எல்லையற்ற இருளிலே கொண்டுபோய்ச் சொரிந்து, பின்னர் அப்பொருள் முழுதுஞ் சொரிந்தவிடந் தெரியாமையால் முழுதுமெடுக்க ஏலாமற், சிறிதுசிறிதே கைக்கொண்டு வருகின்றோம். விழித்திருக்கையிற் றுலக்கப்படுகின்ற நமதுயிரின் அறிவு மறுபடியுந் தூங்குகையில் அப்பேரிருட் சாயலால் மங்கிப்போகின்றது. இதனாலேதான் மக்களுயிர்க்கு மறதித்தன்மை மிகுந்து காணப்படுகின்றது. ஊசி நுனையை உடம்பினுள்ளே அழுந்தச் செருகினாலும் அதனை அறியமாட்டாத அத்துணை அறியாமையொடு மெய்ம்மறந்து தூங்குகின்றவனுக்கு, விழித்திருந்தாலும் அறிவு கூர்மையுற்று விளங்காது; அவனிடத்தே மறதித் தன்மை மிகவேரூன்றி நிற்கும். இவ்வாறு இயற்கையிலேயே அறிவிழத்தற்கு ஏதுவான அறி

யாமைத் துயில் எல்லா வுயிர்களிடத்தும் நிறைந்திருப்பினும், அதனை நீக்கிக்கொள்ளும் நன் முயற்சி மக்களுயிர்கள் மாட்டு மட்டுமே காணப்படுகின்றது; அங்ஙனம் மிக அரிதிற் காணப்படும் அந் நன்முயற்சியினையுங், கட்குடித்துஞ் சாராயம் மாந்தியுங் கஞ்சா அவின் தின்றும் எந்நேரமும் ஒழிவின்றிப்போக்கித், தமதறிவை மீளா இருளில் முழுகுவிக்கும் மாந்தரின் தீய புன்செயல் நிரம்பவும் அருவருக்கற்பாலதாகும். அந்தோ! இவர் தமது புல்லறிவுகொண்டு தம்மைக் கடைப்பட்ட விலங்குகளினுங் கடைப்பட்டவராக ஆக்கிக்கொள்வது கண்டு எவர்தாம் அவர் தன்மைக்கு இரங்காமற் போவர்? இயற்கையிலேயே உயிரது அறிவின் வலியை உறிஞ்சும் வல்லிருள் உயிர்களின் உள்ளத்தே அமைந்திருக்கத், திருவருளுதவியாற் சிற்சில பொழுதுகளேனும் விளங்காநின்ற சிறிய அறிவை அது தானும் விளங்கவொட்டாது கள்ளானுங் கஞ்சாவானும் மயங்கச்செய்யும் மாந்தர் எதுக்குத்தான் இம்மக்களுடம்பிற் பிறந்தனரோ அறிகிலம். அருட்களஞ்சியமாகிய ஆண்டவன் செயலால் விழித்திருக்கும்போது விரிந்து விளங்கும் இச்சிறிய அறிவின் உதவியைக் கள் சாராயங் கஞ்சா அவின் முதலான மயக்கப் பொருள்களாற் பாழாக்கி விடாது, அதனைப் பண்படுத்தி அவ்வழியே சென்று தூக்கத்திலுள்ள அறியாமை வல்லிருளைத் தொலைக்க வகை தேடுதல் மக்கட் பிறவி யெடுத்தார் செய்தற்குரிய பயன்படு செய்கையாம்.

அவ்வாறாயின், தூக்கத்திலும் அறிவு நிகழும்படி செய்யவே, உயிர்களுக்கு இளைப்பாறுதல் இல்லையாய் ஒழியும்; அஃதொழியவே, உடம்பு நிலைகுலைந்து நோய் மிகும். ஆகையால், இஃது உயிர்களுக்கு அறிவு மிகுத்தற்குரிய வழியாதல் யாங்ஙனம் எனிற்; கூறுதும். தூக்

6272a

கம் என்பது உயிர்கள் இளைப்பாறுதற்கு அமைந்த நிலையே யல்லாமல், அவைகள் அறிவிழந்து கிடத்தற்காக வந்ததன்று. அறிவிழந்து கிடப்பதனாலேதான் உயிர்களுக்கு இளைப்பாறுதல் கூடுமென நினைப்பது பெரும் பிழை. அறிவிழந்த நிலையே இளைப்பாறுதல் ஆகுமென்று உரைப்பின் அறிவே இல்லாத கல் மண் முதலியன எப்பொழுதும் இளைப்பாறுகின்றன வென்றும், அவற்றின் நிலை உயிர்களின் நிலையைவிட மிகச் சிறந்ததாகுமென்றும் அன்றோ கூறுதல்வேண்டும்? அங்ஙனங் கூறுதல் பொருந்தாமையின், அறிவிழப்புக்கும் இளைப்பாறுதலுக்குஞ் சிறிதும் இயைபில்லை யென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்படும்.

அவ்வாறாயின், இளைப்பாறுதல் இன்னதென்பதும், தூக்கம் இன்னதென்பதும், ஒருசிறிது விளக்கிக்காட்டுக வெனிற்; காட்டுகின்றாம். நாள் முழுதுஞ் செலவு செய்யப் பெற்ற அறிவு விழைவு செயல்களின் முயற்சியால் உடம்பி லுள்ள ஆவி வலிமை கழிந்து போகின்றது; கழிந்துபோன அதனைத் திரும்பவும் உடம்பில் உண்டாக்கிக் கொள்வதற்குச் சும்மாயிருப்பதாகிய நிலையே இளைப்பாறுதல் என்று சொல்லப்படும் நாம் நம்முடையமுயற்சிகளைக் கழிந்துபோக விடாமற் சிலநாழிகை நேரமேனும் வறிதே இருப்பமாயின், நம்முயிரி லும் உடம்பி லுங் கலந்து நின்று உதவி வரும் இறைவ னருளாற்றலானது நமக்கு வேண்டும் ஆவிவலிமையினை உடனே அவற்றில் நிரப்பி விடும். நீர் வருங் காலும் வடிகாலும் உடைய ஓர் ஏரியானது ஓயாமல் வடிகாலின் வழியே தண்ணீரை ஒழுகவிட்டுக்கொண் டிருக்குமாயின், அதன்கண் நீர் நிறைந்திராதென்னும் உண்மை எவரும் அறிந்ததேயாம்; நிலத்திற்கு வேண்டுமளவு நீரைப் போகவிட்டு வடிகாலை

அடைத்து வைத்தால் அது வருங்காலின் வழியே மிகுந்த நீரைப் பெற்று நிறைந்திருந்து, பின்னரும் வேண்டும் போது விளை புலங்களுக்கு நீரைக் கொடுத்துப் பயன் படும். அதுபோலவே, நாம் இடை யிடையே இளைப் பாறுவதனால், முன்னே செலவு செய்யப்பட்ட ஆவிவலி வானது திரும்பத்திரும்ப நம்முள் நிறைக்கப்பட்டுப் பின் னும் பின்னும் நாம் வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்தற்கு நம்மை வலிவுடையவராக்கி வரும்.

அங்ஙனம் இளைப்பாறுதல் இன்றி ஓயாமல் முயல் வதிலேயே ஆவியைச் செலவழித்து வந்தால் முதுமைப் பொழுதாகிய வேனிற்காலம் வரும் முன்னமே ஆவி வலிமை முழுதும் வறண்டு உயிரை உடம்பினின்றும் அகலச் செய்யும். ஆனது பற்றியே, இரவில் இளைப் பாற்றுதற் பொருட்டு உயிர்களுக்குத் தூக்கம் வருகின் றது. இனித், தூக்கமோ அறியாமையில் நடைபெறு கின்ற தல்லாமல், அறிவொடு சிறிதும் நடைபெறக் காணேம். அங்ஙனமாயின், இளைப்பாறுதல் என்பது அறியாமையிற்றான் நிகழவேண்டுவதுபோலும் எனின், அது பொருந்தாது. தொழில்செய்து அலுத்துப்போன வர்கள் அறிவோடிருந்து இளைப்பாறுதலையும் நாம் பார்த் திருக்கின்றேமே. இன்பமான கதையைப் பிறர் ஒருவர் எடுத்துச்சொல்ல அதனைக்கேட்டு மகிழ்ந்துகொண்டே. வேலை செய்ததனால் உண்டான இளைப்புத் தீர்ந்து தொழி லாளிகள் மனக்கிளர்ச்சியோடுஞ் செல்வதை நாம் எப் போதும் பார்க்கலாமே. இன்பத்திலே நமதறிவு உறைத்து நிற்கையில் நமக்கு எவ்வகையான அலுப்புந் தோன்று மையை நாமும் நமதுபழக்கத்திற் பலகாலுங் கண்டிருக்க லாம். மக்களின் அறிவு உடம்பிலுள்ள உறுப்புகளின் வழியாகப் பலதுறையில் மாறி மாறி ஓடுவதனாலேதான்

அயர்ச்சியும் இளைப்பும் வந்து மூடுகின்றன. எந்நேரமும் ஓயாமற் கல்வி பயின்று வருபவர்களுக்கு அயர்ந்த தூக்கம் வருவதில்லை. உடம்பின் உழைப்பு மிகுதியாயுள்ளவர்களுக்கே தம்மை மறந்த தூக்கம் வருகின்றது. ஆகையால், தம்மை மறந்து தூங்கும்படியான அவ்வளவுக்கு உடம்பை உழைப்பில் விடுவது அத்தனையாக விரும்பத் தக்கதன்று. தன்னை மறந்து தூங்குவதுதான் உடம்பின் நலத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு வழியென்றும், ஆகவே அதனை வருவித்தற்குக் கடுமையான உழைப்புக் கட்டாயமாக வேண்டற்பாலதேயா மென்றும் பெரும்பாலார் பிழைபடக் கருதுகின்றனர். இந்த மக்கட்பிறவி எடுத்தது கடுமையாக உழைத்தற்கும் பின்னர் அதனால் அறிவின்றித் தூங்குதற்குந் தாமா? தூக்கம் மிகுதியாயில்லாதவர்களுக்கு உடம்பின் நலங் குறையும் என்றால், நனாய் உழைக்கும் மாடுகளுங் குதிரைகளுந் தம்மைமறந்து உறங்காமை என்னை? அங்ஙனம் உறங்காமலிருந்தும் அவை நல்ல நிலைமையோடு இருப்பதென்னை? எல்லாரும அயர்ந்து உறங்கும் நள்ளிரவில் அவற்றின் கிட்டச்சென்றால், அவை உணர்விழந்து தூங்காமல் உணர்வோடிருத்தலைக் காண்கின்றோமே; தம்மை மறந்து தூங்குவது போற் காணப்படும் நாய் பூனை முதலான உயிர்களின் அருகே ஒருவர் அரவமின்றி எவ்வளவு மெதுவாய்ச் சென்றாலும் அவை உடனே எழுந்து ஓடுதலையுங் காண்கின்றோமே. நெடுநாள் உயிரோடிருந்த முதியவர்கள் தாம் உணர்வு கெட்டு உறங்கியதில்லை யென்றும், எவ்வளவு நேரந் தூங்கினும் நல்லுணர்வொடு கூடியே தாம் இருந்தனரென்றுந் தம் வரலாற்று நூல்களிற் கூறவுங் கேட்டிருக்கின்றோம்; அவரைப் பற்றிய நூல்களிற் பயின்றறிந்து மிருக்கின்றோம். அப்படிப் பட்ட அம்

முதியோர்களெல்லாம் நல்ல நிலைமையோடு ஒரு நூற்றாண்டுவரையில் உயிரோடிருந்தார்களென்பதும் மறுக்கப்படாத உண்மையாம். இவ்வாற்றால், நன்கு இளைப்பாறுதற்பொருட்டு அறிவிழந்த தூக்கம் வேண்டப்படுவதில்லையெனவும், உணர்வோடிருந்து தூங்குவதால் உடம்பின் நலம் பழுதுபட மாட்டாதெனவும் இனிது தெளியப் பெறுகின்றோம். மற்று, உணர்வோடிருந்து துயிலுவதால் அறியாமை நீங்கி அறிவொளி பெருகிப் பேரின்பம் மிகுந்து உயிரையும் உடம்பையும் வலுப்படுத்திப் பல்லூழிகாலம் உயிரோடிருக்கச் செய்யுமென்னும் உண்மை செவ்வையாகப் புலப்படுகின்றது.

அங்ஙனமாயின், உணர்வோ டிருந்து துயின்று நன்றாக இளைப்பாறுதற்கு வழி யாது என்றால், அவ்வழியின் பாகுபாடுகளை முறையாக எடுத்துக் கூறுவாம். பகற்காலத்தில் மிகுதியாக உழைக்கின்றவர்களுக்கே இராக்காலத்தில் தம்மை மறந்த தூக்கம் வருதலால், உடம்பை மிகுந்த உழைப்பின்கண் வருத்துதல் ஆகாது. அவ்வாறாயின், உழைப்பாளிகளாய் இருக்கும் மக்களுக்கு இவ்வுயர்ந்த பழக்கங்கள் கைகூடுமாறு யாங்ஙனமெனின், அவர்களும் இவற்றைச் செய்யவிரும்பி உயர்ந்த அறிவுநிலையை நோக்குவார்களாயின் நாம் இங்கே சொல்லியவாறு உடம்பின் உழைப்பைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டுவது அவர்களுக்கும் இன்றியமையாததே யாகும்; அவர்களுக்கு அவ்விருப்பமும் உயர்ந்த நோக்கமும் எளிதிலே வரமாட்டா. அவர்கள் மிகவுங் கீழேயுள்ளதாகிய பிறவிப் படியில் நிற்கின்றார்களாதலால், மேல்நிலையில் உள்ள அறிவுக் களஞ்சியத்தைப் பெறுதற்குமுன் அவர்கள் இன்னும் பல பிறவிப்படிகளைத் தாண்டிவரல் வேண்டும்.

அப்படியாயின், அவர்கள் தாமிருக்கும் நிலையிலேயே பதப்படும்படி செய்தற்கு இசைந்த முறைகள் இல்லையோ வென்றால், உண்டு; அவர்களது நிலைக்கு ஏற்பச சில நல்லொழுக்கமுறைகளையும் இரக்கத்தையுங் கறபித்துவந்தால் அவர்கள் சிறிதுசிறிதாக மேமேலேறுவர் என்பது திண்ணம்; இம்முறைகளையுங் கூடக் கற்பியாமல் அவர்களைப் பராமுகஞ் செய்து விடுவோமாயின், அவர்கள் குடி கொலை முதலான மிகவுந் தீய செயல்களிற் பழகி மக்கட் பிறவியினுந் தாழ்ந்த பிறவிகளிற் கீழ்இறங்கிப் போகுவர்.

இனி, அவர் பின்பற்றத் தக்க முறைகள் அல்லாமையால் அவரைப்பற்றி இங்கே பேசுதலை விடுத்துப், பிறவிப்படிகளில் மேலேறிப் பதமுடையராய் வந்திருப்பார் பெரிதுங் கைக்கொள்ளறபாலன வாகிய உயர்ந்த பழக்கங்களைப்பற்றிப் பேசப்புகுவாம். உடம்பை மிகுந்த உழைப்பின்கண் விட்டால் ஆவியின் வலிவு வீணே கழிந்து போதலுடன், அறிவைப் பண்படுத்தும் முயற்சியும் இல்லாது போகும்; அதனால் அறியாமையும் நீங்காமல் உயிரைப் பற்றியபடியே கிடக்கும்; இந்த நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு இராப்பொழுது வந்தவுடனே அறிவு மயங்கிப் பிணம்போற் கிடக்குந் தூக்கம் வந்து கூடிவிடும். ஆகவே, பிறவிப்படிகளில் எத்தனையோ ஊழி காலங்களாக ஏறிச் சிறிது மேல் நிலைக்கு வந்தவர்கள் நிரம்பவுங் குறிப்பாகக் கருதற் பாலது இது: பாழும் வயிறு வளர்த்தலையே பெரிதாக எண்ணி, இந்த நிலவுலகத்து வாழ்வையே நிலையாகக் கருதி, அளவுக்குமேற்பட்ட பொருளைத் தொகுத்து வைத்தலிலேயே அவா மிகுதியாகக் கொண்டு காலை முதல் நள்ளிரவுவரையில் ஓயாது பலதுறைகளிலும் முயன்று அல்லற படுவதை

ஒழித்து விடுதல் வேண்டும். இத்தகைய அல்லல்வாழ்க்கையால் அளவு கடந்த கவலையுந் துன்பமும் வந்து ஆவியின்வலிவை உறிஞ்சிவிடுகின்றன. ஆதலால், வேண்டுமளவுக்குப் பொருள்தேடும் முயற்சியைக் கூடுமானவரையுஞ் சிறுகச்செய்து, மற்றுப் பெரும்பான்மை முயற்சியை அறிவைப் பண்படுத்துத் துலக்குவதிலேயே செலுத்துதல் வேண்டும்; அறிவால் மிக்க சான்றோர்கள் வரைந்த நூல்களை இடைவிடாது கற்றுவரல் வேண்டும். எதனைச் செய்தாலும் அதனை அறிவோடிருந்து செய்தல்வேண்டும். அச்சங் கவலை பொறாமை முதலான இழிந்ததன்மைகள் வந்து, உள்ளத்தைக் கலங்கச்செய்யாதபடி அதனைத் தெளிவாக வைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இவ்விழிந்த தன்மைகளாற் பற்றப்பட்டவர்களின் உடம்பு ஆவி வலிவினை மிகுதியும் இழந்து விடுதலால், அதனால் அவர்கட்கு அலுப்பு நிரம்பவும் உண்டாகி அவர்களை அறிவில்லாத கடுந் தூக்கத்தில் அழுத்திவிடும். இத்தன்மையவான இழிந்த தன்மைகளுக்கு இடங்கொடாமல் முன்சொல்லியவாறு பழகிவரவே, இரவில் அறிவில்லாக் கடுந்தூக்கம் வருவது சிறிதுசிறிதாகக் குறையும். இனிய உறக்கத்திலுங்கூட உணர்வு மிகுதியாகக் குறையாமற் சுற்றிலும் நடப்பவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள வல்லதாகும்; அதுநிற்க.

அங்ஙனம் உணர்வோடு உறங்குவது அறிவைத் தெளிவுபடுத்துதற்கு இசைந்ததேயாயினும், அதனால் நன்கு இளைப்பாறுதலும் நலமுறுதலும் உண்டாகுமாறு யாங்ஙனமெனின், அதனையுஞ் சிறிது விளக்குவாம். தன்னை மறந்த தூக்கத்தில் இளைப்பாறுதல் மிகுதியாய் உண்டாவதற்கு ஏது என்னென்றால், அப்போது மக்கள் அறிவு உடம்பின்புறத்தேயுள்ள ஐம்பொறிகளிற் கலந்து

நின்று புறப்பொருள்களைச் சிறிதும் அறியாமல் வேறாய் நிற்றலால், அந்நிலையில் ஆவியின்வலிவு மிகவுங் கழிவுபடாமல் உடம்பில் நிறைந்துநிற்கின்றது; அங்ஙனம் நிறைந்து நிற்பதுதான் இனிய இளைப்பாறுதலை உண்டாக்குதற்கு ஏதுவாகின்றது. இதனை ஆராய்ந்து பார்க்க விரும்பினால், அயர்ந்துறங்கும் ஒரு சிறு குழந்தையின் பக்கத்தேசென்று அதன் கைகால்களை மெல்லென நாம் எடுத்துப் பார்த்தல்வேண்டும்; அதன் கையை எடுத்து மேலே தூக்கும்போதும் அக்குழந்தையின் அறிவுமுயற்சி அதிற் சிறிதுந் தோயாமலிருக்கின்றது; அக்கையை மெல்லென நாம் விட்டுவிடும் போதும் அம்முயற்சி அதிற் சிறிதுமில்லாமல் அதுதானே துவண்டு விழுகின்றது. விழித்திருக்கும்போது ஒருவர் மற்றொருவரது கையை உயரத் தூக்கிச் சடுதியில் அதனை விட்டு விட்டால், குழந்தையின் கையைப்போல் அவரதுகை அங்ஙனந் துவண்டுவிழாமல் உயரத்திலேயே நிற்பதைக் காணலாம்.— தூங்குங் குழந்தையின் கையையே அல்லாமல் நன்றாய் அயர்ந்துறங்கும் எவரதுகையை அங்ஙனந் தூக்கிக் கீழே விட்டாலும் அது துவண்டு தானே கீழ் விழுதலைப் பார்க்கலாம். ஆனால், விழித்திருக்குங் குழந்தையின் கையையும் அங்ஙனமே அதற்குத் தெரியாமல் உயர எடுத்துச் சடுதியில் விட்டுப்பாருங்கள், அது தூங்குங் குழந்தையின் கையைப் போலவே துவண்டு கீழ்விழும்; ஆனால், விழித்திருக்கும் பெரிய ஆட்கள் கையை அங்ஙனமே மேலே தூக்கிக் கீழேவிட்டால் அது துவண்டு கீழ்விழாமல் மேலேயே நிற்கும். இங்ஙனங் குழந்தைகளின் கைமட்டும் விழிப்பிலும் உறக்கத்திலுந் துவண்டு கீழ்விழ, ஆண்டிற் பெரியவர்கள் கையோ அயர்ந்த உறக்கத்திலன்றி விழிப்பு நிலையிற் றுவண்டு விழாமல் இருப்ப

தன் வகை என்னென்றால்; குழந்தைகளின் நினைவு எப்போதும் ஓரிடத்திலேயே ஒருபொருளிலேயே முனைத்து நிற்கின்றது; அதனால் அதன் நினைவு ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்றி நிற்கும்படி செய்துவிட்டு, அதன் கைகால்களை நம் விருப்பப்படி எவ்வாறு அசைத்தாலும் அவை அவ்வாறெல்லாந் துவண்டு அசையும். ஆனால், ஆண்டிற் பெரியவர் நினைவோ ஒன்றையும் ஓரிடத்திற் பற்றிநில்லாமற் பலவகையாய் மாறி மாறி ஓடுதலால், அவரது நினைவை ஒருவழியிற் றிருப்பிவைத்து அவர்தங் கைகால்களை நாம் அசைக்குமிடத்து, அஃது அவ்வொரு நிலையில் நில்லாமல் அவ்வுறுப்புகளிலும் வந்துநிறைதலினால் அவை நாம் விரும்பியபடியெல்லாம் அசையாமல் தந் நிலையிலேயே நிற்கின்றன. மேலுங், குழந்தைகளுக்கு ஒரு நொடிப் பொழுதில் உறக்கம்வந்து கூடுதலையும், பெரியவர்களுக்கு அங்ஙனம் எளிதில் துயில்வாராமையையும் ஆராய்ந்து பாருங்கள். குழந்தைகள் ஒரேநினைவா யிருத்தலால் அவ்வாறு சடுதியில் உறக்கம் வருகின்றதென்றும், ஆண்டிற் பெரியவர்கள் பலகோடி நினைவுகளில் உழலுதலால் நினைத்தபடி துயில்கூடாமல் வருந்துகின்றனரென்றும் அறிதல் வேண்டும். இன்னுங் குழந்தைகள் நிலத்தே தவறி விழுந்தால் பெரியகாயம்பட்டு வருந்தாதிருத்தலையும், பெரிய ஆட்கள் அங்ஙனம் விழுந்தாற் பெருங்காயப்பட்டு நெடுநாள் வருந்துதலையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்குங்கால், சிறுபிள்ளைகளின் உடம்பு எப்போதுந் துவண்ட நிலையிலும் பெரியவர்களின் உடம்பு பெரும்பாலும் எப்போதும் விறைத்த நிலையிலும் இருக்கும் உண்மை புலப்படாநிற்கும். உடம்பு துவண் டிருத்தற்கு ஏதுவாவது நினைவின் ஒருமையேயாம் என்றும், அது முறைப்பாயிருத்தற்கு ஏதுவாவது நினைவு சிதறுதலே

யாமென்றும் உணர்ந்து கொள்க. ஆகவே, நினைவை ஒருவழிப்படுத்தி அஃது உடம்பின் புறத்துறுப்புகளிற் கலந்து நில்லாமல் வேறுமுகமாய் நிற்கும்படிசெய்து உடம்பைத் துவண்டநிலையில் வைத்துக்கொண்டால் மிகவும் நன்றாய் இளைப்பாறுதல் கைகூடும். மக்களினுந் தாழ்ந்த விலங்கினங்கள் தமதுடம்பை இங்ஙனம் மிகவுந் துவண்ட நிலையில் வைத்துக் கொள்வதனாலேதான், அவைகள் தம்மைமறந்த உறக்கங் கொள்ளாமலிருந்தும், மக்களினும் மிகுந்த இளைப்பாறுதலைப் பெற்று வலி வுடையனவா யிருக்கின்றன. ஆதலால், உணர்வோடு உறங்குவது மிகுந்த இளைப்பாறுதலையும் நலத்தையும் விளைவிக்குமென உணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டுமென்க.

இனி, உறக்கத்திலும் உணர்வொடு கூடியிருந்து இளைப்பாறவும், அதனால் மனவுணர்வை நுட்பமாக்கவும், அவ்வுணர்வை வளர்த்தற்கு ஒப்பற்ற கருவியாய் வாய்த்த நமதுடம்பைப் பாதுகாக்கவும் ஒரு பெருங் கருவியாய் உள்ள உணவைத் தூயதாகத் தெரிந்தெடுத்து உட்கொள்ளுதல் பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற் பாலதாகும். ஏனென்றால் உணவின் றன்மைக்கு இசையவே உடம்பின் முதற் பொருள்களும் உருவாக்கப்படுகின்றன. கொழும்புல்லுந் தெளிந்த மலையருவி நீரும் பருகி வாழும் மான் மரை குதிரை ஆ முதலான விலங்கினங்களின்உடம்பு எவ்வளவு தூயதாகவும் எவ்வளவு அழகிதாகவும் அமைந்திருக்கின்றன! அவ் விலங்குகள் எவ்வளவு அமைதியாகவுங் களங்கமற்றனவாகவும் இருக்கின்றன! அருவருப்பான வுணவைத் தின்னும் பன்றியும் நாயும் பூனையும் புலியும் முடைநாற்றம் வீசும் பொல்லா உடம்புடையனவா யிருத்தலோடு அவை எவ்வளவு கொடுமையும் வெடுவெடுப்பும் மிகப் பெற்றனவாயு மிருக்கின்றன! இவற்றை நோக்குமிடத்து உணவினால் விளையும் நன்மை தீமைகள் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றனவல்லவோ?

இனித், தூயவான உணவுப் பொருள்களை உட்கொள்ளப் புகுந்தாலும், மக்கள் ஏனையுயிர்களினுந் தமக்குள்ள அறிவின் மேன்மைக்கு ஏற்பச் சுவை மிகுந்தவைகளையே ஓர் அளவாக அருந்திவரல் வேண்டும். பல்வகைச் சுவைகளுந் தெரிந்து உண்ணுதவரையில் நாவி

னுணர்வும் அதனோடு ஒற்றுமைப்பட்ட மனவுணர்வும் நுட்பமாய்ப் பெருகி வளரா; ஓர் அளவாய் உண்ணாமல் மிகுத்துண்டாலுங் குறைத்துண்டாலும் உடம்பு நோய்க்கு இரையாய்விடும் மேலும், மிகுதியாய்த் தின்பவர்க்குத் தூக்கமுஞ் சோம்பலும் மேற்பட்டு அவர்களது அறிவினையும் மழுங்கச்செய்யும்; குறைத் துண்பவர்க்குக் களைப்புந் தளர்வும் மிகுதிப்பட்டு அவர்களது அறிவினையும் நிலைகலங்கச் செய்யும். ஆகையால், அவரவர் உடம்பிற்கு வேண்டும் அளவறிந்து உணவெடுப்பது எல்லார்க்கும் இன்றியமையாத கடமையாம். இந் நுட்பங்கள் உணராதார் பலர், 'பசியெடுத்த வேளைக்கு எது கிடைத்தாலும் நிறைய உண்ணுதலை விடுத்து, நாச் சுவை பார்ப்பதுங் குறையச் சாப்பிடுவதுங் கூடா' என எளிதாய்ப் பேசிவிடுகின்றனர். அறிவு விளக்கத்தை நாடாதவர்க்கு, அங்ஙனஞ் சுவை தெரிந்து அளவாய் உண்ணாமற் கண்டதைக் கண்டமட்டும் எருமைபோற் றின்பதும் எதனையும் எளிதாய்ப் பேசி ஏளனஞ் செய்வதும் பொருத்தந்தான். அறிவுவளர்ச்சியினை நாடுவார்க்கோ சுவையுணர்வும் அளவாய் உண்டலும் இன்றியமையாது வேண்டப் படுவனவேயாம். அங்ஙனஞ் சுவை தெரிந் துண்ணல் வேண்டின் திறமான பண்டங்களை வாங்குதற்கும் அவற்றை நலம் பெறச் சமைத்தற்கும் மிகுந்த பொருள் வேண்டுமேயெனின்; அப்படியன்று, விலைகுறையக்கொண்ட கீரை, கிழங்கு, வரகு, சோளம் முதலிய நயத்த பொருள்களை யாயினும், அவற்றையும் நுண்ணறிவால் எவ்வளவோ சுவை முதிரச் சமைத்துக் கொள்ளலாம்; விலையுயர்ந்த பருப்பு, நெய், வாழைக்காய், உருளைக்கிழங்கு, தேங்காய், கோதுமை, சீரகச் சம்பா முதலான சீர்த்த பொருள்களை யாயினும், நுண்

ணறிவொடு சமைக்கப்படாவிட்டால் அவை சிறிதுஞ் சுவைப்படமாட்டா. ஆகவே, சுவை கனியச் சமைக்கும் நுண்ணறிவு முயற்சி யுண்டானால் எத்தனை நயத்த பொருள்களையுஞ் செவ்வையாக ஆக்கிக் கொள்ளலாம்; ஆகையாற், சுவைமிக்க உணவு கூட்டுதற்கு விலையுயர்ந்த பண்டங்களும் பெரும்பொருளும் வேண்டுமெனக் கூறுதல் சிறிதும் பொருந்தாதென்க. சுவைமிக்க உணவு கூட்டுதற்கு நுட்ப அறிவு வேண்டுதலானுஞ், சுவை முதிர்ந்த உணவை யுண்பார்க்கு நுண்ணறிவும் மகிழ்ச்சியும் உண்டாதலானும் இனிய உணவின் மேன்மை யாங் கூறுமலே எவர்க்கும் விளங்குவதொன்றேயா மென்க.

இன்னும், இன்சுவை யுணவினால் உடம்பு நோயின்றித் தளிர்த்தலால் அதன் மேன்மை பின்னும் பின்னும் ஆராயற்பாலதேயாம். இக்காலத்து உடம்புநூல்* வல்ல ஆங்கிலப் புலவோர், உண்ட உணவு தீனிப்பையிற் சேர்ந்த அளவானே அங்கது நன்றாய் அரைக்கப்பட்டுக் குழம்புபோல் ஆதற்கு, வாயில்வைத்த கவளத்தொடு சேர்ந்து உள்ளிறங்கும் வாய்நீர் நிரம்பவும் உதவிசெய்கின்றதென்று உரைக்கின்றார்கள். தீனிப்பை மெல்லிய தன்மை யுடையதாகையால், அஃது உணவை ஏற்றுக் கொள்ளும்முன் அவ்வுணவை நன்றாய் அரைத்துப் பதப்படுத்திக் கொடுக்கும்படி வாயும் அதன்கண் அண்ணமும் பல்லும் நாவும் நீரும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாருங்கள்! வாயில் ஓர் உணவுப்பொருளை வைத்தவுடனே நாவின்கீழ் நீர் சுரந்து அதனை நனைத்துக் கொண்டே யிருக்கின்றது; நாவோ அதனை இருபுறத்துமுள்ள பற்களிற் சேர்த்துச் சேர்த்து அரைப்பித்து மேலண்ணத்திற்பொருத்தி இனிமைகாட்டிப் பிறகதனைக்

* Physiology.

கீழ் இறக்கி விடுகின்றது; இவ்வாறு அரைபட்டுக் கீழ்ச் சென்ற அவ்வுணவு இரைப்பை நீரோடு எளிதிற் கூடிச் செரித்துப்போகின்றது. இங்ஙனம் வாயினுள் அரைக்கப்படாமல் தீனிப்பைக்குட் செல்லும்உணவோ அங்கே வலிதா யிருத்தலால் இரைக் குடலால் அரைக்கப்படாமல் நிற்கின்றது; அதனால் அது செரியாமற் போதலொடு மெல்லியல்பு வாய்ந்த தீனிக் குடலுக்குங் கடுந்தொழிலைக் கொடுத்து அதனையும் புண்ணாக்கித் தானும் பதனழிந்து நஞ்சாய் விடுகின்றது இதனாலேதான் மாந்தரிற் பலர்க்கு வயிற்றுளைச்ச லென்னும் நோய் உண்டாகின்றது; வலிய பொருளை அரைக்கமாட்டாமற் புண்படுகின்ற தீனிக் குடலிலிருந்து ஒழுகுஞ் செந்நீர் வெளிப்படுங்கால் மிகுந்த உளைச்சலை உண்டாக்குகின்றது. இவ்வாறெல்லாம் உடம்பினகத்தே நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை நன்குணர்ந்தவர்களுக்கு, உணவை மெல்லாமல் அப்படியே விழுங்குவதால் நேரும் பொல்லாங்கின் கொடுமை எவ்வளவுபெரிதாய்க் காணப்படும்! இவற்றுள் ஒன்றும் உணர்ந்து பாராமல் 'உணவை மென்று தின்னல் ஆகாது' என்றும், 'நெடுநேரம் மெல்லுதற்கு ஒழிவு காலம் இல்லை' என்றும் எளிதாய்ப் பேசித் திரிபவர்கள், நுண்ணுணர்வும் இன்பமும் பெறாமற் பலவகை நோய்களாற் பற்றப்பட்டுக் காலம் முற்றாமுன்னரே இறந்தொழிவர்! வாயிற் பெய்த ஒவ்வொரு கவளத்தையும் வாய் நீரிற் கூட்டி நன்றாய் அரைத்துக் குழைத்து உண்பவர்கள் சுவையால் இன்பமும் உணர்வும் மிகப்பெற்று, அதனை மென்பதப்படுத்தி யிறக்குதலால் தீனிப்பையையும் புண்படுத்தாமல் வைத்து, அவ்வுணவையும் எளிதிற் செரிப்பித்துத் தூய செந்நீரை உண்டுபண்ணிக் கொள்வாராகலின், அவர் நீண்டநாள் திண்ணியராய் உயிர்வாழ்ந்து

அறிஞராய் விளங்குவர் என்க. இன்னும், வாயிற் சுரக்கும் நீரின்கண் உடம்பை வளர்க்கும் முதற்பொருள்கள் அமைந்திருக்கின்றனவென்றும், அதனால் வாயிற் பெய்த பண்டம் அந்நீரில் நன்றாகக் கலந்து குழம்பாய் உள்ளிறங்குமாயின் தீனிப்பை அதனை எளிதாகச் செந்நீரிற் சேர்ப்பிப்பதோடு அவ்வாய்நீரிலுள்ள வலிய முதற்பொருள்களையும் அதன் வழியாக எங்கும் பரவச்செய்து உடம்பை வலுப்படுத்துமென்றும் இக்காலத்து உடம்பு நூல் வல்லாருங் கூறுதலின் உணவுப்பண்டத்தை நன்றாக வாய்நீரிற் கலப்பித்தற்கு அதனை அடுத்தடுத்துப் பலமுறையும் மென்றுதின்பது இன்றியமையாததாகின்றது. இது வன்றியும், பலமுறை மெல்வதால் தாடையும் நன்றாய் அசைந்தசைந்து வலுப்படுகின்றது. இங்ஙனமெல்லாஞ், சுவை யின்பமும், நுண்ணுணர்வும், எளிதிற் செரித்தலும், உடம்பு வலுப்படுதலும் முதலான நன்மைகள் பலவும் விளைதற்கு வாயிலா யிருத்தலின் உணவை நன்றாய் மென்றுண்ணும் பழக்கம் அறிவுடையார்க்கு முதன்மையாக வேண்டப்படுவதேயாகும். தமது நினைவைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தவும் பிறர் நினைவைத் தாம் அறிந்து கொள்ளவும் பழகும் அறிஞர்க்கு உணவைச் சுவைப்பட மெல்லுதல் அவர் கருதிய பயனை விரைவிற் றருவதாகுமென்க.

இனி, இயல்புள்ளவர்கள் நெய் பால் தயிர் வெண்ணெய், உழுந்து துவரை கோதுமை அரிசி, வாழைக்காய் தேங்காய் உருளைக்கிழங்கு, நாரத்தம்பழம் சீமையிலந்தைப்பழம் வாதுமைப்பழம் முதலான தூய வலிவான உணவுப்பொருள்களைக் காலமும் இடமும் அளவும் அறிந்து உட்கொண்டு வருவார்களாயின், அவர்களுடம்பு அழகுமுதிர்ந்து மினுமினு வென்று மிளிர்வ

தோடு, அறிவும் மிக நுணுகி வளர்ந்து பிறராற் செயற்கரிய செயல்களையெல்லாஞ் செய்ய வல்லதாகும். மற்று, இயல்பில்லாதவர்களோ தமது நிலைமைக்குத் தக்க அறைக்கீரை, தூதுளங்கீரை, சிறுகீரை, பொன்னாங்காணிக்கீரை, மணித்தக்காளிக்கீரை, சலவங்கீரை முதலியவற்றைப் பலவகையாகப் பதப்படுத்தி மேற் சொன்னவாறு அருந்தி வருவார்களாயின், அவர்களும் மேல் இயல்புள்ளவர்கள் அடையும் பயன்களெல்லாம் அடைகுவர். விலையுயர்ந்த வலிவுப்பொருள்களை உண்பவர்களுங் கூட இங்கே கூறிய கீரைவகைகளைச் சமைத்துண்ணல் வேண்டும்; செந்நீர் துப்புரவாதற்கும், உடம்பிற் சேரும் நச்சுநீரை அகற்றுதற்கும், உடம்பினுறுப்புகளை உரப்படுத்துதற்கும் இக்கீரை யுணவு இன்றியமையாது வேண்டப் படுவதாகும். இயல்புடையவர்க்கே கட்டாயமாய் வேண்டப்பட்ட இவ்வுணவை, விலை சிறிதாயிருத்தல்பற்றித் தாழ்வாக நினையாது உயர்வாகவே நினைந்து ஏராளமாய் வாங்கி உண்ணுதற்கு ஏழை எளியவர்கள் முன்னிற்பாராக.

இனிச், சீமையிற் புகழ்பெற்ற ஆங்கில மருத்துவராய் விளங்கும் ஒருவர்* நீராநோய்கொண்டு வருவார் பலர்க்குங் கீரைகளையும் ஆவின்பாலையும் பலவகையாகப் பதப்படுத்திக் கொடுத்து அவர்க்குள்ள நோய்களை உலகம் வியக்கும்படி தீர்த்துவருகின்றார். தங்கண் நச்சுநீர்† இன்றி, உடம்பிலுள்ள நச்சுநீரை அப்புறப்படுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தவை கீரை பால் முதலிய சைவ வுணவுப் பொருள்களேயாம் என்று அவர் மிகவுந் திறப்பட நூல்கள் எழுதி விளக்குவதொடு, தாங் கூறியவற்றைப் பழக்கத்தி லுஞ் செய்துகாட்டுகின்றார். அவர் கூறுவதிலுஞ்

* Alexander Haig, M. A., M. D. † Uric acid.

செய்வதிலும் இறைச்சி யுண்பது பெரிதுந் தீதாம் என்னும் உண்மை நன்கு விளங்கிவருகின்றது. இறைச்சியில் நச்சுநீர் இருத்தலால், அதனை உண்பவர் உடம்பிலும் நச்சுநீர் பெருகி உரைத்தற்குங் கேட்டற்குங் கொடுமையான பல நோய்களை வருவிக்கின்றது. ஆகலால், இயல்புள்ளவர் இல்லாதவராகிய இருதிறத்தாரும் ஆடு மாடு பன்றி கோழி மீன் முதலான எவ்வகைப்பட்ட உயிரின் உடம்பையுஞ் சிதைத்து அவற்றின் ஊனை உண்ணாதிருக்கக் கடவராக. ஊனுண்ணல் இரக்கமற்ற கொடுஞ்செயலாய் இருப்பதோடு அதனைச் செய்கின்றவர்க்கும் அது நோய்களை விளைத்து அவர் உயிரைக் கொள்ளை கொண்டும் போதலால், தற் பாதுகாப்பின் பொருட்டாகவாவது ஒருவரும் ஊன் றின்ற லாகாது. ஊனுக்குச் செலவழிக்கும் பணத்தில் எட்டிலொரு கூறிருந்தால் இனிய நல்ல சைவவுணவு உட்கொண்டு நன்கு வாழலாம் என்று ஊனுண்பாரே கூறுகின்றனராதலாற், கெட்டாய்ச் செலவு செய்து எஞ்சிய பணத்தை நல்ல துறைகள் பலவற்றிற் பயன்படுத்துதற்குச் சைவவுணவே மிகவும் இசைந்த தென்று கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். இன்னும், ஏழை எளியவர்கட்குச் சோளம், கேழ்வரகு, கம்பு, வரகு, தினை, சாமை முதலான உரமான சைவவுணப்பொருள்கள் நயமாய்க் கிடைக்குமாதலால், அவர்கள் இறைச்சியுண்டலை அறவே விட்டு இம் மணிகளைக் கைக்கொள்வாராக. நயமாய் விற்கும் இப் புன்செய்ப் பயிர் நன்செய்ப் பயிர் விளைவுகளைப் பெற்று நன்றாகச்சமைத்துப், பரபரப்பின்றி மெதுவாகச் சுவைத்துத் தின்னல்வேண்டும். மக்களினுந் தாழ்ந்த ஆடு மாடு குதிரை முதலான உயிர்கள் இத்தொழிலை எவ்வளவு திருத்தமாய்ச் செய்கின்றன! அவை தீனி எடுக்குங்கால்

விரைவதேயில்லை, அதனை மெல்ல மெல்ல வாயுள்வைத்து அரைத்து மன நிறைவோடு உள்ளிறக்குகின்றன. மக்கள் விலங்குகளினும் மேலான அறிவைப் பெற்றும், இவ்வுயிர்களிடத்துக் காணப்படும் இயற்கையைப் பின்பற்றி ஒழுகாமல், அதற்குப் பெரிதும் மாறுபட்டு நடக்கின்றார்கள்! இலையில் நிறையக்குவித்த சோற்றையுங் கறியையும் ஐந்து நொடிகளில் எடுத்துப் பரபரப்பொடு விழுங்கி எழுந்தவர்களையும் பார்த்திருக்கின்றோம். இத்தனை பரபரப்போடு உண்பவர்களுக்கு யாது சுவை தெரியப்போகின்றது! உண்ட வுணவை அறச்செட்வசற்கு முதன்மையாக வேண்டப்படும் வாய்நீர் பரப்பரப்போடுண்ணும் உணவிற் கலவாதாகையால், அங்ஙனம் விழுங்கப்படும் உணா தீனிப்பையிற் செரியாமல் அழுகிநின்று பல நோய்களை வருவிக்கும். அல்லும் பகலும் நெற்றித் தண்ணீர் நிலத்தில்விழக் கைவருந்த மெய்வருந்தப் பாடுபட்டுப் பணந்தேடுவது எதன்பொருட்டு? சாண் வயிற்றின் பொருட்டன்றோ? இவ்வாறெல்லாம் பாடுபட்டும், அப்பாட்டினால் வந்த அரிய உணவை அமைதியாயிருந்துண்டு மகிழாதவர் பெறும் பயன் என்னை!

இனி, மற்றொரு முதன்மையான செயலினும் மாந்தர் உலக இயற்கை நன்னிகழ்ச்சிக்கு மாறாய் நடக்கின்றனர். மக்களினுங் கீழ்ப்பட்ட பற்றை யெல்லா உயிர்களுங் காய் கனி கிழங்கு கீரை கடலை உழுந்து துவரை முதலிய எல்லா உணாப்பொருள்களையும் இயற்கையில் உள்ளபடியே யெடுத்து நன்றாய் மென்று தின்கின்றன. மாந்தரோ அவற்றை நெருப்பில் வேவுவித்து அவற்றின் இயற்கைத் தன்மையைக் கெடுத்து உண்கின்றனர். இங்ஙனஞ் செய்தலால் அவ்வுணாப்பொருள்களில் உள்ள வலுவானபாகம் அழிந்துபோகின்றது. இத்தின் பண்

டங்களைப் பச்சையாக உண்ணுஞ் சிற்றுயிர்களுக்குள்ள
வலிவும் நலமும், இவற்றை அவித்துத் தின்னும் மாந்
தர்க்கு வருவதில்லை. இயற்கைக்குப் பொருந்த இவற்
றைப் பச்சையாகவே உண்ணுஞ் சிற்றுயிர்கள் இவற்றை
யுண்டபின் இவற்றின் பிழிவுகள் அவைதம் உடம்பில்
நன்றாய்க் கலந்து போகச், சக்கையானபாகம் அவைக
ளால் வருத்தமின்றி வெளியே கழித்துவிடப்படுகின்றது
மக்கள் உண்ணும் உணவிற் பிழிவான பாகம் சிறிதே
யிருத்தலால், அஃது அவர்கள் உடம்பிற் கலக்கக் காலந்
தாழ்ப்பதோடு, அதனிற் பிரிந்த சக்கையும் எளிதில்
வெளிப்படுவதில்லை; இதனாலேதான் பலர் மலச்சிக்க
லாற் பெரிதுந் துன்புறுகின்றார்கள்! விலங்கினங்களில்
எவையேனும் இங்ஙனம் மலச்சிக்கலாற் றுன்புறுவ
துண்டோ? கூறுமின்! கடலை துவரை உழுந்து முதலிய
வற்றிலுள்ள தோலுந் தவிடும் மலச்சிக்கலைப் போக்குந்
தன்மை வாய்ந்தன; அவற்றை மக்கள் கழித்துவிட்டு
அவற்றின் உள்ளுள்ள பருப்பைமட்டும் நன்றாய் வேக
வைத்துத் தின்கின்றனர், அதனால் அவர் மலச்சக்கை
யைக் கழிக்க இயலாமல் வருந்துகின்றனர்; ஆனால்,
இவர்களாற் கழித்துவிடப்பட்ட உமியையுந் தவிட்டை
யும் இரையாகக் கொள்ளும் அச்சிற்றுயிர்களோ அங்ங
னம் வருந்துவதில்லை, அவை நல்ல செம்மை வாய்ந்து
திண்ணியவாய் இருக்கின்றன.

அவ்வாறாயின், மக்கள் இனி விலங்குகளைப்போல்
எல்லாவற்றையும் பச்சையாகவே உண்ணல் இயலுமோ
வெனின்; அமெரிக்கா இங்கிலாந்து முதலான அயல்நாடு
களில் இந்நுட்பங்களை நன்குணர்ந்த அறிவுடையோர்
பலர் காய் கனி கிழங்கு முதலான எல்லா உணவுப்
பொருள்களையும் பச்சையாகவே உண்ணப் பழகி வரு

கின்றார்கள்; அவர்களிற் பலர் அப்பழக்கத்திற் றேர்ச்சி பெற்றும் விளங்குகிறார்கள். இவ்வாறு இம்மேலோர்க்கு இப்பழக்கம் எளிதாய் இருப்ப. நந் தமிழ்நாட்டி லுள்ள வர்க்கு மட்டும் இது கடுமையாய்க் காணப்படுவானேன்? நம்மனோர்க்கு மனவுறுதியும் மேலான துறைகளிற் செல் லுதற்கு ஆவலும் இல்லாமையோடு, அறிவில்லாத பிறர் செய்யும் ஏளனத்திற்கும் பெரிதும் அஞ்சுவர்; தாம் பழகியதொன்று எவ்வளவு தீயதாய் இருப்பினும் 'அது வழக்கமானது, விட முடியாது' என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பர். இத்தன்மையுடையார்க்கு 'எல்லா உணவுப் பொருள்களையும் பச்சையாக உண்டலே நல் லது.' எனக் கூறுவமாயின், அவ்வுண்மை கூற வரும் நம்மையே ஏளனஞ் செய்து நகையாடுதற்கு முந்துவர். மற்றை நாட்டி லுள்ளவர்கள் கல்வியிலுங் கைத்தொழி லிலும் உழவிலுங் கொண்டுவிற்றலிலும் நூலுணர்ச்சியி லும் புதியபுதிய பொறிகள் ஆக்குவதிலும் நாளுக்குநாள் வளர்பிறைபோற் பெருகிவர, நம்மவரோ இவையொன் றிலுங் கருத்தில்லாதவர்களாய் நாளுக்கு நாள் தேய் பிறைபோற் குறைந்துகொண்டே போகின்றனர்! ஐய கோ! இவர்கள் தமதறியாமையினையுந் தீயவழக்கங்களை யுஞ் சோம்பலையும் நல்லோரைப் பழித்தலையுங் கை விட்டு முன்வரும் நாள் எந்நாள்! அதுநிற்க.

இனி, மக்கள் எல்லாருஞ் சமைத்துண்டலை அறவே விடுத்து, எல்லா உணவுப்பொருள்களையும் பச்சையாகத் தின்றல் இப்போது எளிதில் முடியாததாய்க் காணப்படு தலால், உள்ள நிலைமையை இயன்றவரையிற் சீர்திருத்து தற்கு முப்பறலே பயன்படுவதாமெனின்; எல்லாரும் அங் ஙனஞ் செய்தல் இயலாவிடினும் முக்காலநிகழ்ச்சிகளை யும் உணர்தற்கு மிகவிரும்புகின்றவர்களாயினும் எல்லா

உணவுப் பொருள்களையும் பச்சையாகவே உட்கொள்ளு தற்குப் பழகிவரல்வேண்டும். தீயில் அவற்றை வேவு வித்து உண்ணும் மற்றையோர் தமது உடம்பைச் செவ் வையான நிலையில் வைத்தற்கு வேறு சில செயற்கை முறைகளைப் பின்பற்றல் வேண்டும். ஏனென்றால், இயற்கை முறைக்கு மாறான தொன்றைச் செய்து அத னால் உடம்புக்கு ஒரு பொல்லாங்கு வந்தாற், பின்னர் அதனை நீக்குதற்கு மற்றொரு செயற்கை முறையினைப் பின்பற்ற வேண்டுவது கட்டாயமாய் இருக்கின்றதன் றோ? பச்சையாய் உள்ள காய் கனி கிழங்கு கீரை விதை களில் உடம்புக்குவேண்டிய வலிவான பொருள்கள் அத்தனையும் அமைந்திருக்கின்றன. ஆனால், அவற்றை நெருப்பி விட்டு வேவுவித்தாலும், வேவுவித்த நீரை இறுத்துவிட்டாலும் அவற்றின்கண் இருந்த பசையும ஆவியும் அகன்று அவை சாறற்ற வெறுஞ்சக்கையாய் விடுகின்றன. அதனால், அவை தீனிப்பையிற் செரித்துச் செந்நீராய் மாறுதற்குஞ், செந்நீரிற் சேராது கழிந்த சக் கையை வெளிப்படுத்துதற்கும் இன்றியமையாத நெய்ப் பும் ஆவியுஞ் சாறும் இல்லாமற் போதலால், பெரும்பா லார்க்குச் செரியாமையும் மலச்சிக்கலுந் தோன்றி அவரை வருத்திவருகின்றன. உணுப் பொருள்களைப் பச்சையாக உண்ணாமல், இயற்கைக்கு மாறாய் அவற்றை வேவுவித்து உட்கொள்ளுதலால் இப்பொல்லாங்குகள் நேர்கின்றன. செயற்கையால் நேர்ந்த இப்பொல்லாங் குகளைத் தீர்க்கவேண்டுமாயின், அவற்றிற் சேற்ற செயற் கை முறைகளைக் கையாண்டே தீரவேண்டும். தீனிப் பையிற் சென்ற உணவில் வேக்காட்டாற் பிரிந்துபோன நீர் திரும்பவும் அதிற் சேர்க்கப்பட்டாலன்றி அது செரி யாது. ஆகையால், நாடோறும் ஒருநாழிகைக்கு ஒரு

கால் இரண்டுமூன்றுமிடறு தண்ணீர் அருந்திவரப் பழகுதல் வேண்டும். இங்ஙனம் பழகிவரவே, தீனிப்பையிலுள்ள உணவைச செரிப்பித்தற்கு வேண்டிய நீர் பெற்று அதனைப் பதப்படுத்தும். அதனோடு, மலக்குடலிற் சென்ற சக்கை வேவுவித்த உணவின் கழிவாதலால் அது வெளிப்படுதற்கு வேண்டிய அளவு நெய்ப்பு அதனில் இல்லாமற்போக அது வறண்டு அக்குடலை இறுகப் பற்றிக் கொள்கின்றது; ஆதலால், அவ்வப்போது சேருஞ் சக்கையை அக் குடலினின்றும் அகற்றுதற்கு நீரேற்றி* என்னுங் கருவிகொண்டு மாலைக்காலத்திற் கீழ்வாயிலின் வழியே, சிறிது விளக்கெண்ணெயாவது பன்னீர்ச்சவர்க்காரமாவது கலந்த ஒருபடி வெந்நீரை ஏற்றி அக் குடலைக் கழுவித் துப்புரவுசெய்தலும் வேண்டும். இதனைக் கையாளும் முறைகளும் உடம்பின்நலம் பேணுதற்கு இன்றியமையாத ஏனைமுறைகளும் யாம்எழுதிய 'மக்கள் நூறுண்டு உயிர்வாழ்தல் எப்படி?' என்னும் நூலுட் கண்டு கொள்க. அடுத்தடுத்துத் தண்ணீர் பருகுவதாலும், மலக்குடலைக் கழுவுவதாலுந் தீயிற் சமைத்த உணவை உட்கொள்ளுதலால் விளையும் பொல்லாங்குகளைக் கடக்கலாம். இவ்வாறெல்லாம் உணவையும் உணவால் வரும் பயன்களையும் ஓர் ஒழுங்காக்கியபின் உடம்பு மிகவும் நல்ல நிலைமையை எய்தித் தன்னிடத்துலவும் உயிரின் உணர்வு மிகுதிப்படுதற்கு உதவிசெய்யும் என்க. செவ்வையான வீடு கட்டவேண்டும் ஒருவன் அதற்குரிய கல்லுஞ் சுண்ணமும் மரமுந் தேடித் தொகுத்துக், கட்டுதற் றொழிலில் வல்ல கொற்றர்களையும் அமர்த்திக் கொள்வது இன்றியமையாததாய் இருத்தல்போல, இந்த உடம்பை ஒழுங்கான முறையில் வைத்தற்கு விரும்பு

* Enema.

வோரும் அதற்குரிய பண்டங்களைக் கருத்தாய்த் தேடித் தொகுத்து, உள்ளுள்ள தீனிப்பை மலக்குடல் நெஞ்சப்பை முதலியன நன்றாகத் தத் தந் தொழில்களைப் புரியும்படி செய்தல்வேண்டும். ஆனதுபற்றித், தீனிப்பை மலக்குடலைத் துப்புரவாய் வைத்து அவற்றை நடைபெற விடுமாறு சொல்லி முடித்தமையின், இனி நெஞ்சப்பையை ஒழுங்காக நடைபெறுவித்தற்பொருட்டு மூச்சு விடு முறையைச் சிறிது எடுத்துப்பேசுவாம்.

மூச்சுவிடும் முறை

விரைய மூச்சுவிடும் உயிர்கள் நீண்டநாள் உயிர் வாழாமையையும், மெல்ல நேரஞ்சென்று மூச்சுவிடும் உயிர்கள் நீண்டகாலம் உயிர்வாழ்தலும் உயிர்நூல் வல்லாரால் நன்காராய்ந்து சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு நிமிடத்திற்குப் பன்னிரண்டுமுறை மூச்சுவிடும் மக்கள் சிறிதேறக் குறைய நூறாண்டு உயிரோடிருப்பார்கள். ஒரு நிமிடத்திற்குப் பதினாறுமுறை மூச்சுவிடுங் குதிரையோ இருபத்தைந்து ஆண்டிற்குமேல் உயிரோடிருப்பதில்லையென்று கணக்கிட்டிருக்கின்றார்கள். இங்ஙனமானால், ஒரு நிமிடத்திற்கு முப்பத்தாறு முறை மூச்சுவிடும் வெண்முயலும், முப்பத்து நான்கு முறை மூச்சுவிடும் புறாவும் எவ்வளவு விரைவில் இறந்துபடும் என்பது புலனாகின்றதன்றோ? இனி, ஒரு நிமிடத்திற்கு மூன்றே முறை மூச்சுவிடும் யாமை நெடுங்காலம் உயிரோடிருக்கின்றதென உயிர்நூலார் ஆராய்ந்தறிந்திருக்கின்றார்கள்; ஓர் யாமை நூற்றுப்பத்து ஆண்டு உயிரோடிருந்ததை அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். இதுவேயுமன்றி, இது நெடுங்காலம் மூச்சை அடக்கிக் கொண்டு பட்டினி கிடக்க வல்லதென்றும், மிகவும் அமைதியான இயற்கையுடையதென்றும் அறியப்பெறுகின்றோம். இஃது ஐப்பசித்திங்கள் இறுதியில் நிலத்தின் கீழே உறங்கப்போய்த், திரும்பவுஞ் சித்திரைத் திங்கள் முதலில் நிலத்தின்மேல் வரும் வழக்கம் உடையது. ஆகவே, ஓராண்டில் ஐந்து திங்கள் உணவும் உயிர்ப்பும் இன்றி இஃது உறங்கிக் கிடக்கின்றது. மழை காலத்தில்

வெளியே எங்கும் உலவுவதில்லை. பால் உள்ள செடிகளின் இலைகளையே விருப்பத்தோடுந் தின்பது. இங்ஙனம் இது தவமுயற்சியிற் றலைநிற்குந் துறவோர் ஒழுக்கத்தை ஒத்ததா யிருத்தல் கண்டன்றோ தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்,

"ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல் ஆற்றின்
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து"

என்று அருளிச்செய்தனர். இவ்வுண்மையை உணர்ந்து பார்க்குங்கால் மூச்சை அடுத்தடுத்து ஓடவிடாமற் றடை செய்வதனால் உணவு குறைந்து உயிர்வாழ்க்கை நீளுவதோடு அறிவாற்றலும் அளவின்றிப் பெருகும் என்பதும் விளங்காநிற்கும். இஃது எங்ஙனமெனிற் காட்டுதும்: நாம் மூச்சை உள்ளிழுக்கும்போது உயிர்க்காற்று அகத்தே செல்கின்றது; நாம் அதனை வெளிவிடும்போது நச்சுக்காற்றுப் புறத்தே கழிகின்றது. உட்செல்லும் உயிர்வளி நெருப்பினை எரியச்செய்வ தாதலால், அஃது உட் செல்லுந் தோறுந் தீனிப்பையிலும் அதன்கீழும் உள்ள நுண்ணிய தீயை மிகுத்து எரியச்செய்யும். புறத்தேயுள்ள தீ மிகுந்தெரியுந்தோறும் அதற்கு விறகும் நெய்யும் இடுவதுபோல, அகத்தேயுள்ள தீ முறுகி எரியும்போதும் அதற்கு வலியஉணவும் நீரும் ஓயாது இடல் வேண்டும். அங்ஙனம் உணவும் நீரும் இடைவிடாது இடுதலால் அவற்றை உடம்பிற் கலப்பித்தற்கு ஒழிவின்றி இயங்கும் அகக்கருவிகள் விரைவிற் பழுதுபட்டுப்போக மூப்பும் இறப்பும் விரைந்து வருகின்றன. எளிதிற் செரியாத ஊனைத் தின்னும் புலி ஓநாய் முதலான உயிர்கள் தாம் உண்ட ஊனைச் செரிப்பித்துக்கொள்ளல் வேண்டி இரை யெடுத்தபின் விரைந்து விரைந்து உலவுதலைப் பலர் பார்த்திருக்கலாம். அவ்வாறவை உலவுதலால்,

உயிர்க்காற்றை அடுத்தடுத்து உள்ளிழுக்க, உட்செல்லும் அவ் உயிர்வளி தீயை மிகுத்து அவ் ஊனை எரித்துச் செரிக்கச் செய்கின்றது. இதனால் அகக் கருவிகள் விரைந்து தேய்தலின் புலி கரடி ஓநாய் முதலான ஊன் தின்னிகள் நீண்டநாள் உயிர்வாழாமல் இறக்கின்றன. சைவ உணுப்பொருள்களைக் குறைய உண்கின்றவர் கட்கு அவை எளிதிற் செரிப்பனவாய் இருத்தலால், அவர் உயிர்வளியை மிகுதியாய் உள்ளிழுக்கவேண்டுவ தில்லை. அதனால் அவர்தம் உடம்பின் அகக்கருவிகள் விரைந்து இயங்காமல் மெதுவாக நடத்தலால் அவை பழுதுபடாமலிருந்து உடம்பை நெடுங்காலஞ் செவ்வை யான நிலைமையில் வைக்கும். ஆனதுபற்றியே சைவ வுணுப்பொருள்களுள்ளும் எளிதிற் செரிப்பனவற்றை வேண்டும் அளவறிந்து மெல்லச் சுவைத்து உண்ண வேண்டிய திருக்கின்றது. இவ்வாறு உணவுக்கும் அவ் வுணவைச் செரிப்பித்தற்கு உள்ளிழுக்கும் உயிர்வளிக் கும் நெருங்கியஇயைபு இருத்தலால், நல்ல உணவைக் குறைத்து உண்ணும் முகத்தால் மூசசின் ஓட்டத்தை மெல்ல நடைபெறச் செய்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் ஓர் ஒழுங்கு செய்துகொண்டபின், மூச்சிேனாட்டத்தைப் பின்னும் பின்னுங் குறைத்துக்கொண்டே வருதல்வேண் டும். ஒரு நிமிடத்திற்குப் பன்னிரண்டு முறை மூச்சு விடுதலைச் சுருக்கிப் பத்துமுறை எட்டுமுறை ஆறுமுறை நான்கு இரண்டு ஒன்றென்று ஒடுக்கிக்கொண்டுவந்து கடைசியாக மூச்சின்றியே நெடுநேரம் இருக்கப் பழகு தல்வேண்டும். இங்ஙனம் பழகாவிட்டால், இப்பழக் கத்தில் நிரம்பத் தேர்ச்சிப்பெற்று ஒரு நிமிடத்திற்கு மூன்று முறையே மூச்சுவிடும் யாமையைக்காட்டிலும் மிகவுந் தாழ்ந்த நிலைமையில் உள்ள மக்கள் தம்மை

மேலாக நினைந்து இறுமாந்திருத்தல் எவ்வளவு பேதைமையாய் முடியும்! ஆதலால், தொலைவான இடங்களில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை அறிய விழையும் உயர்ந்தநோக்கம் வாய்ந்த மக்கள் மூச்சை வரவரச் சுருக்கும் பழக்கத்திற் கருத்தொருமித்து நிற்கக் கடவராக.

இனி, ஒரு நிகழ்ச்சியைத் தொலைவிலிருந்து உணர்வோரும், அதனை அவர்க்குத் தொலைவிலிருந்து உணர்த்துவோரும் மூச்சுவிடும் இம்முறையைத் தமக்குள் இசைவுபடுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். ஒருவர் ஒரு நிமிடத்திற்குப் பத்துமுறை மூச்சுவிட்டால் மற்றவரும் ஒரு நிமிடத்திற்குப் பத்துமுறையே மூச்சுவிடுதல் வேண்டும்; அதனிற் குறைதலும் மிகுதலும் ஆகா. இருவர்க்கும் மூச்சின் ஓட்டம் ஒத்துநின்றால் ஒருவர் நினைப்பது மற்றவர் உள்ளத்திலும் உடனே தோன்றும்; அஃதொத்து நில்லாவிட்டால் ஒருவரது நினைவு மற்றொருவர்க்குத் தோன்றாது. ஆகையால், தொலைவிலிருந்து ஒருவர் நினைவை ஒருவர் அறியவிரும்பும் இருவரும் இம்மூச்சின் ஓட்டத்தைத் தமக்குள் ஒரேவகையாய் நடைபெறச் செய்துகொள்வதொடு, மேலெடுத்துக் கூறிய பழக்கங்களிலுங் கடைப்பிடியாக நிற்றல்வேண்டும்.

தொலைவில் உணர்வோர் உணர்த்துவோர்.

இனித், தொலைவிலுணர்தல் என்னும் இவ்வரும் புலமைத் திறத்தைப் பெறுதற்கு வேண்டுபவர் தொடக்கத்தில் தாமே இதனைத் தனியாயிருந்து பழகுதல்ஆகாது; பெரும்பான்மையுந் தம்மோடு ஒத்த இயல்பும் ஒத்த விருப்பமும் உடையார் ஒருவரைத் தெரிந்தெடுத்து அவரொடு சேர்ந்திருந்து பழகல் வேண்டும். இவ்வாறு சேர்ந்து பழகும் இருவரில் ஒருவர் தாந் தொலைவிலிருந்து மற்றவர் நினைத்து விடுக்கும் ஒரு நினைவை ஏற்று அறிதல் வேண்டும்; இங்ஙனம் ஒருநினைவை வரவேற்று அறிபவர் உணர்வோர் என்று சொல்லப்படுவர்; மற்றொருவர் தாமுந் தொலைவிலிருந்து ஒருபொருளில் உள்ளத்தைப் பதியநிறுத்தித் தமது நினைவை உணர்வோர்பாற் செல்லும்படி விடுத்தல் வேண்டும்; இங்ஙனந் தாம் நினைக்குந்நினைவை உணர்வோர்க்கு அனுப்புகின்றவர் உணர்த்துவோர் என்று பெயர் பெறுவர். உணர்வோராயிருந்து பழகுபவர் அங்ஙனஞ் சிலகாலம் பழகித் தேர்ச்சி பெற்றபின் அந்நிலையை மாற்றிப் பின்னர் உணர்த்துவோராயிருந்து பழகலாம். உணர்வோர் எப்போதும் உணர்வோராயும், உணர்த்துவோர் எப்போதும் உணர்த்துவோராயுமே யிருந்து பழகல் வேண்டுமென்னுங் கட்டுப்பாடு இல்லை. உணருநிலையினும் உணர்த்துநிலையினும் மாறி மாறிப் பயிலுதலே நலமுடைத்தாம். ஒருவர் மற்றொருவர் நினைவை அறியவுந், தமது நினைவைப் பிறர்க்கு அறிவிக்கவும் வேண்டிய நிலையில் இவ்வுலக வாழ்க்கை நடைபெற்று வருதலால், தாம் உணர்வதொடு

பிறர்க்கு உணர்த்தவுங் கற்றலே பலவகையாலும் பய னுடைத்தாம். ஆனதனுல், இருவகை நிலையிலும் உறைந் துப் பழகுக.

இவ் வருங்கலைப் புலமையை அடைதற்குப் புகும் போது, இதன்பயிற்சியாற் பொருள் திரட்ட வேண்டு மென்னும் எண்ணம் ஒருசிறிதுங் கொள்ளற்க. அழி யாச்செல்வமாகிய இப் பெறற்கரும் பேற்றை அழியுஞ் செல்வத்தின் பொருட்டுப் பயன்படுத்தத் துணிந்தால் அதனுற் பல அல்லல்கள் விளையும். இவ் விழிந்த வேட் கையோடு அதனைப் பயிலும்போது அஃது எளிதிற் கை வராது. அன்றி அதுவரினும், பொருள் தொகுத்தலின் கண்ணே வேட்கை சென்று பலவகைச் சூதுகளையும் ஏமாற்றங்களையுஞ் செய்யத் துணிந்தால், இவ்வரும் பெருங் கலைப்புலமை வெறும் பொய்யே யென்று பல ரும் இசழ்தற்கு இடஞ்செய்யும். ஆனதுபற்றி, இக் கலைப் புலமையை அதன் அரும்பெரும் பேற்றின் பொருட்டே உளம்விழைந்து பயின்று தேர்ச்சிபெறல் வேண்டும். இதிற் றேர்ச்சிபெற்று உண்மைக்குப் பாடு பட்டுவருபவர்களின் றன்மை நாளேற நாளேற எல் லார்க்குந் தானகவே தெரியவருமாதலால், அவ்வருமை தெரிந்தவர்கள் அவர்க்கு வேண்டிய அளவு பொரு ளுதவி செய்வர். உண்மைக்கு உழைத்துவந்தால் எல் லாம் வல்ல ஐயன் அதற்கு உறறவர்களைக்கொண்டு கட டாயம் உதவிபுரிவானென்பது திண்ணம். ஆதலாற், பொருளை எதிர்பாராமலே இவ் வரிய கலைப்புலமையை விருப்பத்தொடு பயின்றுவருக. உணர்வோர் உணர்த்து வோராகிய இருவரும் இங்ஙனம் பொருளை அவாவாது பழகிவருவராயின், அவர் தமது பழக்கத்தின் உறைப்

புக்குத் தக்கபடி கண்டாரெல்லாம் வியக்கத்தக்க முக்
காலவுணர்ச்சியினை அடைந்து பல நலங்களைப் பெறுவர்.

இனி, உணர்வோர் உணர்த்துவோரான இருவரும்
உண்மையன்பிற பிணிக்கப்பட்டவராய் இருந்து இவ்
வருங்கலைப்புலமையிற் பயில்குவராயின் இதிற் றேர்ச்சி
பெறுவது அவ்விருவர்க்கும் மிக எளிதில் முடியுமென்
பதும் உணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும். இதற்குச் சான்
றாக, உயர்ந்த காதல் அன்பிற் கட்டுண்ட காதலரின் உயிர்
வாழ்க்கையை எடுத்துக்காட்டலாம். காதலனுங் காதலி
யும் உடம்பால் இருவர்போற் றோன்றினும் உயிரால்
ஒருவரேயாய் வாழ்க்கை செலுத்துஞ் சிறப்பினை உன்
னித்துக் காண்பேமாயின், அவரில் ஒருவர் நினைக்கும்
நினைவினையே மற்றவரும் நினைத்தலும், ஒருவர் ஒன்று
சொல்ல நாவெடுக்கும் போதே மற்றவரும் அதனையே
சொல்லுதலும் ஒவ்வொரு நேரமும் நம் எதிரே நடை
பெறுதலை உணர்ந்து களிக்கலாம். எனவே, இருவர்
நினைவை ஒன்றுபடுத்துதற்கு அவர்க்குள் நிகழும்
உயர்ந்த அன்பே ஒருபெருங்கருவியா யிருக்கின்றது.
அன்பில்லாத இருவர் எத்துணைதான் இக் கலைப் புலமை
யிற் பழகினாலும் அவர் இதிற் றேர்ச்சிபெறுதல் அரிதே
யாகும். அன்புடைய இருவர்க்கு இக்கலைப்புலமை
இயற்கையாகவே எளிதில் வாய்ப்பதாய்க் காணப்படுமா
னால், அவர் பின்னும் இதனைக் கருத்தொருமித்துப்
பழகித் தேர்ச்சிபெற நினைந்து முயல்வராயின் அஃது
அவர்க்கு எவ்வளவு விரைவிற் கிட்டுமென்பதனை நாம்
சொல்லுதலும் வேண்டுமோ! அவ்வாறாயின், இக்கலைப்
புலமையைப் பெறுதற்கு அன்பு ஒன்றுமேபோதாதோ,
இதனின் வேறாக மேற்சொல்லிய முறைகள் எல்லாங்
கைப்பற்றுதல் வேண்டுமோவெனின், அன்பின் முதிர்ச்

சியால் இருவர் நினைவு ஒன்றுபட்டுநின்றாலும், இக் கலைப்புலமையை முற்றும்பெறுதல் இயலாது; அன்பொடுகூட அறிவும் உடையராய் மிகமுயன்று மேற்சொல்லிய முறைகளையுந் தவறாமற் பின்பற்றி வந்தால் மட்டுமே இதில் எவரும் வியக்கும்படி தேர்ச்சியடையலாம். இதனை எதுபோலவெனிற் காட்டுவாம். ஒரு வயல்நிலம் மிகுந்தநீரொடுகூடி மென்பதப்பட்டு நின்றவளவானே பயிரை விளைத்துத் தராது; அதன்கண் நல்ல விதைகளையிட்டுக் களைபிடுங்கிப் பயிரைப் பாதுகாத்து வந்தால்மட்டுமே பயனடையலாம்; அதுபோல, இருவர் உள்ளமும் அன்பினால் நனைக்கப்பட்டு மென்பதமாய் நின்றாலும், அது தானே இக் கலைப்புலமையை முற்றும் பயவாது; கூட அறிவென்னும் வித்தை இட்டு இழுக்கத்தக்க பேராவா செற்றம் கலக்கம் முதலியனவறறைக் களைந்து ஓயா முயற்சியால் அப்பழக்கத்தைப் பாது காத்துவந்தால் மட்டுமே இப்புலமை பிழைபடாமற் பயன்றரும். இருவர் உள்ளமும் அன்பால் ஒருங்கு இயைந்து நிற்றல் இக் கலைப்புலமையைப் பெறுதற்கு ஒரு சிறந்த கருவியாகு மென்றுமட்டும் உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். அது நிற்க.

முதற்பழக்கம்

உணர்வோரும் உணர்த்துவோருமான இருவருந் தொலைவான இடங்களிலிருந்து ஒருவரது நினைவை மற்றவர் தெரியத் துவங்குமுன், முதன்முதற் கிட்ட இருந்து அதனை அறிதற்குப் பழகல்வேண்டும். இருவரும் ஓர் அறையில் அல்லது ஒருவீட்டி லிருந்துகொண்டே பழகலாம். உணர்த்துவோர் கண்ணைத் திறந்து கொண்டு நிமிர்ந்தநிலையில் ஒன்றின்மேல் அமர்ந்து ஒருபொருளை உறுத்து நினைக்கவேண்டும்; அந்நினைவை ஏற்கு நிலைமையிலிருந்து உணர்வோர் ஒரு சாய்மானக் குறிச்சியிற் சாய்ந்தபடியாய் அவரெதிரே அருகில் இருந்து கண்ணை மூடிக்கொண்டு தமது உள்ளத்தில் எந்த நினைவு வலிவாய் வந்து தோன்றுகின்ற தென்பதனைப் பார்த்தல் வேண்டும். இவ்வாறிருவரும் பழகுகையில் உணர்த்துவோர் தம்மெதிரே யிருக்கும் உணர்வோரது வலது கையைத் தமது இடதுகையிலும், அவரது இடது கையைத் தமது வலதுகையிலும் பிடித்துக்கொள்ளுதல் நன்று. அல்லது உணர்த்துவோர் தமது வலது உள்ளங் கையை உணர்வோரின் நெற்றிமேல் வைத்திருக்கலாம். அது கூடாவிட்டால் ஒருமுழ நீளமுள்ள ஒருகோலை அல்லது ஒருகம்பியை இருவரும் பற்றிக்கொண்டும் இதனைப் பழகலாம். இங்ஙனம் ஒருவரை யொருவர் தொட்டுக்கொண் டாவது, அல்லது இருவரையுந் தொடர்புபடுத்தும் ஒரு நீண்ட பொருளைப் பற்றிக் கொண்டாவது அவர்கள் பழகவேண்டுவது ஏன் என்றால், மூளையின் அசைவால் நரம்பின் வழியே வெளிப்

படும் நினைவுகளானவை தொட்டுக்கொண்டிருக்கும் மற்றவர் கைவழியேஏறி மூளையிற்சென்று தங்கி அவர்க்கும் அந்நினைவுகளை எழுப்புவிக்கும். அவ்வாறு தொட்டுக்கொண் டிராவிட்டால் அந்நினைவுகள் இடைவெளியிற சிதறிப்போம். ஓரிடத்திலிருந்து செலுத்தப்படும் ஒரு செய்தி இடையேயுள்ள கம்பியின்வழியே விரைந்து சென்று வேறோர் இடத்திற் புலப்பட்டுத் தோன்றுவது போல, ஓரிடத்திற் பிறக்கும் ஒரு நினைவும் அவரோடு பிணைக்கப்பட் டிருக்கும் மற்றவர் கைவழியே சென்று ஏறும். இருவர்க்கும் இடையே இவ்வாறு தொடர்பு செய்துகொண்டு இக்கல்வியைப் பழகப் பழகச் சிலநாட்களில் இடையே தொடர்பு படுத்துங் கருவி இல்லாமலே ஒருவர் நினைவை மற்றொருவர்க்கு ஏற்றுவதும், ஒருவர் நினைவை மற்றொருவர் ஏற்பதும் மிகஎளிதிலே நிறைவேறும். துவக்கத்தில் இங்ஙனம் இருவருந் தொடர்புபட்டு நின்று இதனைப்பழகுதலே இயற்கை முறையாமென்பது மக்களினுந் தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களிடத்துங் கண்டறியலாம். கண்ணுங் காதும் இல்லாத எறும்புகள் விரைந்து ஓடும்போது எதிரேவரும் எறும்புகளுடன் சிறிதுநேரந் தலையொடு தலை முட்டிநின்று பிறகு ஒதுங்கிப் போவதைப்பாருங்கள்! இவை ஏன் இங்ஙனம் ஒன்றையொன்று முட்டிச் செல்கின்றன என்று சிறிது ஆராய்ந்து பார்த்தால், இவை தாம் நினைத்ததனை மற்றையவற்றிற்குந் தெரிவித்தற்பொருட்டேயா மென்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம். இரண்டு எறும்புகள் ஒன்றையொன்று முட்டி நிற்குங்கால் ஒன்றன் நினைவு மற்றொன்றிற்கு எளிதிற் புலனாகின்றது. இங்ஙனமே பண்டைநாட்களிற் பேசத் தெரியாத நிலையிலிருந்த பழைய மக்கள் தமக்குள் ஒருவர் நினைவைப் பிறர்க்கு அறிவிக்கவேண்டினால் இருவ

ரும் எதிர் எதிரே நெற்றியொடு நெற்றி சேர்த்துச் சிறிதுநேரம் நின்று அதனை அறிவித்துக்கொள்வர்க ளென்று பழையநாள் மக்கள் வரலாற்றை ஆராய்ந்து நூலெழுதுவோர் கூறுகின்றார்கள். தங் கருத்தைப் புலப்படுத்துதற்குச் சொற்கள் அறியாதிருந்த முன்னாளில் மக்கள் தமது நினைவைப் பிறர்க்கு நினைவின் அளவானே உணர்த்தும் ஆற்றல் உடையராயிருந்தனர்; ஆனால், அச் சிறந்த ஆற்றல் அவர்கள் பேசத் தெரிந்து கொண்ட உடனே மழுங்கிப்போயினது. மழுங்கினாலும் அது முற்றும் இல்லாமற் போகவில்லை. நெற்றியொடு நெற்றியை வைத்தாயினும், நெற்றிமேற கையை வைத்தாயினும், அன்றிக் கையொடு கைபிணைந்தாயினும் ஒருவர் நினைவைப் பிறரொருவர்க்கு அறிவிக்கத் தொடர்ந்து பழகினால் மழுங்கிக் கிடக்கும் இவ்வாற்றல் மக்களிடத்துத் திரும்பவும் விளங்கித்தோன்றுமென்பது திண்ணம்.

இடம் உணர்தல்

இங்ஙனம் உணர்வோரும் உணர்த்துவோரும் இசைவுபட்டு நின்றபின் இவர்கள் இருக்கும் அறையின் ஏதேனும் ஒரு மூலையை அல்லது ஒரு சாளரத்தை உணர்த்துவோர் கருத்து ஊன்றி நினைக்க வேண்டும்; அவ்வாறு நினைக்கும்போது தமது நினைவு உணர்வோர் உள்ளத்திற் சென்று தோன்ற வேண்டுமென்றும் விரும்புக. இங்ஙனம் உறுத்து நினைத்து விரும்பவே, அவர் நினைத்தது உணர்வோர் உள்ளத்தில் வந்து தோன்றும். தோன்றியவுடனே உணர்வோர் அம் மூலையை அல்லது சாளரத்தை மெல்லச்சென்று தொடக்கடவர். அதனைத் தொடுதற்குச் செல்லுகையில் உணர்த்துவோர் தாம் நினைக்கும் மூலையை அல்லது சாளரத்தை நோக்கித் தமது பார்வையையும் நினைவையுந் திருப்புக. இப்படிச் செய்தால் உணர்வோர் குறி தவறாமல் அவர் நினைத்த வாறே சென்று அவ்விடத்தைத் தொடுவர். அவரது நினைவு இவருக்குச் செவ்வனே புலப்படா மற்போக, இவர் தவறான இடத்தை நோக்கிச் செல்வாராயின் 'இது பிசகு' என்று இவருக்குத் தோன்றும்; அப்படித் தோன்றுகையில் அம்முகமாய்ச் செல்லாமற் சிறிதுநின்று குறிப்பிட்ட இடம் உள்ளத்திற் புலப்படுகிறதா வென்று அமைதியோடும் பார்க்கவேண்டும். செவ்வனே அது புலப்படுமாயின் 'இதுதான் குறிப்பிட்ட இடம்' என்னும் உறுதியுண்டாம். இங்ஙனமே தொடர்பாகச் சில பல நாட்கள் அருகிலுள்ள இடங்களையும், அதன்பிற் சிறிது அகன்றுள்ள இடங்களையும் நினைத்துநினைத்து

இருவரும் பழகிவருதல்வேண்டும். உணர்வோர் தாமே கண்ணை மூடிக்கொண்டு உணர்த்துவோர் நினைவுகளை அறிந்து காட்டலாமென்றாலும், சில நேரங்களில் அவர் தம்மை மறந்து தறசெயலாய்க் கண்ணைத் திறந்துவிடுதலுங் கூடும். ஆதலால், இது நிகழாமைபொருட்டுக் கண்களைத் துணியால் நன்றாக மறைத்துக் கட்டிக்கொள்ளுதல் நலம் உடைத்து. கண்களை மூடுதலானுந் திறவாமல் மறைத்துக் கட்டுதலானும், மனங் கண்ணின்வழியே புறப்பொருள்களைப் பற்றி ஓடும் ஓட்டந் தவிர்ந்து அகத்தே ஒய்ந்துநிற்கும்; அப்போது அதனை ஒருமுகப் படுத்தித் தானே வந்து தோன்றும் நினைவினை உணருமாறு பயிற்றுதல் எளிது. அது நிற்க.

பொருள்களை உணர்தல்

இனி, மேற்குறித்தவாறு சிலகாலம் பழகியபின், இடங்களை அறியும் ஆற்றல் எளிதிலே உண்டாகும். அதன்பின், இடங்களில் உள்ள பொருள்களை நினைத்து உணர்த்தவும் உணரவும் பழகத் துவங்குக. இப்பழக்கத்தின் முதலில் உருவத்தாற் பெரிய பொருள்களை நினைத்தல்வேண்டும். ஏனென்றால், மனமானது எந்நேரமுங் கண்ணின் வாயிலாகப் புறத்தே யுள்ள நிலம் மலை கடல் மரம் வீடு மாடு குதிரை யாடு மக்கள் முதலான பெரும் பொருள்களின் உருவத்தையே அறிந்து வருதலால், அப்பொருள்களில் ஒன்றனிடத்தே அஃது உறைத்து நிற்றல் வருத்தமில்லாத செயலாம். ஆகையால், தாம் இருந்து பயிலும் வீட்டின்கண் உள்ள தட்டுமுட்டுகளில் மேசை நாற்காலி பெட்டி கடாரம் முதலியவற்றில் ஒன்றை அஃது இருக்கும் இடத்தொடு நினைந்து, அந் நினைவு உணர்வோர் உள்ளத்திற் சென்று பதியுமாறு உணர்த்துவோர் உன்னிப்பாய் ஏவுதல் வேண்டும். உடனே உணர்வோர் உள்ளத்தில் அந்நினைவு புலப்படு மாகலின், அவர் அப் பொருளிருக்கும் பக்கமாய்ப் போகத் துவங்குவர். அவ்வாறு அவர் செய்கையில் உணர்த்துவோர் மிகவும் உறைப்பாய் முதலில் அப் பொருளிருக்கும் இடத்தின் முகமாய்த் தங் கண்ணையுங் கருத்தையுஞ் செலுத்திப் பின்னர் அப்பொருளின் வடிவத்தில் தமது உள்ளத்தை முனைக்க நிறுத்தக்கடவராக. இவ்வாறு செய்தால், உணர்வோர் அந்நினைவைத் தெளிவாக உணர்ந்து அவ்விடத்திற் சென்று அப்பொருளைத்

தொட்டுக்காட்டுவர். முதலில் இடத்தையும் பிறகு அதன் கண் உள்ள பொருளையும் நினைக்கவேண்டு மென்றது என்னை? பொருளைமட்டும் நினைந்தாற் போதாதோ? எனின்; உலகத்தில் உள்ள எவ்வகைப்பட்ட பொருளும் ஏதேனும் ஓரிடத்திலிருப்பதன்றி, அதனைவிட்டு வேறு தனியே இருக்கமாட்டாது. எந்தப்பொருளை எடுத்தா லும் அஃது எங்கேயிருப்பது? என்றும், எந்த ஆளைப் பார்த்தாலும் அவர் எவ்விடத்தில் இருப்பவர்? என்றும் எல்லாரும் வினவக் காண்கின்றோம். ஆதலால், ஒரு பொருளை அஃதிருக்கும் இடத்தொடு சேர்த்து நினை வதே இப்பழக்கத்தில் தேர்ச்சிபெற வேண்டுவார்க்கு முதன் முதற் செயற்பாலதாகும். ஆகவே, முதலில் இடத்தையும் அதன்பின் அதிலிருக்கும் பொருளையும் நினைவிற் கொண்டுவருக.

இவ்வாறு முதலில் இடங்களையும், பின்னர் அவற்றி லுள்ள பெரும் பொருள்களையும் உணர்த்தவும் உணர வும் பழகித் தேர்ச்சிபெற்றபின், அவ்வவ் விடங்களில் உள்ள சிறு சிறு பொருள்களை உணர்த்தவும் உணரவும் முயல்க. ஒரு செப்புக் காசையேனும் அல்லதொரு துண்டுசீலையையேனும் ஓரிடத்தில் மறைத்து வைத்து அவ் விடத்தையும் அதனகணுள்ள அப்பொருளையும் உணர்த்து வோர் செவ்வையாக நினைத்தால், உணர்வோர் அத னைக் குறிபிழையாமல் உணர்ந்து அவ்விடத்திற் போய் அதனைக் கண்டெடுப்பர்.

இடத்தின்கண் உள்ள தட்டுமுட்டுகளையும் வேறு பல பண்டங்களையும் நினைக்குங்கால் அவற்றின் வடிவத் தையும் நிறத்தையுந் தெளிவாக உள்ளத்தே காண்க. ஏனெ னில், ஒருபொருள் மற்றொருபொருளின் வேறென்று அறியப்படுவதெல்லாம் அப்பொருளின் வடிவத்தினாலுந்

நிறத்தினாலுமேயாம். தனித்தனி வடிவங்களும் நிறங்களும் இல்லாமல் எல்லாம் ஒரேவடிவாய் ஒரே நிறமாய்க் காணப்படுமாயின், நமக்குப் பகுத்துணர்ச்சியென்பதே இலாமற்போக, நாம் அறிவற்ற வெறுங் கட்டைபோற் கிடக்கநேரும். ஆனால், எல்லா இரக்கமும் எல்லா அருளும் உடைய இறைவனே, நமக்குப் பகுத்துணர்ச்சியினை உண்டாக்கி நமதறியாமையினைத் தொலைப்பான் வேண்டிப் பொருள்களைப் பல வகுப்புகளாகவும், ஒரு வகுப்பினுள்ளும் ஒன்று மற்றொன்றின் வேறாகக் காணப்படுமாறும் பலவேறு வடிவும் பலவேறு நிறமும் உடையவாம்படி அவற்றைப் படைத்தருளியிருக்கின்றான். இவ்வாறமைந்த பொருள்களின் வடிவையும் நிறத்தையும் நன்கு உற்றுநோக்கி அவற்றின் அடையாளங்களை எவர்கள் நன்றாய் நினைவிற் பதித்துக் கொள்ளுகின்றார்களோ அவர்களுடைய அறிவு சொல்லுதற்கரிய விளக்கமுடையதாகித் துலங்குவதாகும். ஐம்பொறிகளிற் சிறந்த கண்ணுக்குப் புலனாகும் வடிவும் நிறமும் பொருள்கடோறும் வேறு வேறாய் இருத்தல் போலவே, செவி வாய் மூக்கு மெய் என்னும் ஏனைப் பொறிகளுக்குப் புலனும் ஓசை சுவை நாற்றம் ஊறென்னும் ஏனைய பண்புகளும் பொருள்கடோறும் வேறுவேறாய்க் காணப்படுகின்றன; இவற்றையும் உன்னித்துப்பார்த்து நினைவில் அமைத்துக் கொள்கின்றவர்களுக்கு அறியாமை தேய்ந்து அறிவு மேன்மேற் கிளருதல் திண்ணமேயாம். எனவே, கண் முதலான பொறிகளுக்கும் புலனாகும் வடிவம் நிறம் முதலான பண்புகளை ஊன்றி நினைக்கவே, அப்பண்புகளையுடைய பொருள்கள் நன்கு அறியப்பட்டனவாய் என்றும் அழியாமல் நினைவில் ஏறிநிற்கும். இவ்வுண்மை, 'தொலைவில் உணர்தல்' என்னும் இவ்வரிய கல்வியை

நன்கு ஆராய்ந்து கைகண்ட ஆங்கிலப் புலவர்களால் இனிது வலியுறுத்தப்பட் டிருக்கின்றது. ஆனதனாலே தான், கட்புலனாகாக் கடவுளைத் தொழுமிடத்தும், அழகியதோர் ஆண்மகன் வடிவாக வேனும் அல்லதொரு பெண்மகள் வடிவாக வேனும் ஓர் உருச்சமைத்து. அவ்வுருவிலே தங் கண்ணையுங் கருத்தையும் பதியவைதது, பின்னர்ப் புறத்தேகாணும் அவ்வுருவை யொத்ததோர் அறிவுருவை உள்ளத்தின்கண் இடையறாது வருவித்து அதனையே தம் முழுமுதற் றாயுந்தந்தையுமாய்க் கரைந்து கரைந்து எண்ணி அன்பொடு வழிபட்டுவரின், அவர் நினைந்த அவ்வுருவாகவே இறைவன் வெளிப்பட்டு அவரைத் தனது திருவடிப்பேரின்பத்தில் இரும்புண்ட நீரிற் றிரும்பாவகைசெய்து வைத்தருளுவன் என்று உண்மை அறிவு நூல்கள் கூறுவவாயின. இவ்வுண்மை உணரா தார் தாம் இவ்வுண்மையினும் மேற்பட்ட தொன்றனை அறிந்தார்போல் மயக்கங் கொண்டு, கடவுளை ஏதொரு பண்பு மில்லாத பொருளாகவைத்து வழிபடுதலே சிறந்த தெனச் செருக்கிக் கூறுவர். கடவுள் ஒருபொருளானால் அதற்கும் பண்புகள் இருத்தல்வேண்டும்; பண்பில்லாத பொருள் எக்காலத்தும் யாண்டும் இல்லை. இவ்வாறாக, அதனைப் பண்பற்ற பொருளாக நினைத்தல் வேண்டு மெனக் கூறுதல் 'மலடி பெற்ற மைந்தன் முயற்கொம்பி லேறி வானிற் பூத்ததொரு தாமரையைப் பறித்தான்' என்று கூறும் படுபொய்யேபோல் வெறும் பொய்யாய் ஒழிவ தன்றி வேறில்லை. ஒருபொருள் ஒருவரால் அறியப்படுதலெல்லாம் அப்பொருளின் வடிவு நிறம் சுவை ஓசை நாற்றம் முதலான பண்புகளின் வாயிலாகவேயாம். இப்பண்புகள் இல்லையானால் இவற்றையுடைய பொருளும் இல்லையாம். அதனால் இப்பண்புகள் இல்லாததொரு

பொருள் எஞ்ஞான்றும் எவரானும் அறியப்படுவதில்லை. ஆதலாற், கடவுளும் பண்பற்ற பொருள் எனின் அதுவும் ஒருவாற்றானும் மக்களால் அறியப்படுவதில்லை. மற்று, உலகங்களையும் உடம்புகளையும் ஓவாதுபடைக்கும் முதற் கடவுள் ஒன்று உண்டென்பது மெய்யறிவுடைய சான்றோர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தமையின், அஃது எல்லையற்ற அழகும் அறிவும் அன்பும் ஆற்றலும் வாய்ந்த அருள் உருவம் உடைய ஒரு மெய்ப்பொருளே யாமென்பதும், அஃது இப்பண்புகளின் வாயிலாகவே உணரப் படுமென்பதுங் கடைப்பிடிக்க. ஆகவே, கடவுளை அருளுருவம் அல்லது அறிவுருவம் உடைய எல்லையற்ற அழகுவாய்ந்த ஓர் ஆணாகவாவது அல்லது ஒரு பெண்ணாகவாவது வைத்து வழிபடுதலே பெறற்கரும் பெரும்பயன் றருவதாமன்றி, இதனொடு மாறுபட் டுரைப்பனவெல்லாம் ஒருசிறிதும் பயன்படாவென்பது ஆழ்ந்தாராய் வார்க்குத் தெற்றென விளங்காநிற்கும். அதுநிற்க.

இத்துணையுங் கூறியதுகொண்டு, தாம் நினைக்கும் ஒருபொருளின் வடிவத்தையும் அதன் நிறத்தையும் எவ்வளவு தெளிவாக உணர்த்துவோர் தமதுள்ளத்திற் காண்கின்றனரோ அவ்வளவு தெளிவாக உணர்வோருந் தமதுள்ளத்தில் அவற்றைக் காண்குவர் என்று அறிதல் வேண்டும். நன்றாய்ப் பழுத்த குடகுநாரத்தம் பழம் ஒன்றை உணர்த்துவோர் நினைக்கப்புகுவாராயின் அதன் உருட்சி வடிவத்தையுந் தோலின்கண்உள்ள பொகுட்டுகளையும் மஞ்சள்கலந்த அதன் செந்நிறத்தையும் பிழைபடாமல் நினைவில் இருத்தக்கடவர். இங்ஙனம் நினைத்தால் உணர்வோரும் அதனைஉடனே தமதுள்ளத்தின் கட் காணப்பெறுவர். இன்னும் இந்நினைவினை உரப்படுத்தல் வேண்டினால் அப்பழத்தின்கட் கட்புலனாய் நின்ற

வடிவத்தையும் நிறத்தையுமேயன்றி, நாவிற்கும் மூக்கிற்குப் புலனாகும் அதன் தீஞ்சுவையையும் நறுமணத்தையுங் கூடச்சேர்த்து நினைவிற்குக் கொண்டுவருக. இவ்வாறு செய்தால் உணர்வோர் உள்ளத்திற் குடகுநாரத்தம் பழத்தைப்பற்றிய நினைவன்றி வேறெதுவும் அந்நேரத்திற் றோன்றாது. இங்ஙனமே எந்தப்பொருளை நினைந்தாலும், அது கட்புலனாம் வடிவும் நிறமும் உடையதாதலொடு, மற்றைப் பொறிகளுக்கும் புலனாகுஞ் சுவை ஊறு ஓசை நாற்றம் என்பவற்றில் எவ்வெவை வாய்க்கப் பெற்றிருக்கின்றனவோ அவ்வவற்றையுங் கூடச்சேர்த்து நினைந்தால், அப்பொருளின் பண்புகள் உணர்த்துவோருள்ளத்திற் றெளிவுபெறத் தோன்றி அவர்தம் அறிவைத் துலக்குவதோடு, உணர்வோ ருள்ளத்திலும் அந்நினைவு விளக்கமாய்த் தோன்றி அவர்தம் அறிவாற்றலையும் மிகுதிப்படுத்தும்.

இனி, ஐம்பொறிகளிற் கண் வாய் மூக்கு என்னும் மூன்றுக்கும் புலனாகும் உருவஞ் சுவை மணம் என்னும் பண்புகளையுடைய பொருள்களெல்லாம் பருப்பொருள்களாயிருத்தலின் அவை ஒருகாலத்தில் மூன்று பொறிகளுக்கும் எளிதிற் புலனாதல் கூடும். கூடவே, இம்மூப்பொறிகளுக்கும் புலனாகும் பண்புகளை ஒருங்கே நினைத்தலும் எளிதிற் செய்தல்கூடும். ஏனென்றாற் பருப்பொருள்கள் எளிதில் நினைவிற்குவருதல் இயற்கையாயிருக்கின்றது. மற்றுச், செவிப்புலனாகும் ஓசையோ கண் வாய் மூக்குகட்குப் புலனாகும் பருப்பொருள்போலாகாமல் மிகவும் நுண்ணிதாய் இருத்தலின் அதனை நினைவுக்குக்கொண்டு வருதல் வருத்தமான செயலாம். இங்ஙனமே மெய்யின்மேற் படுங் காற்றும் ஏனைப்பொறிகளுக்குப் புலனாகாத நுண்மையுடையதாகலின், அதன்

ஊற்றுணர்வினை நினைவிற்குக் கொண்டுவருதலும் அருமையுடைத்தாம். ஆயினுங், காற்றினைத்தவிர உடம்பின் மேற்படும் ஏனைப்பருப்பொருள்களை நினைத்தல் அருமையுடைத்தன்று. இங்ஙனங் கண் வாய் மூக்கு என்னும் பொறிகளுக்குப் புலனுகும் பருப்பொருள்களைத் தெளிவாக நினைத்தல் எளிதிற் கைகூடுவதாயுஞ், செவி மெய் என்னும் மற்றை இருபொறிகளுக்கும் புலனுகும் நுண்பொருள்களை நினைத்தல் எளிதிற் கைகூடுவதல்லாததாயுங் காணப்படுதலால், இதிற் பழகித் தேர்ச்சிபெறவிரும்புவோர் துவக்கத்திற் கண் வாய் மூக்குகட்குப் புலனுகும் பருப்பொருள்களையும், பிறகு செவி மெய்கட்குப் புலனுகும் நுண்பொருள்களையும் முறையாக நினைதற்குத் தொடர்பாக முயன்று வரல் வேண்டும். இங்ஙனம் பழகிவரவே மனமானது நுண்ணிய நிலையினை அடையும். அது நுண்ணிய நிலையினை அடைந்தபின் நுண்ணிய பொருள்களைத் தெளிவாக நினைவுக்குக் கொண்டு வருதலும் எளிது.

பருப்பொருள்களைத் தெளிவுற நினைத்தல் எளிதாக இருந்தாலும், அவற்றுள் ஒன்றை நினைக்கப் புகுங்கால், உள்ளம் அஃது ஒன்றிலேமட்டும் நிலையாகநில்லாமல் ஒருநொடிப்பொழுதில் அதனை விட்டு மற்றொன்றிலும், அம் மற்றொன்றையும் விட்டு வேறொன்றிலும், அவ் வேறொன்றையும் விடுத்துப் பிறிதொன்றிலுமாக விட்டு விட்டோடும். கறங்கோலை போல இங்ஙனம் ஓயாது சுழலும் உள்ளம் ஒருபருப்பொருளை நினைக்கும்போது அதனைவிட்டு வேறொன்றற்குப் போகாமல் தடைப்பட்டு நிற்பதற்கு ஓர் எளியமுறை இருக்கின்றது. அஃது யாதெனிற், காட்டுவாம். அகத்தே நினைக்கும் ஒரு பொருளின் நினைவைப் புறத்தே அதனோடு ஒப்பதான

ஒன்றைச் செய்யும்படி ஏவினால் அஃது அப்பொருளை விட்டு வேறொன்றனை நினைக்கமாட்டாது. அகத்தே நடைபெறும் ஓர் அறிவு முயற்சியைப் புறத்தே ஒரு செயலிற் கட்டுப்படுத்தும் முறை, புறப்பொருளிலேயே எந்நேரமும் நினைவைச் செல்ல விடுத்துக்கொண் டிருக்கும் நம்மனோர்க்கு மிகவும் பயன்றருவதொன்றாம். ஒரு தெங்கின் இளநீரிலே தனது மனத்தைச் சிறிதுநேரம் நிறுத்தி வைக்க வேண்டுகின்றவன் அதன் வடிவத்தைப் போலக் களிமண்ணிலேனும் ரொட்டியிலேனுங் கல்லிலேனுங் கட்டையிலேனுஞ் செய்யப் புகுவனாயின் அவனது மனம் அப்பொருளி னினைவிலேயே வருத்தமின்றி நெடுநேரம் நிலைபெறநிற்கும். ஒரு பருப்பொருளின் வடிவத்தை நினைக்கும் நினைவு நிலைபெற வேண்டி அதனை யொப்பதான வடிவை வேறொரு பருப்பொருளிற் செய்துகொண் டிருக்கும் முறை சிறந்ததேயானாலும், இதனை எல்லாருஞ் செய்தல் கூடாமையால், இதனினும் உயர்ந்ததான மற்றொரு முறை எவருஞ் செய்யத் தக்கதாக இருக்கின்றது. அஃது யாதோவெனின், ஒருகடிதத்தில் எழுதுகோலால் அதன் உருவத்தைக் கூர்ந்து எழுதுதலேயாகும். கல் மண் முதலியவற்றில் திரட்டிச் செய்யும் உருக்களைக் காட்டினும், கடிதத்தில் துகிலிகையால் அவற்றை எழுதிப் பார்க்கும் முறை எத்திறத்தவரும் எளிதிற் செய்தற்கு இசைந்ததாய் இருப்பதுடன் அஃது அறிவினையும் மிகக் கூர்மைப் படுத்துதலால் உயர்ச்சி வாய்ந்ததாகவும் இருக்கின்றது. எங்ஙனமென்றாற், பருப்பொருள்க ளெல்லாம் அகலம் நீளம் பருமை என்னும் மூன்றளவு உடையனவாகும்; ஆகையால், ஒரு பருப்பொருளின் வடிவத்தைக் கல் மண் போன்ற வேறொரு பருப்பொருளிற் செய்து அமைத்தல்

அத்துணை வருத்தமான செயல் அன்று. ஆனால், அக லம் நிகளம் மட்டும் உடைய ஒரு கடிதத்தின் மேற்பரப் பின்மேல், அகலம் நிகளம் பருமை என்னும் மூன்றளவு உடைய ஒருபருப்பொருளின் வடிவத்தைப் பிழைபடா மல் எழுதிக் காட்டுதல் பெரிதும் அருமையான செய லாம். அகலம் நிகளம் பருமை என்னும் மூன்றள வுடைய ஒருகுதிரையின் வடிவை, அங்ஙனமே மூன் றளவுடைய ஒரு முருக்கமரத்திற் றிரட்டி யமைத்தல் போல, இரண்டளவுடைய கடிதத்தின் மேற்பரப்பிலே அதன்வடிவை வரைந்து காட்டுதல் எளிதன்று. ஒரு பருப்பொருளின் திரட்சி வடிவைக் கடிதத்தில்வரைந்து காட்டுதற்கு நுண்ணிய பார்வையுங் கூரிய அறிவும் முதன்மையாய் வேண்டும். அதுவல்லாமலுந், தான் எழுதும் பருப்பொருளுக்கு இயற்கை நிறம் எதுவோ அதனை இசைவான சாயத்தால் விளக்கி எழுதவுங் கற் றுக்கொள்வனாயின், அவன் அறிவும் நினைவும் மிகமேம் பட்ட துலக்க முடையனவாய் உரம் பெற்றுத் திகழும். ஆதலால், ஒருகடிதத்தின் மேல் ஒருபருப்பொருளின் வடிவத்தை வரைந்து காட்டும் முறை அதனைப் பற்றிய நினைவை மிகவும் நிலைப்படுத்து மென்றும், அதனால் அவ்வழியிற் பழகி ஒரு நினைவைப் பிறர்க்கு உணர்த்து வோர் 'தொலைவில் உணர்தல்' என்னும் இவ் வருங்கலைப் புலமையிற் சிறந்து நிற்பரென்றும் உணர்தல்வேண்டும்.

நினைத்தபொருளைக் கடிதத்தில் வரைந்து காட்டும் இம்முறையின் மேன்மையை உற்று நோக்குங்கால், தமது நினைவைப் பிறர்மனத்தில் எழுப்ப வேண்டும் எவ ரும் அந்நினைவைக் கடிதத்தில் எழுதுதலால் அதனை எளி தில் நிறைவேற்றலாமென்று தெரிந்து கொள்ளல் வேண் டும். உணர்த்துவோர் தாம் நினைத்த ஓர் இளநீரை ஒரு

கடிதத்தில் வரைந்துகொண் டிருக்க, உணர்வோரும் அதனையே தமது கடிதத்திலும் வரைவர். உணர்த்து வோர் ஒருகுதிரையை எழுத உணர்வோரும் உடனே அதனைத் தமது கடிதத்தில் வரைவர். உணர்த்துவோர் நாரத்தை எலுமிச்சை முதலான பழங்களின் பெயரை யேனும், தென்னை மா பலா வாழை முதலான மரங்களின் பெயரையேனும், தாம் நினைத்த ஒருநண்பரின் பெயரை யேனும், ஒன்று இரண்டு முதலான எண்களின் பெய ரையேனும், ஞாயிறு திங்கள் முதலான நாட்பெயரை யேனும், மேசை நாற்காலி முதலான தட்டுமுட்டுக ளின் பெயரையேனும், வட்டம் சதுரம் கோணம் முத லான உருவங்களையேனும், வேறு விலங்கினங்களின் உருவங்கள் அல்லது பெயர்களையேனுந் தமது கடிதத் திற் குறிப்பிடுவராயின், உணர்வோரும் அவற்றைப் பெரும்பாலும் பிழைபடாமற் றமது கடிதத்திலுங் குறித் துக் காட்டுவர். இதனை நன்கு ஆராய்ந்துபார்த்த அறி ஞர் ஒருவரின்* ஆராய்ச்சிகள் பலவற்றுள் ஒன்றனை இங்கு எடுத்துககாட்டுவாம்: உணர்த்துவோர் இருவரை ஒருபக்கத்திலும், உணர்வோர் ஒருவரை மற்றொருபக் கத்திலும் இருக்கவைத்து, உணர்வோர் எந்தவகையா னும் உணர்த்துவோரையும் அவர் செய்வனவற்றையும் பாராதபடி அவர் கண்களை நன்றாய் மறைத்துக் கட்டிய பின்னர், உணர்த்துவோர் ஒருவர் கையிற் சதுரவடிவம் வரையப்பட்ட ஒருகடிதத்தையும், மற்றொருவர் கையிற் சாய்நத சிலுவை வடிவம் வரையப்பட்ட மற்றொரு கடி தத்தையுங் கொடுத்து, அவ்விருவரும் அவ்வடிவங்களை உன்னிப்பாய்ப் பார்க்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளப்பட் டனர். அவ்விருவரில் ஒருவர் மற்றவர்கையிலுள்ள உரு

* Professer Lodge, University College, Liverpool.

வுத்தினை அறியார். அவ்விருவருந் தத்தங் கடிதத்தில் உள்ளதை வாய்பேசாமல் உறுத்து உன்னிப்பாய்ப் பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டனர். அந்நேரத்தில் தமது மனத்தில் எது தோன்றுகின்றதோ அதைத் தெரிவிக்கும்படியாகவுங் கண் கட்டப்பட்டிருக்கும் உணர்வோர் கற்பிக்கப்பட்டார். சிறிது நேரத்தில் உணர்வோர், ''யான் இரண்டு உருவங்களைக் காண்கின்றேன் —முதலில் ஒன்றையும் பிறகு அதன்கீழ் மற்றொன்றை யுங் காண்கின்றேன். நான் எதனை வரைவதென்று தெரியவில்லை. நான் இரண்டில் ஒன்றைத் தெளிவாய்க் காணக்கூடவில்லை.'' என்றனர். அதன்மேற், கண்டதைக் கண்டபடியே வரையும்படி கேட்டுக் கொள்ளப் படவே, அவ்வுணர்வோர் ஒரு சதுரத்தை எழுதி அதனுட் சாய்ந்த ஒருசிலுவையை எழுதிக்காட்டினர். இங்ஙனம் எழுதியது ஏன் என்று கேட்டபோது, ஒரு சதுரத்தினுட் சாய்ந்த ஒரு சிலுவையைத் தாம் எழுதியதன் வகை தமக்கே தெரியாதென்று உரைத்தார். ஆயினும், அதன் உண்மை இது: உணர்த்துவோர் இருவரும் ஒரே காலத்திற் றனித்தனியே நினைத்த இருவேறு வடிவங்களும் ஒன்றோடொன்று கலந்து உணர்வோர் உள்ளத்திற் றோன்றினமையால், அவர் தாங் கண்டவாறே அவை யிரண்டையும் ஒன்றினுள் ஒன்றாய் வரைந்து காட்டினர். இதனால் நாம் அறியற்பாலதும் ஒன்று உளது: உணர்வோர் ஒருவராய் இருக்க உணர்த்துவோர் பலராய் இருந்து பலவற்றை நினைப்பாராயின், அவை யெல்லாம் ஒன்றோடொன்று கலநது ஒரு கும்பலாய்த் தோன்றிக் குழப்பத்தினை வருவிக்கும். ஆகையால் இக்கலைப்புலமையைப் பெறுதற்குப் பழகுகையில், உணர்த்துவோர் ஒருவரும் உணர்வோர் ஒருவருமாய் இருந்து பழகுதலே

குழப்ப மின்றி இதனைத் தெளிவாய் உணர்ந்து தேர்ச்சி பெறுதற்கு ஏதுவாம் என்க. எதனை நினைந்தாலும் அதனை ஒரு கடிதத்தில் வடிவமாகவோ அல்லது பெயரளவாகவோ உணர்த்துவோர்எழுதுவராயின், அதனைப் பற்றிய அவரது நினைவு அதனினின்றுங் கலையாமல் அதன்கட் சிறிது நேரமேனும் ஒன்றுபட்டு நிற்குமாதலால், அதனை உணர்வோர்க்கு அது செவ்வனே புலப்பட்டுத் தோன்றும். உணர்வோர் உணர்த்துவோராகிய இருதிறத்தினர்க்கும் நினைவு வலுப்பட்டு இக் கலைப்புலமைத் தேர்ச்சியை உண்டுபண்ணும் வரையில், தாம் நினைக்கும் எதனையுங் கடிதத்திலிட்டு எழுதும் முறையைக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். தமதுநினைவு வலுப்பட்டபின் கடிதத்தின் உதவி வேண்டாமலே ஒருவரது நினைவை மற்றவர் எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம்.

இனி, உணர்த்துவோர் பலராயிருப்பினும் அப்பலரும் பல நினைவுகளை உடையராகாமல் ஒருபண்டத்தையே நினைக்கும் ஒரு நினைவே உடையரானால், அந்நேரத்தில் அதனை உணர்வோர் பிழைபடாமல் அதனை நன்குணர்ந்து உரைப்பர். ஓர் ஊரிலிருந்த ஒரு சமயகுருவின்மக்கள்* முற்பிறவியிற் செய்த நல்வினையால் பிறப்பிலேயே இக் கலைப்புலமையில் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினர். அச்சிறுபிள்ளைகட்கு வாய்த்த இவ் வருங் கலைப்புலமைத் திறத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கும் பொருட்டுச் சென்ற ஓர் அறிஞர்† அச் சிறுவரது திறத்தை ஆராய்ந்து பார்த்த ஆராய்ச்சிகள் பலவற்றுள் இதுவும் ஒன்று: அச் சிறுமகாரில் ஒருவர் ஓர் அறையிற் போய்க் கதவைச் சாத்திக் கொள்ளும்படி கற்பிக்கப்பட்டார்.

* The children of Rev. Mr. Creery of Boston.

† Professsor Barrett.

அதற்கு அடுத்த மற்றோர் அறையின் கண் அவ்வீட்டி லுள்ள குடும்பத்தாரை இருக்கவைத்து, அவ் அறிஞர் அந்நேரத்திற் றமக்குத் தோன்றிய ஒருபொருளைச் சிறிது நினைத்துப் பின்னர் அதன் பெயரை ஒரு துண்டுக் கடிதத்தில் எழுதி, அதனை அங்கிருந்த குடும்பத்தார்க்கு காட்டி, எவரும் வாய் பேசாமலே அதிலெழுதப்பட்ட பண்டத்தினை ஒருமித்து நினைக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அவர்கள் எல்லாரும் அவர் சொல்லியபடியே சிறிதும் வாய்பேசாதிருந்து அக்கடிதத்திற் குறிப்பிட்ட பண்டத்தை நினைந்த சில நேரத்திலெல்லாம், பக்கத்து அறையிலிருந்த சிறுபிள்ளை கதவைத் திறந்து கொண்டு வருவது கேட்டது; உடனே அடுத்த அறையி லிருந்த அனைவரும் இருக்கையினின்று அசையாமலும் வாய் பேசாமலும் அத்துண்டுக்கடிதத்தை மறைத்துக் கொள்ளவும், அக்குழந்தை இவர்களிருந்த அறைக்குள் வந்து அவர்களெல்லாரும் ஒன்றாய் நினைத்த அப்பண்டத்தின் பெயரைச் சொல்லிற்று. இதனை அடுத்துச் செய்த ஆராய்ச்சிகளுள், அடுத்த அறையிலிருந்த குடும்பத்தவர் எல்லாம் அவ்வீட்டிலுள்ள பண்டங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை ஒருகாலத்தில் ஒருமித்து நினைக்கவும், நினைந்த அப்பண்டத்தை அச்சிறுபிள்ளை தானே அறிந்து எடுத்து வந்து கொடுக்கவுங் கற்பிக்கப் பட்டனர். கற்பிக்கப்பட்டபடியே அவர் அடுத்தடுத்து நினைந்த பண்டங்கள் ஒவ்வொன்றையும் அப்பிள்ளை தவறாமல் எடுத்தெடுத்து வந்து கொடுத்தது. இங்ஙனமாக அவ்வறிஞர் ஆறு நாட்கள் வரையில் அவர்களோடிருந்து ஆராய்ந்த மூந்நூற்றுப் பன்னிரண்டு ஆராய்ச்சிகளுஞ் சிறிதும் பிழை படாமல் நிறைவேறின. இவற்றை எண்ணிப் பார்க்குங்கால் உணர்த்துவோர் பலராயிருப்பினும் அவர்

ஒருகாலத்து ஒருபண்டத்தினையே உன்னிப்பாய் ஒரு மித்து நினைப்பாராயின், அதனை உணர்வோரும் அதனை உள்ளவாறே பிழையாமல் உணர்வரென்னும் உண்மை நன்கு பெறப்படும். உணர்வோர் அறிவும் மேற் பிறவியிற் செய்த நல்வினைப்பயத்தாலும் இப்பிறவியிற் செய்து கொண்ட பழக்கத்தாலும் நன்கு தெளிவடைந்திருத்தல் வேண்டும்.

இனி, உணர்த்துவோர் 'யோகநித்திரை' என்னும் அறிதுயில் வாயிலாக உணர்வோரது அறிவைத் தெளிவடையச் செய்து, அவரை அருகில் இருத்தியும், அன்றித் தொலைவிலிருக்கச் செய்துந் தாம் நினைப்பனவற்றை அவர் பிறழாமல் நினைக்குப்படி செய்யும் மற்றொரு நன் முறையும் உண்டு. உணர்த்துவோர் முதற்கண் நல்ல தொரு முறையால், உணர்வோரை அறிதுயிலிற் போகச் செய்து, அதனால் அவரது நினைவு தமது நினைவின் வழிப்பட்டு நிற்கச் செய்து கொள்ளல் வேண்டும். அங்ஙனம் அவரை அறிதுயிலிற் செலுத்துதற்கு இசைவான நன்முறைதான் எதுவோவெனின்; அதனைக்காட்டுதும்.

அறிதுயில் வருவிக்கும் முறை

கொளுத்திய ஒரு மெழுகு திரியையேனும், பளப்பளப்பாகவுள்ள ஒரு வெள்ளிக் காசையேனுந், தெளிவான ஒரு பளிங்கு உருண்டையையேனும் உணர்த்துவோர் தாமே கையிற் பற்றிக்கொண்டாவது, உணர்வோர் சாய்ந்திருக்கும் நாற்காலியினெதிரே உள்ள ஒரு சிறு மேசைமேல் அவரது கட்பார்வை சிறிது மேல் நோக்கும் உயரத்தில் நன்றாய்த் தெரியும்படி வைத்தாவது அவர் அதனைக் கண்ணிமை கொட்டாமற் பார்க்கும்படி செய்தல்வேண்டும். கட்டாயமாக இமைக்க வேண்டி யிருந்தால் அல்லாமல், உணர்வோர் சிறிதுங் கண் இமைத்தல் ஆகாது. இங்ஙனமாக அவர் சிறிது நேரம் அதனை உற்று நோக்கியபின், உணர்த்துவோர் தமது இடதுகையின் விரல்களை ஒன்றோடொன்று சேராமல் விரித்து, உணர்வோரின் பின்றலைப் புறத்தே தொட்டாவது தொடாமலாவது மேலிருந்து கீழ்நோக்கிப் பல முறை தடவல்வேண்டும். தடவுகையில் உள்ளங்கையைக் கவிழ்த்தபடியாய்த் தடவி, இறக்கி, மறுபடியுங் கையை மேல் உயர்த்துகையில் இறக்கினவழியே நேராக மேல்உயர்த்தாமல் ஒரு பக்கச் சாய்வாய் உயர்த்துதல் வேண்டும். இவ்வாறு அடுத்தடுத்துப் பின்றலைப் புறத்தே தடவிய சிறிதுநேரத்திற்குப்பின், உணர்த்துவோர் உணர்வோரைப் பார்த்துக் கண்களை மூடிக்கொள்ளும்படி கற்பித்து, அதன்பிறகு தம்வலக்கை இடக்கை இரண்டின் விரல்களையும் ஒன்றன்மேல்ஒன்று படாமல் விரித்துக் கொண்டு, உள்ளங் கைகளைக் கவிழ்த்தபடியாய் உணர்

வோரின் நெற்றிக்கு நேரே தொட்டாவது தொடாமலாவது கீழ்நோக்கி அவரது முழங்கால் அளவுந் தடவல் வேண்டும்; அங்ஙனங் கீழ்நோக்கித் தடவிய கைகளை மறுபடியுந் தடவுதற்காக மேலுயர்த்துகையில் நேராக எதிரே உயர்த்தாமல், இரண்டு கைகளையும் பிரித்து அவர் தம் விலாப்பக்கங்களிற் பக்கச் சாய்வாய் உயர்த்தித், திரும்பவும் முன்சொன்னவாறே கீழ்நோக்கித் தடவுதல் வேண்டும். இங்ஙனந் தடவுகையில் 'தூக்—கம்— தூக்கம்—தூக்—கம்—தூ—க்—கம்-அயர்ந்த தூ—க்—கம்-இனிய தூ-க்க-ம்' என்று ஆழ்ந்து நீண்டகுரலில் திருப்பித்திருப்பி மெல்லச் சொல்லுக. இங்ஙனந் திருப்பிச் சொல்லச் சொல்ல, உணர்வோர் நெடுமூச் செறிந்து தூங்கத் தொடங்குவர். இவ்வாறு அவர் தூங்கத் துவங்குவதைப் பார்த்தவுடனே, மறுபடியும் அவரது தலையிலிருந்து முழங்கால் அளவும் முன்சொல்லியவாறே கீழ்நோக்கி ஏழெட்டுமுறை தடவி 'நல்-ல-தூ-க்-கம், ஆழ்ந்த தூ-க்-க-ம், இன்பமான தூ-க்-க-ம்-நன்-றாய்-ஆழ்-ந்-த தூக்கம்—ஆழ்ந்த —தூ-க்-க-ம்' என்று அடுத்தடுத்து மெல்ல நிறுத்திச சொல்லுக. இங்ஙனஞ் சொல்லியபின், அவர் நன்றாய்த் தூங்கக் காணலாம் அதனைக் கண்டபின் அவரை நோக்கி: 'இப்போது நன்றாய்த் தூங்கும். நான் சொல்வதைத் தவிர வேறு எதுவும் உமக்குக் கேளாது. நான் சொல்வது மட்டும் உமக்குக் கேட்கும் நன்மையைக் கோரி நான் உமக்குச் சொல்லுகிறபடி செய்யக் கடவீர். நான் எழுப்புகிறபோது நீர் நன்றாய்த் தூங்கி எழுந்திருப்பீர்.' என்றுசொல்லுக. பல பிறவிகளிற் சீர் திருந்தி வந்து இப் பிறவியிலும் ஒழுங்குபட்டிருக்கும் உயிராயின் அவ்வுணர்வோர் இரண்டொருகால் இங்ஙனம் அறிதுயிலிற் செலுத்தப்பட்ட அளவானே மிகச்

சிறந்த நுண்ணிய உணர்வினைப்பெற்று, உணர்த்துவோர் நினைக்கும் நினைவுகளையும், உணர்த்துவோர் கோரியபடி பிறர் நினைக்கும் நினைவுகளையுந் தாம் அறிதுயிலில் இருக்கையிற் செவ்வனே உணர்ந்து கூறுவர். உணர்த்துவோர் இன்னும் அவரை நன்றாய்ப் பழக்குவராயின், அறிதுயிலி லிருந்து விழித்தெழுந்த பின்னும் உணர்த்துவோர் விரும்பியபடி யெல்லாம் பிறரெண்ணங்களை இனிதுணர்ந்து உரைப்பர். அவ்வாறு பலபிறவிகளிலும் இப்பிறவியிலுஞ் சீர்திருத்தம்அடைந்து வாராதஉயிராயின் அவருக்கு அறிதுயிலை எளிதிலே வருவித்தல் இயலாது அதனை அவர்பால் வருவித்தற்பொருட்டுப் பலகாலும் பலநாளும் முயன்றுவரல் வேண்டும். அடுத்தடுத்து முயன்று பழகினால் எத்தகையோரிடத்தும் அறிதுயிலை வருவிக்கலாம்.

இனி, உணர்வோர் அறிதுயிலிற் கிடக்கும்போது உணர்த்துவோர் பின்வருமாறு சொல்லுதல் வேண்டும். "உமது உடம்பு எப்போதுஞ் செவ்வையான நிலைமையில் இருக்கும். உமது அறிவு தெளிவாகவும் நுட்பமாகவும் விளங்கும். நீர் என் அருகி லிருந்தாலும், என்னை அகன்று தொலைவி லிருந்தாலும், யான் நினைக்கும் நினைவுகளையும், யான் குறிப்பிடுவோர் நினைவுகளையுஞ் செவ்வனே அறிந்து சொல்வீர். நீர் எங்கிருந்தாலும் யான் வேண்டியபோது ஆழ்ந்த இனிய தூக்கத்திற்குச் செல்வீர். மறுபடியும் யான் வேண்டியபோது செவ்வையாக விழித்தெழுந்து உம்முடைய அலுவல்களைப் பார்ப்பீர்." என்று ஏழெட்டுமுறை இவற்றைத் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லுக. உணர்த்துவோர் இவ்வாறு கூறிய சொற்கள் உணர்வோரது நினைவில் ஏறி அவரைப் பதப்படுத்தியிருந்தால், அதனைத் தெரியும் பொருட்டு உணர்த்துவோர் ஒருமோதிரத்தை அல்லது ஒருசாவியை அல்லது

ஓர் எழுதுகோலை அல்லது வேறேதேனும் ஒருபொருளை நினைத்து அதிற் றமது நினைவினைச் சிறிதுநேரம் பதிய நிறுத்துக. உணர்வோர் உள்ளம் நுண்ணிய பதத்தை அடைந்திருக்குமாயின், உடனே அவர் உணர்த்துவோர் எண்ணிய பொருளைத் தவறாமல் எடுத்து உரைப்பர். இவ்வறிதுயிலில் நன்கு பழகியபின் உணர்வோரும் உணர்த்துவோரும் ஒருவரை யொருவர் பிரிந்து எவ்வளவு தொலைவான ஊர்களில் இருந்தாலும் உணர்த்துவோர் வேண்டியபடியெல்லாம் உணர்வோர் பிழைபடாமற் செய்வர். இம்முறையின் மேன்மையினை ஆராய்ந்து பார்த்த நுண்ணறிவின ரெல்லாரும் இதனை மிகப் பாராட்டிப் பேசுதலும் எழுதுதலுஞ் செய்து போதருகின்றார். அறிதுயிலில் நன்கு பழக்கப்படுத்தப்பட்ட ஒருவர் தாம் அயர்ந்த தூக்கத்திற் கிடக்கையில் உணர்த்துவோர் தமக்குக் கட்டளையிட்டபடியே அவர் தொலைவிலிருந்து செய்தவற்றைக் கூட இருந்து பார்த்த ஆங்கில மருத்துநூல் அறிஞரொருவர் எழுதிய ஒரு பகுதியை இங்கெடுத்துக் காட்டுகின்றாம்:-

இருபத்திரண்டு ஆண்டுள்ள ஓர் அழகியமாது இக்கலைப்புலமையில் தேர்ச்சிபெற்று உணர்த்துவோர் ஒருவரால்* நாலைந்துமுறை அறிதுயிலிற் செல்லும்படி பழக்கப் படுத்தப்பட் டிருந்தார். இம்முறையினை நன்காராய்ந்து பார்க்கவிரும்பிய ஆங்கில மருத்துநூற் புலவர் ஒருவரின்† வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து இவ்வம்மையாரும் இவரை அறிதுயிலிற் பழக்கிய அறிஞரும் ஒரு நாள் அவர்வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார். இந்த அரிய முறையினைக் கண்டறியும் ஆவலால் வேறு சிலரும் அங்கே வந்திருந்தார்கள். அம் மருத்துவர் வீட்டின்கண்

*Dr. Carl Sextus. † Dr. George Lutken, M. D.

உள்ள அகன்றதோர் அறையின்கண் அவ் விளையமாதர் அங்கு வந்த மற்றையோருடன் பேசிக்கொண் டிருக்கையில், அம் மருத்துவர் தம்மோடிருந்த அவ் வுணர்த்துவோரை அழைத்துக் கொண்டுபோய் அம்மாதர் அவரைப் பார்க்கக்கூடாத மற்றோர் அறையில் இருக்கச் செய்து. "யான் அந்த அம்மையிடத்தும் மற்றவரிடத்தும் போய்ப் பேசிக்கொண் டிருக்கின்றேன். இடையே நான் சிறிது கனைப்பேன்; அந்த ஒலியைக் கேட்டதும் நீர் இந்த அறையி லிருக்கும் அம்மடந்தையை அறிதுயிலிற் போகச் செய்தல் வேண்டும்." என்று அவர்க்குக் கற்பித்துவிட்டு, அவ்வறையினின்றும் வெளியே வந்து கதவைத் தாழிட்டுக்கொண்டு, அந்த அம்மையாரும் மற்றையோரும் பேசிக்கொண் டிருக்கும் அறைகுட் புகுந்து அவர்களோடு அளவளாவிப் பேசியிருக்கலானார். எல்லாரும் பேசுஞ்செய்தியில் கருத்து ஊன்றி ஈடுபட் டிருக்கையில், நடுவே அத்துரைமகன் சிறிது கனைத்தார். அக்கனைப்பொலி நிகழ்த்திய சிறிது நேரத்திலெல்லாம், அம் மாதரார் முகம், உணர்த்துவோர் முன்னை அமர்ந்திருந்த இருக்கையின் பக்கமாய்த் திரும்பியது. கூடஇருந்த அம்மருத்துவர் அம்மாதரை நோக்கி 'யாது நேர்ந்தது?' என்று வினவ, அவ்வம்மை 'ஒன்றுமில்லை' என்று விடைகூறினார். அவ் வம்மையின் கண்கள் இமையாமல் நின்றன. மற்றை அறைக்குள் இருந்த உணர்த்துவோர் தமதுகையை நீட்டிச் சிறிது அசைத்த அளவிலே, அம்மாதரார் தாமிருந்த நாற்காலியை விட்டெழுந்து, பின் தள்ளும் நடையொடு மெல்லநடந்து உணர்த்துவோர் இருந்த மற்றை அறைக்குட் சென்றார். உணர்த்துவோரோ தாம் இருந்த இருக்கையினின்று அசையாமலும், ஏதோர் ஓசையும் புரியாமலும் இருந்

தார். தாம்நினைத்தவாறே அறிதுயிலில் நடந்து தம் அரு கில் வந்த அம்மாதரின் கண்களுக்கு நேரே இவர் இரண்டு விரல்களை நீட்ட, மறுபடியும் அப்பெண் முன் னிருந்த அறைக்குப் போகும்படி அவராற் செலுத்தப் பட்டு வந்து நாற்காலியில் அமர்ந்தார். இன்னும், அறி-துயிலி லிருக்கும் அம்மாது விழித் தெழுந்தவுடனே சிறிதுநேரங் கழித்து அடுத்துள்ள அறைக்குட் போய் அங்குள்ள இசைப்பெட்டியினை* இயக்கி ஓர் இசை பாடுமாறும், அதன்பின் அங்குள்ள பல புத்தக வரிசை களிலிருந்து தாம் எண்ணிய ஒருபுத்தகத்தைத் தெரிந் தெடுக்குமாறும், மண்டியிட்டு அதனை அம் மருத்துவர் கையிற் கொடுத்து அதில் உள்ள சில சொற்களை ஒரு வகையான குரலில் திருத்தமாகச் சொல்லுமாறுங் கட் டளை யிடப்பட்டனர். அதன்பின், விசிறியால் மெல்ல வீசி அவர் எழுப்பப்பட்டார். விழித்தபின், தூக்கத் தில் நடந்த தொன்றும் அவர் அறியாராய், மற்றவர்க ளொடு முன்போற் பேசிக்கொண் டிருந்தார். ஆனால், சிறிதுநேரஞ் சென்றதும், அம்மாதரின் கண்கள் உறுத்த பார்வை உடையவாயின; நீக்கமுடியாத ஒரு கட்டளைக் குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவர் போல் அப் பெண்மணி யார் தமதிருக்கையினின்றும் எழுந்து, தாம் உணர்த்து வோராற் கற்பிக்கப்பட்டபடியே இசைப் பெட்டியில் ஓர் இசைபாடிப், பின் புத்தகவரிசைகளி லிருந்து அவர் கருதியதொரு புத்தகத்தைப் பிழைபடாமல் எடுத்து, அதனை முழந்தாளிட்டபடியாய் அம்மருத்துவர் கையிற் கொடுத்து, ஒருவகையான குரலிற் சிலசொற்களையுந் திருத்தமாகச் சொன்னார். அவர் மண்டியிட்ட நிலையி லிருந்தபோது அவ்வறிதுயிலினின்றும் எழுப்பப்படவே,

* Piano.

தூம் அந்நிலையிலிருந்ததற்காகச் சிறிது சினமும் வருத்த மும் உடையவர் போற் காணப்பட்டார்.

அதன்பின் அம்மாதர்க்குச் சில சிற்றுண்டிகள் தரப் பட்டன; அவர் அவற்றுள் ஓர் அடையைத் தின்று கொண்டிருக்கையில், அவர்க்குப் பின்பக்கத்திற் சிறிது தொலைவில் இருந்த உணர்த்துவோர்க்கு அம்மருத்துவர் கண்ணால் ஒருகுறி செய்தார். அதனை அறிந்த அவ் வுணர்த்துவோர் தமது கையை ஓசைப்படாமல் அசைக் கவே, அம் மடந்தை உடனே தலையைத் திருப்பிக் கொண்டு தூங்கலாயினர். இங்ஙனந் தூங்குகையிலும், அவ்வுணர்த்துவோர் கோரியபடியெல்லாம் அவர் செய் வாராயினர். தோட்டத்திற் சென்று மலர்கள் பறித்துச் செண்டு கட்டுவதுபோல் நினைக்க, அங்கு தோட்ட மில்லாதிருந்தும் அவர் அதனுள் நுழைந்து நறுமலர் கொய்து செண்டுகட்டுவதுபோற் செய்வாராயினர். பின் னர் அப்பூஞ்செண்டை முகந்து இன்புறல் வேண்டு மென்றுநினைக்க, அவர்கையிற் பூஞ்செண்டு இல்லாதிருக் கவும் அஃது உடையவர் போல் முகந்து மகிழ்ந்தார். அதன்பிறகு அந்நறுமணம் மிக்க காரம் உடையதென்று கூற, அம்மாதர் பலகாற் றும்மினர். உணர்த்துவோர் தமதுகையால் அமர்த்திய பிறகுதான் அத் தும்மல் நின் றது. இங்ஙனமே, உணர்த்துவோர் நினைத்தபடியுஞ் சொல்லியபடியு மெல்லாம் அம்மங்கையார் அறிதுயிலிற் சென்று, வியப்பான பல செயல்களைப் புரிவாராயினர். இது நிற்க.

அறிதுயிலிற் சென்ற ஓர் உயர்ந்த உயிர் தன்னொடு தொடர்புடையவர்கள் நினைக்கும் நினைவுகளை நன்கு அறிந்துரைக்கும் உண்மை நிகழ்ச்சிகளைச் செவ்வை

யாக ஆராய்ந்து முடிவுகட்டிய உயிர்நிலை ஆராய்ச்சிக் கழகத்தார்* செய்த ஆராய்ச்சிகளிற் சிலவும் ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுதல் வேண்டும். ஏனெனில், உயர்ந்த கலை நூற் புலமையில் நிரம்பத் தேர்ச்சிபெற்று இவ்வுலகமெங்கும் பெரும்புகழ் பெற்று விளங்கும் புலவோர் பலர் அக்கழகத்தில் ஒருங்கு சேர்ந்திருந்து, எவரும் ஐயுறுதற் கில்லாதபடி இவ்வரிய பெரிய முறைகளைத் தீர ஆராய்ந்து தெளிவுபடுத்தி யிருக்கின்றனர்; ஆதலால், அவர் செய்துபார்த்த ஆராய்ச்சிகளிற் சில எடுத்துக் காட்டினும் அவை இவ்வுண்மையை நிலைநாட்டி எத்திறத்தவரையும் அறிவூட்டி மகிழ்விக்கும்.

ஒரு நாள் ஓர் அம்மையார் அறிதுயிலிற் செலுத்தப்பட்டு உணர்வோராய் இருக்க, அவருக்கு உணர்த்துவோரான ஒருதுரைமகன் அவரைத் தொடாமலும் அவரொடு பேசாமலும் அவர்க்குப்பின்னே இருத்தப்பட்டார். இம்முறையினை ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்கென்று அங்கு வந்திருந்த கற்றறிவிற் சிறந்த மற்றொரு பெருமாட்டியார், 'ஒரு சிறு பையன் கையில் ஒருபந்து ஏந்தி நிற்பதாக' நினைக்கும்படி அவ்வுணர்த்துவோர்க்குக் கற்பித்திருந்தார். அங்ஙனமே அத்துரைமகன் அந்நினைவை உறுத்து நினைந்த சில இமைப்பொழுதிற்குள், அறிதுயிலில் அமர்ந்திருந்த அம்மையார்: "ஓர் உருவம் வருகின்றது—ஒரு சிறுபையன்." என்று கூறினார். உடனே அங்கிதனை ஆராயும் மற்றொருபெருமாட்டியார்: "அவன் தன்கையில் யாது வைத்திருக்கின்றான்? என்று வினவ, அவ்வம்மையார் "ஓர்உருண்டபொருள்—அஃது ஒரு பந்தென்று நினைக்கிறேன்." என்று மறுமொழி தந்தார்.

---

* The Society for Psychical Research.

இனி, மற்றோர் ஆராய்ச்சியில் உணர்வோரா யிருக்கும் பொருட்டு அறிதுயிலிற் செலுத்தப்பட்டவர் ஓர் ஆண்மகன். அவர்க்கு உணர்த்துவோராய் அமர்த்தப்பட்டவர் முன் ஆராய்ச்சியில் உணர்த்துவோராய் இருந்த துரைமகனே யாவர். இந்த முறை 'ஒருவண்டி நிறைய மீன் வைத்துக்கொண்டு ஓர் ஆள் நிற்பதாக' நினைக்கும்படி அவர் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார். அங்ஙனமே நினைந்த சிறிது நேரத்தில் அவ்வுணர்வோர் கூறுவர்: "அஃது ஓர் ஆண்மகன் உருவம். ஆம், அங்கே ஓர் ஆள் நிற்கின்றார். அவரை இன்னாரென்று நான் அறியேன். அவர் பழங்கள் விற்பவர் போற் காணப்படுகின்றார்." அப்போது அங்கு வந்திருந்த ஒரு பெண்பாலார்: "அவரிடத்திற் பழங்கள் இருக்கின்றனவா?" என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்: "அங்கு இருப்பது அவரது வண்டிபோல் தோன்றுகின்றது. ஓ, அவர் என்ன விற்கிறார்? அவர் விற்று விட்டாரென்று நம்புகின்றேன். அவரது வண்டிமேல் யான் ஏதும் பார்க்கக் கூடவில்லை. ஒரு வேளை விற்றுவிட்டார்போலும்! ஆ! சில உருண்ட வடிவான பொருள்கள் இப்போது தென்படுகின்றன. அவைகள் பழங்கள் என்றே நம்புகின்றேன். அவைகள் சிறிது சிவப்பாய் இருக்கின்றன. ஓ, அவை மீன்கள் அல்லவோ." என்று மாறிமாறிக் கடைசியாக நினைந்த பொருளைத் தவறுதலின்றிச் சொல்லிவிட்டார். ஆனால், நினைந்த பொருளை நினைந்தபடியே உணர்வோர் கூறாமல் இடை யிடையே மாறிக் கூறிய தென்னையெனின், உணர்த்துவோர் அப்பொருளை நினைக்கையில் அதன் வடிவையும் நிறத்தையுந் தெளிவாக நினையாமல், அதனோடொத்த பழத்தின் வடிவையும் நிறத்தையும் இடையே நினைந்திருக்க வேண்டும். அஃது அல்லாவிட்டால்

உணர்வோர் அறிதுயிலிற் செவ்வனே சென்று அமைதி பெருமற் சிறிது கலங்கிய நிலையில் இருந்தாராகல் வேண்டும். இவ்விரண்டு குறையும், அல்லது இரண்டில் ஒரு குறையும் இல்லாதாயின் உணர்த்துவோர் நினைநத பொருளை உணர்வோர் உடனே தெளிவாக உணர்ந்து கூறியிருப்பர்.

இனி, இவ்வாராய்ச்சியில் வல்ல மற்ருெரு துரைமகனர் நுண்ணறிவு வாய்ந்த தம் மனைவியாரிடத்துச் செய்து பார்த்த மற்ரேர் ஆராய்ச்சி வருமாறு: 'ஒரு வானக்கப்பல் ஒருநகரத்திற் குறிப்பிட்ட ஓரிடத்தில் மேலே செல்லுவதாகவும், அதனைப் பெருந்திரளான மக்கள் நின்று பார்ப்பதாகவும்' நினைத்துக் கொள்ளும் படி உணர்த்துவோர் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார். இதில் உணர்வோராயிருந்த பெருமாட்டியார் ஆழ்ந்த அறிதுயிலிற் செலுத்தப்படவில்லை; சிறுதுயிலிலேதான் இருந்தார். உணர்த்துவோர் மேற சொல்லியதனை நினைந்த அளவிலே, உணர்வோர் கூறுவார்: "யான் தொகுதியாகப் பலர் நிற்பதைப் பார்க்கிறேன். கூட்டமாகச சண்டைக்குப் போகிருர்கள். அவர்கள் மிகவுங் கலவரமாய் இருக்கிருர்கள். அவர்கள் தண்ணீர் சொரிகிருர்களா? அல்லது கப்பலோட்டிகள் பாய்க்கயிறுகளை இழுக்கிருர்களா?" இதற்குள் உணர்த்துவோர், "அவர்கள் என்ன செய்கிருர்கள்?" என்று கேட்க, அவ்வம்மையார் "அவர்கள் எல்லாரும் மேலே பார்க்கிருர்கள். அஃதொரு வானக்கப்பல், யாரோ ஒருவர் அதில் துன்பப் படுகிருர்." என்றனர். அதைக்கேட்ட உணர்த்துவோர் "இனி நடக்கக் கூடிய ஒரு காட்சியை யன்ருே நினைந்தேன்." என்ன, உணர்வோர் "ஓ முதன் முதலாக ஒரு வான ஊர்தியை ஒருவர் பறக்க விடுகிருர்.

அவர் அங்கே மேலே செய்துகொண் டிருப்பது அது தான்." என்று உண்மையைக் கடைசியாகச் சொல்லி விட்டார். இந் நிகழ்ச்சியின் கண்ணும் உணர்வோர் நினைந்ததனை உடனே சொல்லமாட்டாமல் நடுவே தடு மாற்றம் அடைந்தது, உணர்த்துவோர் தாம் நினைந்ததன் கண் உள்ளத்தை ஒருக்கி நினையாமையினாலே தான் என்று அறிதல் வேண்டும்.

இனி, அகலஇருந்து உணர்த்துவோர், உணர்வோ ரை அறிதுயிலிற் போகும்படி செய்தலை அக்கழகத்தார் ஆராய்ந்து பார்த்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் ஒன்றனை இங்கெடுத்துக் காட்டுவாம் பிராஞ்சு தேயத்திற் புகழ் பெற்று விளங்கிய மருத்துவர் ஒருவர் தம்மிடம் நோய் தீர்த்துக் கொள்ளவந்த ஒரு நாட்டுப்புறத்துப் பெண் பிள்ளைக்கு நோய் நீக்கி, அவளைத் தொலைவிலிருந்தே அறிதுயிலிற் செலுத்தப் பழக்கலானார். இவர் தாமிருந்த வீட்டுக்கு அரைக் கல் எட்டியிருந்த தம் உடன்பிறந் தாள் வீட்டில் இப்பெண்பிள்ளை இருக்கும்படி ஏற்பாடு செய்திருந்தார் அம்மருத்துவரோ டிருந்து இம்முறை யினை ஆய்ந்தறியும்படி அங்கே சென்ற கற்றறிவிற் சிறந்த புலவர் மூவர், ஒருநாட் காலையில் திட்டமாய்ப் பதி னொரு மணிக்கு அம்மருத்துவர் தமது மருத்துக் கழ கத்தில் இருந்தபடியே தம் உடன்பிறந்தாள் வீட்டில் தங்கியிருக்கும் அப்பெண் பிள்ளையை அறிதுயிலிற் செலுத்தும்படி கேட்டுக்கொண்டனர் சிலநேரங்களில் அப்பெண்மகள் தனக்குத் தூக்கம் வராதபடி தடை செய்வதில் முயற்சி யுடையவளாய் இருத்தலால், இவ் வாராய்ச்சி நிறை வேறுதற்குச் சிறிதுநேரங் கூடக் கொடுக்க வேண்டு மென்று அவர்கள் தமக்குள் ஏற் பாடு செய்து கொண்டனர். திட்டமாய்ப் பதினொன்

றரை மணிக்கு அவர்கள் அமைதியாய் அவளிருந்த வீட்டிற்குட் போய், அவள் ஆழ்ந்த தூக்கத்தோடு மேடைமேல் உள்ள தனது அறையிலிருந்து கீழே கூடத்திற்கு இறங்கி வரக் கண்டார்கள். முதனாள் இரவில் அம்மருத்துவர் அவளைத் தூக்கத்திற்குச் செலுத்தச் செய்த முயற்சியைப்பற்றி அவர்கள் ஏதுஞ் சொல்லவில்லை ஆனால், அவள் அவ்விரவில் தான் மிகவும் நோயாயிருந்ததாகத் தூக்கத்திலிருந்தபடியே அவர்கட்குக் கூறினாள்.

பிறகு, அந்த நாளின் மாலைக்காலத்தில் அம்மூவரும் அம்மருத்துவரோடிருந்து உணவு அருந்துகையில், அம்மருத்துவர் தமது வீட்டிலிருந்தபடியே தொலைவிலிருக்கும் அப்பெண்ணைத் தூக்கத்திற்குச் செலுத்தித், தமது விருப்பப்படி அவள் அங்கிருந்து தமது வீட்டிற்கு வருதற்பொருட்டு மீட்டும் ஒரு முயற்சி செய்தார். மாலை ஏறக்குறைய ஒன்பதுமணிக்கு அவர் தாம் கற்கும் அறைக்குப்போனார். அவ் அறிஞர் மூவரும் இப்போது இவர்களோடுசேர்ந்த மற்றோர் அறிஞருமாக நால்வரும் அப்பெண்மகள் தங்கிய வீட்டண்டை போய், அவ் வீட்டிலுள்ளார் கண்களுக்குத் தெரியாதபடி வெளியே தெருவிற் காத்திருந்தனர். ஒன்பதரைமணி யாவதற்கு முன் அம்மாது தோட்டவாயிற் கதவிலிருந்து பாதிவழி வந்து மறுபடியும் பின்னுக்குப் போவதை அவர்களில் ஒருவர் கண்டார். மற்றைமூவரும் அவளை உன்னித்துப் பார்க்க, அவள் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் நடப்பவளாய் ஏதேதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டு அங்குமிங்குமாய் அலைவதுபோற் காணப்பட்டாள். பின்னுஞ் சிறிது நேரத்தில் அவள் நன்றாய் மூடப்பட்ட கண்களோடும் வெளியேவந்து, அந்நால்வரையும் பாராமல் அவர்களை

விரைவாய்த்தாண்டிச் சுற்றுவழியாகச் சென்று அம் மருத்துவர் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தாள். அவள் தெரு வில் நடந்துவந்தபோது விளக்குத்தூண்கள்மேலும் வண் டிகள்மேலும் பிறவற்றின்மேலும் படாமற் குறுக்கு மறுக்குமாய் நடந்துவந்தாள். எவரும் அவள் எதிரிற போகவும்இல்லை, அவளொடு பேசவும்இல்லை. எட்டு அல்லது பத்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு அவள் நடை யில் தள்ளாடினாள்; விழுந்துவிடுவாள்போல எண்ணி நின்றுவிட்டாள். அப்போது ஒன்பதரைமணியும் ஐந்து நிமிடங்களும் ஆயின என்று அந் நால்வரில் ஒருவர் குறித்துக்கொண்டார். ஏறக்குறைய ஒன்பதுமணி நாற பது நிமிடத்திற்கு அவள் மனத்திட்பம் உடையவளாய் ஒன்பதேமுக்காலுக்கு அம்மருத்துவர் வீட்டின் எதிரே வந்தாள். வந்தவள் அவரை எதிர்ப்பட்டும் அவரை உன்னியாமலே, அவரது வீட்டினுள் நுழைந்து, கீழே யுள்ள அறைகளில் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றிற்கு விரைந்து சென்றாள். அவள் அவரைத் தெரிநதுகொள் ளுதற்கு முன் அவள் கையை அவர் பிடித்தெடுக்க வேண்டுவதாயிற்று. அதன்பின் அவள் அமைதியுற்றாள்.

எட்டுமணி ஐம்பத்தைநதுநிமிடம்முதல் ஒன்பது இருபதுவரையில் அம்மருத்துவர் அவளைப்பற்றி நன் றாய்க் கருத்தூன்றி நினைத்ததாகக்கூறினார். ஆனால், ஒன்பது இருபதுமுதல் முப்பத்தைந்துவரையிற சும்மா மேலாகநினைந்தார்; ஒன்பதுமுப்பத்தைந்திற்கு அவளை நினைப்பதைவிட்டு வேறொரு விளையாட்டிற் கருத்தைச் செலுத்தினார்; ஆனற், சிலநிமிடங்கள் கழிந்ததும் மறு படியும் அவளைப்பற்றி எண்ணலானார். அவர் இடையே அவளை நினைப்பதை விட்டிருந்தநேரமும், அவள் தெரு

விலே நடை தள்ளாடி நின்றுவிட்டநேரமும் ஒன்றாய் இருந்தன.

பின்னர், மூன்றாம்நாளில் அம்மருத்துவரோடு உடனிருந்து இதனைப்பயிலுந் தோழர் ஒருவர் அம்மா தினை அறிதுயிலினின்றும் எழுப்பி ஏனைநால்வரோடும் இருந்து உணவுகொள்ளும்படி செய்துவிட்டுக் காலை நாலரைமணிக்குத் தமது இல்லத்திற்கு ஏகினார். அவர் தமது வீட்டிலிருந்தே மற்றை நால்வரொடு வேறோர் இடத்திலிருக்கும் அவளைத் தூங்கச்செய்தல் வேண்டு மென்று ஓர்ஏற்பாடு முன்னமே செய்துகொண்டார்கள். ஐந்துமணி ஐந்து நிமிடத்திற்கு அந்நால்வரும் அவ் வம்மையிருந்த இடத்தினுள் நுழைந்து பார்க்க, அவள் கண்கள் மூடப்பட்டு அயர்ந்த தூக்கத்தில் இருப்பது தெரிந்தார்கள். கண்கள் மூடியிருந்தும் அவள் தையல் வேலையை மிகவுஞ் சுறுசுறுப்பாய்ச் செய்துகொண்டிருந் தாள். அம்மருத்துவரினாலேயே தான் தூக்கத்திற்குச் செலுத்தப்பட்டதாக அவள் நம்பும்படி சொல்லிப்பார்த் தார்கள்; ஆனால், அம்மருத்துவரின் தோழராலேயே தான் தூக்கத்திற்குச் செலுத்தப்பட்டதாகத் துணிபுரை கூறினாள்.

பிறகு, நான்காம்நாள்மாலேயில் ௩-மணிக்கு அம் மருத்துவரின் தோழர்வீட்டில் அந்நால்வரும் ஒருங்கு சேரலானார்கள். அவர்களில் ஒருவர் கோரியபடியே அவர் அந்தமாது தூக்கத்திற் செல்லுமாறு எண்ணுதற் காகத் தாம் கற்கும் அறைக்குட் போயினார். அந்நால்வ ரும் அவரது தோட்டத்திற் காத்திருந்து பிறகு மூன்று இருபதுக்கு அந்த அம்மையிருந்த வீட்டிற்குப் போனார் கள். போனதும் ஒருவர் அவளிருந்த அறையினுட் புகுந்துநோக்க, அவள் தன்கையிலிருந்த தையல்வேலே

யையும் விட்டு ஆழ்ந்த துயிலில் இருக்கக்கண்டார். தான் மூன்றுமணி ஐந்துநிமிடத்திற்குத் தூங்கச்சென்ற தாகவுங் கூறினாள்.

இங்ஙனம் அந்த அம்மையைத் தொலைவிலிருந்தே அறிதுயிலிற்செலுத்தித் தாமெண்ணிய எண்ணங்களின் படி அவள் எண்ணவுஞ் செய்யவும் புரிந்து, அம்மருத் துவரும் அவர்தோழரும் அவள்பால் ஆராய்ந்துபார்த்த இருபத்தைந்து ஆராய்ச்சிகளிற் பதினெட்டு நிகழ்ச்சிகள் செவ்வையாகவேமுடிந்தன; மற்ற நான்குமட்டுஞ் சிறிது வழுவின. இவைகளைக் கொண்டு தொலைவிலிருந்தே பிறர்க்கு அறிதுயில் வருவித்துத் தாம் எண்ணியபடியே அவரும் எண்ணுமாறும் நடக்குமாறுஞ் செய்தல் சிலர்க்கு இயலுமென்பது நன்கு பெறப்படுதல்காண்க.

தாமேதோன்றும் உணர்ச்சிகள்

இதுகாறும் இருவர் உணர்வோரும் உணர்த்துவோருமாய் அருகில்இருந்துந் தொலைவில்இருந்தும் ஒருவர் எண்ணங்களை மற்றவர் உணரும் முறைமைகளை விளக்கிப்போந்தாம். இனி, இங்ஙனம் பழகாதவர் சிலர் தமக்குள்ளுந் தொலைவில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் தாமாகவே உள்ளத்தில்எழும் வகைகளையுஞ் சிறிது இங்கெடுத்துப் பேசுவாம். ஒருவரிடத்து ஒருவர் மிகுந்த அன்பு வைத்திருக்குங் காதலனுங் காதலியும் ஒருவரை ஒருவர் அகன்று தொலைவி லிருக்குங்கால் ஒருவரெண்ணங்களையும் அவர்க்கு நேர்வனவற்றையும் மற்றவர் தெரிந்துகொள்ள முயலாதிருக்கையிலும் அவை அவருள்ளத்தில் தாமாகவே வந்துதோன்றுகின்றன. இதற்கு உண்மையாய்நிகழ்ந்த சிலநிகழ்ச்சிகளை இங்கெடுத்துக் காட்டுவாம்.

தன் வாயின்மேல் கடுமையான ஓர் அடி பட்டதாக உணர்ந்து ஓர் அம்மை ஒருநாள் திடுக்கெனத் தூக்கத்தினின்றும் எழுந்து, தன் கீழ்உதடு அறுப்புண்டு இரத்தம் ஒழுகுவதாகவே தனக்குத் தெளிவாகப் பட்டதனால், தனது கைக்குட்டையை எடுத்துச்சுருட்டி அவ்விடத்தில் வைத்துக்கொண்டே தன் படுக்கைமேற் சிறிதுநேரம் உட்கார்ந்துகொண் டிருந்தாள். சிறிதுநேரஞ் சென்றபின் அவள் அத்துணியை வாயினின்றும் அகற்றிப் பார்க்க அதில் இரத்தக்கறை சிறிதும் இல்லாதிருக்கக் கண்டு பெரிதும் வியப்புற்றுத் தனக்கு அங்ஙனம் அடிபட்டிருக்க முடியாதென்றும், அடிபட்டதாகக்கண்டது

தனவேயன்றிப் பிறிது அன்றென்றும் உணர்ந்தாள். உடனே அவள் தன் கைக்கடிகாரத்தை நோக்க அப்போது விடியற்காலையில் ஏழுமணியா யிருக்கக் கண்டாள். அப்போது தன்கணவன் அங்கு இல்லாமை தெரிந்து, அக்காலைப்பொழுது மிகவும் இனிதாயிருந்தமையால், அவன் அடுத்துள்ள ஏரியில் விளையாட்டுப் படகு விடப் போயிருக்க வேண்டுமென்று முடிவுகட்டினாள். அதன்பிற் சிறிதுநேரந் தூங்கியெழுந்து காலை ஒன்பதரைமணிக்குச் சிற்றுண்டி கொள்ளும்பொருட்டு அவள் ஒழுங்குசெய்கையில் அவள் கணவன் சிறிது நேரங் கழித்து வீட்டுக்குவந்தான். உணவெடுக்குங்கால் வழக்கம்போல் அவன் அவள்பக்கத்தில் அமராமற் சிறிது எட்ட இருந்துகொண்டு, இடைக்கிடையே தனது கைக்குட்டையை எடுத்துச்சுருட்டி அவளுக்குத் தெரியாமல் மறைவாய் அவன் தன்வாயில் ஒற்றிக்கொள்வதைக் குறிப்பாய்ப் பார்த்தாள். பார்த்ததும் பதறிப் "பெருமானே, ஏன் அப்படிச் செய்கிறீர்கள்?" என்று கவலையொடுகேட்டு, "நீங்கள் காயப்படுத்திக் கொண்டீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன், ஆனால் அதைப்பற்றிப் பிறகு சொல்லுகிறேன்." எனமொழிந்தாள். அதற்கு அவன், "நல்லது, நான் படகிற் பாய்விரித்துச் செல்கையில் திடீரென ஒரு கடுங் காற்று வந்து சுக்கான் திருப்புஞ் சக்கரத்தைச் சுழற்றிவிடவே அஃது என்வாயின் கீழ் உதட்டில் நன்றாய் அடித்துவிட்டது. அதனால் அடிபட்ட காயத்தினின்றும் இரத்தம் ஓயாமல் ஒழுகுகிறது." என்று கூறினான். அதன்பின் அவள், "அது நேர்ந்தபோது மணிஎவ்வளவு இருக்கலாம்? உங்களுக்குத்தெரியுமா?" என்று கேட்க, அப்போது ஏறக்குறைய ஏழுமணி யிருக்க வேண்டும்" என்றுவிடைகூறினான்.

அதன்பின் அவள் தனக்கு உண்டான தோற்றத்தை விரித்துச்சொல்ல அவனுங் கூடஇருந்தவர்களும் மிக வியப்புற்றனர்.

ஒருநாள் ஒருமருத்துவர் ஒருவீட்டின் மெத்தை மேல் நோயாளி ஒருவரைப் பார்த்துவிட்டுக் கீழ் இறங்குகையில், நான்கு ஆண்டுள்ள அவர்தஞ் சிறுமகன் தமது வீட்டுக் கற்படிக்கட்டின் கீழ்விழுந்து நன்றாய்க் காயப் பட்டதாக அவர்க்குச் சடுதியில் ஒரு நினைவு உண்டாயிற்று. இங்ஙனம் முதலிற்றோன்றிய அந்நினைவுக்குப் பின், இடையில் இடப்பட்டிருந்த ஒரு திரைமறைப்பு அப்புறம் இழுக்கப் பட்டாறபோற் காணப்பட, அக் குழந்தை படிக்கட்டின் கீழே விழுந்துகிடக்கவும் அதன் மோவாயில் இரத்தம் ஒழுகவும் நேரே காண்பாராயினர். இந்தத் தோற்றமானது திடீரென மறைந்துபோயிற்று; ஆனால், அதனைப்பற்றிய நினைவு மட்டும் அவர்க்கிருந்தது. அத்தோற்றம் உண்டான நேரங் காலை பத்தரை மணியாதலால் அதனைமட்டும் அவர் குறித்துக் கொண்டார். பிறகு, தாம் பார்க்கவேண்டிய மற்றை நோயாளிகளையும் பார்த்துவிட்டு அவர் தமது வீட்டுக்குப் போக அங்கே அவர்தங் குடும்பத்தார் அவர் குழந்தைக்கு நேர்ந்ததையும் மணிநேரத்தையும் அவர் கண்டபடியே கூறக் கேட்டு மிகவியப்புற்றார்.

ஒரு பெண்பிள்ளையைக் கடுமையாக அடித்தமையாற் சிறைக்கோட்டத்தில் அடைக்கப்பட்டுப் பின்னர் மன்னித்து விடுதலைசெய்யப்பட்ட ஒருவர்க்கு ஒருமனைவியும் ஐந்து ஆண்டுள்ள ஒருபையனும் இருந்தனர். அவர் சிறைக்கோட்டத்தில் இருந்தபோது ஒருநாள் அவரது மனைவியிடமிருந்து ஒருசெய்தி அக் கோட்டத்தலைவர்க்கு வந்தது. அறிவின்மிக்க அவ் வாண்பிள்ளை

இறந்து போயிற் றெனவும் அதனைத் தன் கணவற்குத் தெரிவித்தல்வேண்டுமெனவும் அத்தலைவர் அதிற் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டனர். அதன்படியே தலைவர், அவரைத் தாம்இருந்த அறைக்கு வருவித்து அவரைப்பற்றிச் சில வினவியபின் தாம் ஒரு துயரமானசெய்தி தெரிவிக்கப் போவதாகச் சொன்னார். அதற்கு அவர், "ஐயா, தாங்கள் சொல்லப்போவது இன்னதென்பதை அறிவேன்: என்பையன் இறந்துபோயினன்." என்றார்; உடனே தலைவர், "அதனை நீர் எப்படி அறிந்தீர்?" என்றுகேட்டார் "சென்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை தாங்களுந் தங்கள் சிறுகுழந்தையுங் கோயிலுக்கு வந்திருந்தபோது, அந்தக்குழந்தை தூங்கி விட்டது; அதனைத் தாங்கள் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வருவதை யான் பார்த்தவுடனே, என்பையன் நீரில் அமிழ்ந்தி இறந்துபோனதாகச் சடுதியில் எனக்கோர் எண்ணம் உண்டாயிற்று. அந்நினைவை என்மனத்தினின்றும் அகற்ற யான் எவ்வளவோமுயன்றும் என்னால் இயலவில்லை! என் கண்களில் நீர் ஒழுகிற்று: நீங்கள் என்னை அழைத்தபோது என் நெஞ்சங் கலங்கியது, நான் எண்ணியபடிதான் இருக்கப்போகிறது என்று உணர்ந்தேன்." என அவர் மறுமொழி புகன்றார். இவர் தமது குழந்தைமேல் மிகுந்த அன்பு வைத்திருந்தமையால் அப்பிள்ளைக்கு நேர்ந்தது இவர்க்குடனே தோன்றலாயிற்று.

மேல்நாட்டில் நூல்ஆராய்ச்சியிற்றேர்ந்த ஓர் அறிஞர் ஒருநாள் ஓர் இளம்பெண்ணைத் தாமிருக்குங் கலைக்கழகத்தில் வைத்து அறிதுயிலிற் போகச்செய்தார். ஒரு கடிதவுறைக்குள் வரைந்து வைக்கப்பட்ட ஒரு வரிவடிவினை இன்னதென்று அறியும்பொருட்டு அவ்வம்மை அவ்வறிதுயில்நிலையிலேயே முயன்றுகொண் டிருக்கை

யில், அவ்அறிஞர் தம்நண்பர் ஒருவர்பெயரைச்சொல்லி "அவர்க்கு இப்போது யாதுநேர்ந்தது?" என்றுகேட்டார். அந்நண்பரை அந்த அம்மை இக் கலைக்கழகத்தில் இதற்குமுன் இரண்டு மூன்றுமுறை பார்த்திருக்கிறாள். "அவர் தம் உடம்பிற் சுட்டுக்கொண்டார்." என்று அந்தப்பெண் விடைகூறினாள். அதற்கு அவர், "ஓ! அவர் எவ்விடத்தைச் சுட்டுக்கொண்டார்?". என்று திரும்ப வினவினார். "இடதுகையின்மேல்; சுட்டது நெருப்பு அன்று; அஃது ஏதோஒன்று; அதன்பெயர் எனக்குத் தெரியவில்லை; அவர் அதனை ஊற்றினபோது என் கருத்தாய் இருக்கவில்லை?" என்று அந்த இளமாது கூறினாள். "அவர் ஊற்றின அந்தப்பொருள் எந்தநிறமானது?" "அது சிவப்புநிற மன்று, பழுப்புநிறம் உடையது; அவர் மிகுதியாய்ச் சுட்டுக்கொண்டார்—தோல் அவ்விடத்தில் அதைத்திருக்கின்றது" என்றாள். இவள் கண்டுகூறியது அத்தனையும் வழுவாதிருந்தது. அன்றைப் பிற்பகல் நான்குமணிக்கு அந்நண்பர் ஒரு புட்டியிற் சிறிது முடைநீரை* ஊற்றல்வேண்டினார். அதனை ஊற்றுகிறபோது அவர் நிரம்பக் கருத்தாய்ச் செய்யாமையால், அது பெய்குழலில் நிரம்பி வழிந்து அதனைப்பிடித்திருந்த அவரது இடதுகைம்மேல் ஓடி அதுபட்ட இடமெல்லாஞ் சுட்டுவிட்டது. அவர் உடனே அக்கையைத் தண்ணீரில் தோய்த்தாராயினும், அம்முடைநீர் பட்ட இடமெல்லாங் கொப்புளித்துப்போயிற்று.

இன்னும், ஓர் அம்மை தனக்குத் தோன்றிய தோற்றத்தைப் பின்வருமாறு குறிக்கின்றாள்: "யான் குளிர் காய்ச்சலிற் கிடந்து நலம் அடைந்துவருகையில், யான்

---

* Bromine.

எனது அறையில் தனியே இருந்து சாளரத்தின் வெளியே பார்த்துக்கொண் டிருந்தேன். என் எண்ணமானது ஒன்றிலுங் கருத்தாய் நில்லாமற் பலவற்றிற் சென்றுகொண்டிருந்தது; சிறிது நேரத்திற்குப்பின் என்உள்ளமானது எதொருநினைவுமின்றி வெறுமையாகக் காணப்பட்டது; என்கண்கள் நிலைபெற்று நிற்பவாயின; இடைவெளியானது வெள்ளியநிறம் அடைவதுபோற் காணப்பட்டது. என்னைச்சுற்றிலும் உள்ள பொருள்களை யான் பார்க்கக்கூடியதா யிருந்தாலும், எதனையும் பார்ப்பது மிகுவருத்தமாகவே இருந்தது. எவரோஒருவர்—அவர் இன்னாரென்பதும் இன்னஇடத்தின ரென்பதும் யான் அறியேன், துன்பப்படுவதாக என் மனத்திற் பட்டமையால் யான் அவர்பொருட்டுத் துன்பப்படுவதாக உணர்ந்தேன். சிறிதுநேரத்திற்குப்பின் அவர் யார் என்பதைத் தெரிந்தேன்; அவரை எப்படித்தெரிந்தேன் என்பதை அறிந்திலேன். ஆள் இன்னார்என்பதை யான் தெரிந்த பிறகு, ஒரு விடுதியிற் சதுரமான ஓர்அறையினையும், யான் இன்னாரென்று தெரிந்த அவ்வாண்மகன் மிகவுந் துன்புற்ற உடம்போடும் உள்ளத்தோடும் அதில் ஒரு படுக்கைமேல் முகங் குப்புறப்படுத்திருப்பதையும் என்னுள்ளே தெளிவாய்க் கண்டேன். அவர் மிக்க துயரத்தால் தேம்பித்தேம்பி அழுதலையுஞ், செவியாற் கேட்டிலேனாயினும், உள்ளத்தால் உணர்ந்தேன். அத்துயரத்தின் தன்மையும் எனக்குப் புலனாயிற்று. ஆனாற், புறத்தேயுள்ள அதன்ஏது எனக்குப் புலப்பட்டிலது. இத்தோற்றத்திற்குப் பின் எனக்கு மிகுந்தகளைப்பு உண்டாயிற்று; அது நாற்பது நிமிடங்கள்வரையில் மிகுதியாய் இருந்தது; அதன்பின் அது மெல்லமெல்லக் குறைந்து போயிற்று.”

தோலைவிலுணர்தல்

இவ்வாறு அந்தப்பெண்பிள்ளை தான்கண்ட தோற்றப்படி துன்புற்ற ஆண்மகனுக்கு அதனை ஒரு கடிதத்திற் குறித்து விடுக்க, அவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

"சில ஆண்டுகளுக்குமுன் யான் ஓர் அலுவலின் பொருட்டு ரோடுத்தீவின்கண் உள்ள ஒருநகரத்தில் இருக்கையிற், பாஸ்டன் நகரத்தின்கண் உள்ள என் வீட்டிலிருந்து சடுதியில்வந்த செய்தியானது மிகவுந் துன்பத்தைத்தருவதாய் என்னை அறக் கலக்கிவிட்டமையால் யான்இறங்கியிருந்த விடுதியில் எனக்கென விடப்பட்ட நாற்சதுரமான பெரிய அறைக்குட்சென்று எனது படுக்கைமேல் நெடுநேரம் பெருந்துயரத்தொடு முகங் கவிழ்ந்து கிடந்தேன். இங்ஙனம் நெடுநேரஞ் சென்ற பிறகு அத்துன்பத்தின் கடுமை தணிந்தமையால் அவ் வறையைவிட்டு வந்தேன். அடுத்தநாள் யான் பாஸ்டன் நகரத்திற்குச் சென்றேன். அதற்கு அடுத்தநாள் எனது துயரத்தின் தோற்றத்தைக் கண்ட பெண்மணியாரின் கடிதம் எனக்குவந்தது. அவ்வம்மை மேலை நியூயார்க்கில் உள்ள ஒரு நகரத்தினின்றும் நாட்குறித்து அக் கடிதத்தை எனக்கு அனுப்பினர். வெள்ளிக்கிழமை இரண்டு மணிக்கு எனக்கு யாதுநேர்ந்தது என்பதைக் காலந்தாழாது தமக்குத் தெரிவிக்கும்படி அவ்வம்மையார் கெஞ்சிக்கேட்டார். அதேநாளில் அதேமணிநேரத்திற்றான் நான் முன்னேகூறியபடி துயரப்பட்டுக்கிடந்தேன். இந்தமாதரார் எனக்கு அறிமுகமான நண்பரே யாயினும், இவர் அனுப்பிய இக்குறிப்புக்கு முன் பல திங்களாக இவரிடமிருந்து ஏதொருசெய்தியுமே எனக்கு வரவில்லை; நெடுங்காலமாக இந்த அம்மையைப்பற்றி யான் நினைக்கவுமில்லை. இன்னும், என்னை அவ்வளவு துன்புறுத்திய அச்செய்திக்கும் அந்த அம்மைக்கும்

ஏதோர் இசைவுமில்லை. அவ்வம்மை கண்டது உண்மையேயென உடனே யான் அவர்க்கு எழுதி அறிவித்தேன்.'' இந்நிகழ்ச்சியினால், ஒருவரை யொருவர் நினையாமல் வேறுவேறிடங்களில் இருந்தவிடத்தும் ஒருவர்க்கு உண்டான துன்பம் மற்றவர்க்குத் தானே புலனாகத்தோன்றினமை நன்கு அறியப்படும்.

இனிப், பலர்க்குத் தீதான ஒருநிகழ்ச்சி எங்காயினும் நடந்தால் அது தொலைவிலுள்ள சிலர்க்குத் தானாகவே வந்து தோன்றுதலும் உண்டு. பொர்த் என்னும் ஊரின்கண் ஒருநாள் ஓர் அம்மை தன் உடன்பிறந்தாளுக்காக ஒருகடிதம் எழுதிக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு கொடும்புயற்காற்று அவளது வீட்டைச்சுற்றி அடித்தது. அப்போது திடீரென்று அவளுள்ளத்தில் ஒரு பெருந் திகில் உண்டாயிற்று. அவள் தான் எழுதுங் கடிதத்தில் தன் நினைவை நிறுத்தக் கூடாதவளானாள். சாவையுந் தீதான நிகழ்ச்சியையும் பற்றிய எண்ணங்கள் அவள் உள்ளத்தில் நிலைபெற்றுத் தோன்றின. மக்கள் பலர் அழிந்து போனதைப் பற்றிய திகிலான ஓர் உணர்ச்சியையன்றி, எங்கே எப்படி எப்பொழுது அழிந்தார்களென்று திட்டமாக அவளுக்கு வேறேதுந் தோன்றவில்லை. உடனே அவள் மேல்மாளிகைக்குப் பறந்து சென்று தன் தாயிடம் அடைந்தாள். அவள் அன்னை, 'குழந்தாய், ஈதென்ன மடத்தனம்!' என்று கடிந்தாள். ஆனால், அப்பெண்மணி 'இல்லை, பெருந்திரளான மாந்தர்கள் எங்கோ மடிகின்றமை திண்ணம்!' என்றாள். அவளுக்குத் தோன்றியதை மறுநாள் வந்த செய்தி உறுதிப்படுத்தியது: அவளுக்குத் திகிலான உணர்வு தோன்றிய அதேநேரத்தில் தே என்னும் யாற்றின் பாலம் இடிந்துவிழப் பெருந்திரளானமக்கள் கீழ்விழுந்து மாய்ந்

தார்கள். இத்தோற்றத்தைக் கண்ட பெண்ணின் அன்னைக்கு உயிர்நிலை ஆராய்ச்சிக்கழகத்தார் இதைப்பற்றி எழுதிக்கேட்டபோது அவள் பின்வருமாறு எழுதியனுப்பினாள்: "தே என்னும் யாற்றின் பாலம் இடிந்து விழுந்த இராப்பொழுதில் யான் தனியே என் அறையில் உட்கார்ந்திருந்தேன். அப்போது என் மகள் மேன்மெத்தைக்குச் சடுதியில் ஓடிவந்து பலர் கூச்சலிடும் ஒலி இடைவெளியில் எனக்குக் கேட்கின்றது என்றாள். அக்கூச்சலினால் ஏதோ திகிலான நிகழ்ச்சி நேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்றும், மக்கள் பலர் மாண்டிருக்கவேண்டுமென்றுங் கூறினாள். மறுநாட்காலையிற் பால் கொண்டு வந்த பையன் எங்கள் வேலைக்காரியிடம் தே யாற்றின் பாலம் இடிந்து விழுந்ததெனக் கூறினான்." இதனால் அப் பெண்மணி கண்டது மெய்யென உறுதிப்பட்டது.

கனவிற்றோன்றும் உணர்ச்சிகள்

இனி, மேற்சொன்னபடியாகவன்றி, உறங்குங்காற் கனவினிடத்துந் தொலைவு நிகழ்ச்சிகள் வந்து தோன்றுதல் உண்டு. இதற்கு உண்மையாக நிகழ்ந்ததொன்றை இங்கெடுத்துக் காட்டுவாம். ஒரு கப்பற்றலைவர்* தாம கண்ட கனவுநிகழ்ச்சியைப் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

"1825-ஆம் ஆண்டு சூன் 7-ஆம் நாள் இரவு யான் ஒரு கனவு கண்டேன். இரண்டு பாய்மரம் உள்ள ஒருகப்பல் உள்ளே தண்ணீர்கொண்டு மிதக்க அதில் ஆண்மக்கள் பலரும் அவரிடையே கரிய ஓர் ஆண்மகனும் இருக்கக்கண்டேன். மறுநாள் இரவிலும் யான் அதே கனவைக் கண்டு எழுந்து என் துணைவனை எழுப்பி எனது கப்பலின் மேற்றட்டின்மேற் போய்ப் பார்க்கச் செய்தேன். யானும் அன்றைப் பகல்முழுதும் மேற்றட்டிலேயே யிருந்தேன். திருப்பவும் 9-ஆம்நாள் இரவு அதே கனவு தோன்றிற்று. உடனே எழுந்து எனது கப்பலைத் திருப்பி வேறொரு முகமாய்ப் போகச்செய்தேன். அன்று மாலை எட்டு மணிக்குக் கடும்புயற்காற்றும் இடியும் மின்னலுந் தோன்றின; அதனாற் பாய்களைச் சுருக்கினேன். மறுநாட் பகல் வெளிச்சந் தோன்றிற்று, இனியகாற்று வீசியது. 10-ஆம்நாட் காலை 8-மணிக்குக் கப்பலை வேறொரு முகமாய்த் திருப்பினேன். இந்த நேரத்தில், என் கப்பலுக்கு ஏதோ இடர் வரப் போகிறதென்று எண்ணி என்மனங் கலவரம் அடைந்தது. என்னுடைய கனவைப்பற்றி என்கூட

* Captain Scott.

இருந்த துணைவனுக்கும், பயணக்காரர்களுக்குந் தெரிவித்தேன். அவர்கள் அதனை இலண்டனிலுள்ள தம் வீட்டார்க்கும் ஒருகழகத்தார்க்கும் எழுதி அறிவித்தார்கள்.

ஒன்பதரை மணிக்கு யாங்கள் காலையுணவு எடுக்கையில், மேற்றட்டின்மேல் அலுவல் பார்ப்பவர் வானத்தில் வெளிச்சங் குறைந்து ஒரு புயற்காற்று வருகிறதென்று கூவினார். உடனே யான் மேற்றட்டிற்குப் போய்ச் சிறியபாய்களைச் சுருக்கினேன். பின் அணியத்தின் பக்கமாய்க் காற்று வருவதனை யாங்கள் நோக்குகையில் ஒருபடகினையும், அதன் துடுப்பின்மேல் ஒரு பெருங் கொடியைப் பறக்கவிட்டுக்கொண்டு அதனைப் பிடித்தபடியாய் ஒருவன் அப்படகின் கோணத்தில் நிற்பதையுங் கண்டோம். உடனே யான் கப்பலைநிறுத்திப் பாய்களைச் சுருட்டிவிட்டேன். உயரப் பாய்மரத்தின் மேலிருந்து பெரும்பாய்களைச் சுருட்டிய என் ஆட்கள் தாம் பலரைப் பார்ப்பதாகவும், அவர்கள் கடற்கள்வர் கூட்டமா யிருக்கலாமென்று நினைப்பதாகவுங் கூறினார்கள். தான் அதே கடலிற், சென்ற ஆண்டு கடற்கள்வரிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டது அவ்வழியே யென்று என் ஆட்களில் ஒருவன் கூறினான். பயணக்காரரும் என்கீழ் அலுவல் பார்ப்பவருங் கப்பலை வேறொருமுகமாய்த் திருப்பும்படி வற்புறுத்தியதோடு, அவர்கள் கடற்கள்வராயிருந்தால் அவர்களால் வருங் கேட்டுக்கு ஈடு வாங்குவதும் முடியாமற்போம் என்றும் எடுத்துரைத்தார்கள். ஆகவே, யான் கப்பற்பாய்களை மடித்துக் கட்டிக் கப்பலைத் திருப்பிவிட்டுக் காலையுணவுகொள்ளக் கீழ்இறங்கினேன். யான் எனது சிற்றறைக்குச் சென்றதும், என் மனம் மிகவும் அமைதியில தாயிற்று அத

ருல், யான் பேரறைக்குத் திரும்பிவந்தேன். உடனே யான் கண்ட கனவின் நிகழ்ச்சி என் உள்ளத்தில் வலிய வந்து புகுந்தது. என் இரண்டு கைத்துப்பாக்கிகளையுங் கைவாளையும் இரண்டுபக்கத்தும் வைத்துக் கொண்டு, மேற்றட்டின்மேற் போய் என் ஆட்களை யெல்லாம் அழைத்துக், கப்பலைநிறுத்திச் சுக்கானைப்பிடித்து அதனை நிறுத்தச்சொன்னேன். என்கீழ் முதற்கண்காணி படகைக் கீழ்இறக்கிக் கொண்டுபோய்த் தொலைவிற்றோன் றும் படகினையும் ஆட்களையும் பார்க்கும்படி கட்டளை யிட்டேன். அதன்பின் என் பீரங்கிகளை மருந்திட்டு இடிக்கவுங், கப்பற்பாய்களை விரித்துக்கட்டி அப்படகு களின் முகமாய்ச் செல்லவுங் கற்பித்தேன். அங்ஙனங் காணப்பட்ட அக்கூட்டத்தாரிடம் யாங்கள் வந்து சேருகையில், யான் அனுப்பிய என் துணைவன் அங் குள்ள படகினின்று அதன் தலைவனையும் ஆட்களையும் அகற்றித் தன் படகினுள் ஏற்றக்கண்டேன். அப்படகு குறுக்குத்தட்டு வரையில் நீர் நிறைந்து, ஒருபெரிய சுறாமீனை இழுத்துக் கொண்டிருந்தது.

செல்லார்டு என்னும் பெயர்வாய்ந்த அக் கப்பற் றலைவனையும் அவன் ஆட்களையும் எங்கள் கப்பலின் மேல் ஏற்றிக்கொண்டோம். அவர்களெல்லாரும் மிக மெலிந்திருந்தமையாற் பேசுதற்கும் வலிவில்லாதவர்க ளாய் இருந்தார்கள். ஆனால், அவர்களிற் கரியநிறமுடை யனாயிருந்த ஓர் ஆள்மட்டுஞ் சிறிது நல்ல நிலையி லிருந் தமையால் அவனிடமிருந்து பின்வருஞ் செய்திகளை யெல்லாங் கேட்டுணர்ந்தோம். அமெரிக்காவிலிருந்து கிரெனெடா என்னும் இடத்திற்குச் செல்லும் இரண்டு பாய்மரக்கப்பல் ஒன்றுக்கு அவர்கள் உரியராய்க் காணப் பட்டனர். அவர்கள் செல்லும்வழியில் தாம் அருந்துவ

தற்குத் தண்ணீர் தமது கப்பலிற் செலவாய்விட்டமை யாலும், நீண்டவழி செல்லவேண்டியிருந்தமையாலும் இடையேயுள்ள ஒருதீவில் தண்ணீர் எடுக்கும்பொருட் டுப் போனார்கள். அப்போது காற்றின்றி அமைதியா யிருந்ததனால், அத்தீவண்டை கப்பலை நங்கூரம் பாய்ச்சி நிறுத்திச் சிறுபடகு ஒன்றில் இறங்கி அத்தீவின் கரை யை நோக்கிப் போகலானார்கள். அப்போது இளங் காற்று ஒன்று வீசத் துவங்கியது; சிறிது நேரத்திலெல் லாம் அப்படகு தன் கப்பலிருந்த முகமாக இல்லாமல் வேறொருமுகமாய் இழுத்துக்கொண்டு போகலாயிற்று; அப்போது நீரோட்டமும் மிகவுங் கடுமையாய் அப் படகினை இழுத்துக்கொண்டு ஓடினமையால் அதனை வலித்துப் பார்த்துப்பார்த்துக் கடைசியாய் அதிலுள்ள வர்கள் முற்றும் இளைப்படைந்து போனார்கள். அவர்க ளது பார்வை எட்டக்கூடிய அளவு பார்க்கையில், தமது கப்பல் அத் தீவண்டை நங்கூரம் பாய்ச்சிய இடத்திலே யே நிற்கவுந், தாம் ஏறியிருக்கும் படகுமட்டும் அக் கப்பலையுங் கரையையும் வர வர அகன்று கடைசியாய் அவை கண்ணுக்குப் புலப்படாத தொலைவிற் போய் விடவும் மனமடிவொடு கண்டார்கள். அடுத்தநாள் அவர்கட்கு மிகவும் பொல்லாத காலமாயிற்று; ஏனென் றால், அன்றைக்குக் கடுங்காற்றொன்று வீசியது; இடி யும் மின்னலுங் கிளர்ந்தன; துடுப்பினையும், பாய்மரத் தினையும், பாய்களையும் அப்படகின் வடக்கயிற்றொடு சேர்த்துக் கட்டிவிட்டு ஓடுங் கடல்நீர் ஓட்டத்தினை அப் படகு ஊடறுத்துச் செல்லும்படி தன்போக்கிலே அதனை விட்டுவிட்டார்கள். இந்நேரமெல்லாம் அவர்கள் பருகு வதற்குத் தண்ணீரும் இல்லை, உண்பதற்கு உணவும் இல்லை. அதற்கு அடுத்தநாள் காற்று ஏறக்குறைய

அமைதியுற்றது. சிறுகாற்று அடித்தாலும், வெயில் வெப்பமோ தீய்த்துவிடுங் கடுமையுடையதாயிருந்தது. அன்றைப் பகலெல்லாம் அவர்கள் பட்டதுன்பம் அளவிடப்படாதது. அந்த மீகாமனும், அவன் ஆட்களுந் தாங்கள் உடுத்திருந்த துணிகளைக் கிழித்துக், குளிர்ந்திருக்கும் பொருட்டுத் தண்ணீரை மேலே ஊற்றிக்கொண்டார்கள். நான் அவர்களைப் போய்க் கண்ட அன்றைக்காலையில் அந்தக் கரியஆள் தன்கடவுளை நோக்கிக் “கரிய மக்கள் முறையீட்டினையும் வெள்ளை மக்கள் முறையீட்டினையுங் கடவுள் கேட்டது உண்டேல், யாங்கள் இறந்துபோகாமைப் பொருட்டு எங்கள் உணவுக்காக ஒருமீனை அல்லது சுறாவை அவர் அருள் கூர்ந்து விடுக்க!” என்று வேண்டினான். எல்லா இரக்கமும் உடைய அப்பன் அவனது வேண்டுகோளைச் செவியேற்று, அவர்களிடம் ஒருபெரிய சுறா மீனை விடுப்ப அஃது அப்படகின்மேற் கிடந்தது; அவர்கள் அதன் இரத்தத்தைக்குடித்து, அதன் தசையிலும் ஒருபகுதியைத் தின்றார்கள். உடனே யான் ஒரு தண்ணீர்ப் பத்தலைத் திறப்பித்து அவர்களை அதில் முழுகும்படி செய்தேன். இன்னும் அவர்களைக் குளிரப்பண்ணுதற்கும், வெயில் வெப்பத்தாலும் உப்புத் தண்ணீராலுங் கொப்புளித்துப்போன அவர்களுடம்பின் தோலை ஆற்றுதற்கும் அவர்கள் முதுகின் றோலின்மேல் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த சட்டைத் துணிகளைப் பிரித்தெடுத்தற்கும், அவர்களைத் தனித்தனியே தண்ணீர்ப்பத்தலில் தலைமுழுகுவித்தேன். அதன்பின், அவர்கள் வாய்களில் ஈரம் உண்டாகும் பொருட்டுச் சிறிது நேரத்திற் கொருகால் தேத்தண்ணீர் பருகக்கொடுத்தேன். அவர்களிற் சிலர் உணவுஞ் சிலர் கோதுமை யப்பத்துண்டும் வேண்

டிக்கேட்டார்கள். யான் அவர்கட்கு அரிசிக் கஞ்சியும் வாற்கோதுமைக் கஞ்சியும் இடைக்கிடையே கொடுத்தேன். நன்றாய்த் தூங்கியெழுந்தபிறகு, அந்தச் செல்லார்டு என்னும் மீகாமன் என்னோடு பேசல்வேண்டி என்னைக் கீழேவரும்படி அழைத்தார். அந்தக் கரிய ஆண்மகன் சொல்லியவை யெல்லாம் உண்மைதாமா என்று தெரிந்துகொள்ளும்பொருட்டு அவர்தம் சட்டைப்பைகளை ஆராய்ந்து பார்க்கவே, அவரது கப்பற் சரக்குகள் பதிந்த புத்தகமும் அட்டவணையும் அகப்பட்டன. அவையெல்லாம் உண்மையே எனவும், அவர்கள் கடற்கள்வ ரல்லரெனவுந் தெரிந்துமகிழ்ந்தேன். நாங்கள் இருவேமுங் கலந்து பேசியதிலிருந்து 1814-ஆம் ஆண்டு நியூபவுண்டிலாந்தில் யோவான் திருக்கோயிலில் அவரும் யானும் முன்னமே ஒருவரையொருவர் கண்டு பேசினமை நினைவுக்கு வந்தது. அப்போதே அவர் இரண்டு பாய்மரக் கப்பலொன்றிற்குத் தலைவராயிருந்தார்."

உண்மையாக நிகழ்ந்த இக்கனவு நிகழ்ச்சியில், ஒருகப்பற் றலைவற்கும் அவன்றன் ஆட்கட்குந் தொலைவில் நேர்ந்த இடரின் வகைகள் அவ்வளவும் மற்றொரு கப்பற்றலைவற்கு அடுத்தடுத்துத் தோன்றி, அவன் அவர் தமக்கு உதவி செய்யுமாறு ஏவியதன்மை பெரிதும் நினைவுகூரற்பாற்று. நல்ல எண்ணம் வாய்ந்த அக்கப்பற் றலைவன் உள்ளமே தொலைவில் நேர்ந்த அவ்விடரினைக் கனவின்கட் கண்டுணர்ந்ததோ, அல்லது கடவுளே அத்தோற்றத்தினைக் கனவின்கண் அவனுக்கு எழுப்பி அவன் உதவிசெய்யுமாறு அவனை ஏவினரோ நாம் அவ்வகையினை அறியேம். தொலைவில் நேர்ந்த இடர், அதனைச் சிறிதுமே யறியாத ஒரு மீகாமனுக்குக் கனவின்

கூட்டாளைவந்து புலப்பட்டமைதான் இங்கே கருதற்பாற்று.

இனிப், பின்னே நிகழப்போகும் நிகழ்ச்சிகள் முன்னே கனவின்கண் வந்து தோன்றுதலும் உண்டு. அதனை மெய்ப்பித்தற்கு உண்மையா நிகழ்ந்த சில நிகழ்ச்சிகளை இங்கெடுத்துக் காட்டுவாம்:

"சென்ற இரவு தம் நண்பர்கள் தம்மைப் பார்க்க வந்தபோது பிராட்டு என்பவர் தாம் முந்தின இரவிற் கண்ட கனு நிகழ்ச்சியை எடுத்துரைக்கலானார். தாம் இறந்துபோனதாகவுந், தாம் நல்லதூக்கத்தி லிருந்தாலுந் தம்மைச்சுற்றி நடப்பதவ்வளவுந் தாங் காணக்கூடியதா யிருந்ததாகவும், ஆனால் அப்போது தாம் பேசவாவது அப்புறம் இப்புறந் திரும்பவாவது மாட்டாமலிருந்த தாகவும் ஒருகனவு கண்டார்; தம்மை அடக்கம்பண்ணு வதற்கு வேண்டும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டதையுஞ், சவப்பெட்டியைத் தாங்கப்போகும் ஆறு நேசர்களின் பெயர் இன்னவென்பதையும் அவர் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார். அவற்றோடு தம்மை அடக்கஞ் செய்யப் போகும் இடத்தையுந், தம்மை வைக்குங் கல்லறையினை யும், அக்கல்லறைக்குள் தமது சவப்பெட்டியைத் தாழ்த்தி இறக்குமாற்றையும் எல்லாம் பிழைபடாமல் எடுத்துக் கூறினார். பிறகு தமது சவப்பெட்டிமேல் முதலில் வெட்டித்தள்ளிய மண் விழுந்ததுந் தாம் அத் தூக்கத்தி னின்றும் விழித்துக்கொண்டதாகவுங் கூறினார். அவர் இங்ஙனங் கண்டுகூறிய கனவின்படியே மறுநாளில் இறந்துபோனார். தாம் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு இறப்பதாகவும் உறுதி சொன்னார். எல்லாம் அவர் கண்டபடியே நிறைவேறின. அவர் கனவிற் கண்ட

ஆறு நேசர்களே அவரது சவச்சடங்கை நிறைவேற்றினர்."

மற்றொருவர் பின்னே நடக்கப் போவதனை முன்னே கண்டதும், கண்டபடியே நடந்ததும் உயிர் நிலை ஆராய்ச்சிக் கழகத்தார்க்கு எழுதித்தெரிவிக்க, அக்கழகத்தார் அவர் கூறியதை ஆராய்ந்துபார்த்து ஏற்றுக் கொண்டாராகலின், அதனையும் இங்கே எடுத்துக் காட்டுவாம்:

"முதலாக என் உடம்பு செவ்வையான நிலைமையிலிருக்கிற தென்பதனைத் தெரிவிக்கின்றேன். மடத்தனமான நம்பிக்கை என்னிடஞ் சிறிதும் இல்லை. பொய்யான தோற்றங்களுக்கு நான் உட்பட்டதுமில்லை. அத்தகையவற்றை ஆராய்வதில் எனக்குக் கருத்துச் செல்வதுமில்லை. மூன்று ஆண்டுகளுக்குமுன், அப்போது பதினெட்டு ஆண்டுள்ள என் மகன் அடுத்துள்ள மாகாணத்தில் ஒரு மருந்துக்கடையில் அலுவலில் அமர்தற்குச் சென்றான். அவன்போவதற்கு யான் முழுதும் உடன்பட்டு விடைகொடுத்த தல்லாமல், அவனைப்பற்றி யான் ஒருசிறிதும் மனம் வருந்தவில்லை. சென்ற வேனிற் காலத்திற் கிழக்கே நீண்ட பயணம் போய்ச் சிலகாலம் அங்கிருந்தேன். யான் வீட்டில் இல்லாதபொழுது, என் மகனைப்பற்றியாவது என்குடும்பத்தார் எவரைப் பற்றியாவது யான் சிறிதுங் கவலை யடையவில்லை. மனக்கிளர்ச்சியோ டிருப்பதே எனது இயற்கை. ஆனால், சென்ற இலையுதிர் காலத்தில், திட்டமாய் இன்னதென்று சொல்லமுடியா வகையாய் என் மகனைப்பற்றி மனக் குறை கொள்ளலானேன். மனத்துயரம் அடைந்தேனென்று சொல்லல் முடியாது; ஆனால், எதனால் என்றும் என்றற் சொல்லல் முடியாது. மனக்குறை

மட்டும் உற்றேன். அவன் வீட்டில் இல்லாத மூன்று ஆண்டுகளிலும் யான் எழுதிய கடிதங்களைக் காட்டிலும் பலகடிதங்கள் அவனுக்கு எழுதினேன். நவம்பர் முற்பகுதியில் அவன் எங்களைக் காண வீட்டிற்கு வந்தான். அவன் திரும்ப எங்களை விட்டுச் சென்றபிறகு, அவனைப்பற்றி எனக்கு முன்னையிலும் மிக்கவருத்தமும் மனக்குறையும் உண்டாயின; ஆனால், அஃது ஏதோ இடர்வரப்போகிறதென்பதைக் குறித்த மனக்கலவரமும் அன்று, அசசமும் அன்று. அவனைப்பறறி எவையோ மனக்குறையும் வருத்தமுந்தாம். என் உள்ள நிகழ்ச்சியை யானே எடுத்துரைக்கக் கூடவில்லை. என்னால் நினைவுகூரக் கூடியவரையில், யான் அறச்சிறு பையனாயிருந்தபோது, என் தகப்பனார் இறந்ததன் பிறகு யான் எங்ஙனம் மனம் நெகிழ்ந்தேனோ அங்ஙனமே இப்போதும் மனம் நெகப்பெற்றேன். என்வாழ்க்கையின் ஒளி என்னைவிட்டுச் சடுதியில் அகன்றுபோயதெனவும், இனி யான் உயிரோடிருப்பதற்கு ஒன்றுமில்லையெனவும் ஒரெண்ணந் தோன்றியது. திரிகைக்கல்லை யொத்த ஒருநிறை எனது உயிரை நசுக்குவதுபோற் காணப்பட்டது. உயிர்வாழ்க்கையில் எனக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லையென்று என் நண்பர்கட்குப் பலகாற் சொல்லிவந்தேன். டிசம்பர்த் திங்கள் செல்லச் செல்ல இவ்வுணர்ச்சி எனக்கு மிகுந்துவரலாயிற்று; எப்படியோ என்மகனே அதற்கு நடுக்குறியாகத் தோன்றினன். இரவிற் பலகால் அவனை நினைத்தபடியாய் எழுந்திருப்பேன். உயிர்வாழ்க்கையின் வெறுமையினையும் போலித்தன்மையினையும் ஆழநினைத்தலால் யான் தூங்க முடிவதில்லை. டிசம்பர்த்திங்கள் பத்தொன்பதாம் நாட் காலையிற் சிறிதுமுன்னே துயில்நீங்கி எழுந்தேன். ஏதோ

தத்தான நிலைமைக்கு யான் வருவதாகத் தோன்றிற்று. எவரையும் எழுப்பாமல் யானேசென்று நெருப்பு மூட்டினேன். என் வாழ்நாட்காலத்தில் இங்ஙனம் யானே இதற்குமுன் செய்ததில்லை. அந் நெருப்பண்டையில் உட்கார்ந்துகொண்டு நினைத்துப்பார்க்கப் புகுந்தேன். என்னைவருத்தும் அச்சமுள்ள துன்பம் இன்னதென்று என்னால் அறியக்கூடவில்லை. அஃதின்னதென்று தெரிந்திலது, எனக்குத்தான் யாதென்றுந் தெரிடவில்லை, இன்னும் என் மகனுக்குத்தான் ஏதேனுந் துன்பமோ இடரோ வரப்போகிறதென்றும் யான் துணியக் கூடவில்லை. காலை ஏழுமணிக்கு என்மனைவி துயில்நீங்கி யெழுந்து படுக்கைமேல் உட்கார்ந்து. தன்உள்ளத்தை மிக உறுத்தியதொரு கனவு கண்டதாகக் கூறினாள்; அக்கனவு தான் அவளை விழிக்கச் செய்தது.

அவள் கூறியதாவது: 'யான் இதற்குமுன் பார்த்தறியாத மக்களிடையே ஒரு புதிய இடத்தில் நீங்கள் இருப்பதாக எனக்குப்பட்டது. பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லுஞ் சிறு பிள்ளைகள் பலரும் பருவம் வந்து வளர்ந்த ஒரு பெண்பிள்ளையும் உடைய ஒரு பெருங் குடும்பமாய் அது காணப்பட்டது. நான் அந்த இடத்திற்கு ஒரு சரக்குவண்டியில் வந்தேன்; ஆனால், நீங்களோ எனக்கு முன்னமே அங்கு வந்திருந்தீர்கள். நீங்கள் அந்தக் குடும்பத்தாரொடு மிகவும் நெருக்கமான பழக்கமுடையிராய்க் காணப்பட்டீர்கள். அந்தப் பெரிய பெண்ணானவள் நுங்கள் மடிமேல் உட்கார்ந்து தன்கைகளால் உங்கள் கழுத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு அடுத்தடுத்து உங்களை முத்தமிட்டது. அத்துணை நெருக்கமாய் உறவுகொள்ளும்படி நீங்கள் இந்த மக்களை எங்கே

கண்டுபிடித்தீர்களென்று யான் வியந்துகொண் டிருக்கையில், நீங்கள் சடுதியிற் கீழ்விழுந்து இறந்துபோனீர் நானும் உடனே விழித்துக்கொண்டேன்.' என் நயாம்.

இந்தக் கனவு உண்மையாகவே நடைபெறுமோ வென்று மனக்கலக்கங் கொண்டேன். யான் அவ்வளவு துன்புற்ற நிலைமையி லிருக்கின்றேனென்றும் உவால் டரைப்பற்றி யான் மிகவும் வருந்துதலால் எனது உயிர் வாழ்க்கை எனக்கே ஒருசுமையாய் இருக்கிறதென்றும் யான் அவளுக்கு மறுமொழி கூறினேன். காலையுணவு கொண்டபின், என்மகளைக்கூப்பிட்டு உவால்டருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி உடனே அவன் வீட்டுக்கு வரும் படி சொல் என்றேன். அக்கடிதங் கட்டாயம் போய்ச் சேரும்படி அதனை முதல் வண்டிக்கே அவள் விடுக்கு மாறுஞ் செய்தேன். அதன்பின் மனக்கிளர்ச்சியின் பொருட்டு எனது வயல் நிலத்தைப் பார்க்கக் குதிரை மேற் சென்றேன். ஆனால், பகல் 12-மணிக்கெல்லாம் வந்த செய்தியானது என் மகன் கடுங்காயம் அடைந்து உணர்வின்றிக் கிடக்கின்றானென அறிவித்தது. உடனே என்மனைவியையும் மகளையும் பின் வண்டியில் வருக வென்றுசொல்லிவிட்டு, யான் சரக்குவண்டியில் ஏறி என் மகன் அந்நிலையிற் கிடக்கும் இடத்திற்குச் சென்றேன். இப்போது அப்புதுமையான நிகழ்ச்சியில் உன்னிக்கத்தக்கதொரு குறிப்புத் தோன்றலாயிற்று. ஏதோ ஒரு பிழைபாட்டால் என் மனைவியும் மகளும் புகை வண்டியைத் தவறவிட்டு, ஒரு நாட்டுவண்டியில் ஏறி நேரேவந்து சேர்ந்தார்கள். வழியில் இடையிடையே ஒவ்வொரு சிற்றூரிலுங் குதிரைகள் மாற்றவே யிருந்தமையால், அவர்கள் என்மகனிடம் இர

மணிக்குத்தான் வந்துசேர்ந்தார்கள். இத்துயரநிகழ்ச்சி நேர்ந்த இடம் மிகச் சிறந்த ஒரு குடியானவரின் ...லத்தின் அருகாமையிலாகும்; ஏனென்றால், இக் (யானவரின் மகளை என் மகன் நெடுநாளாகப் போ பார்ப்பது வழக்கம். இவர் அவனுக்குச் சிறந்த நண் ராகையாலும், இவரது இல்லம் அருகே யிருந்தமையா லும் அவனை அவ்விடத்திற்கே கொண்டு சென்றார்கள். அவரது பெரிய அக்குடும்பத்தின் பிள்ளைகள் எல்லாரும் என் மகனிடத்தே மிக்கதோர் அன்புவைத்திருந்தார்கள். என்மகன் இறந்ததைப்பற்றி அவர்கள் அடைந்த துய ரத்தைவிட நாங்கள் மிகுதியாய்த் துயருற்றோமென்று என்னால் உண்மையாகவே சொல்லமுடியாது. என மகன் உணர்வின்றிக் கிடந்த அவ்வறையினுள் என்மனை யாள் நுழைந்தபோது, யான்முன்னே குறிப்பிட்ட அக் குடியானவரின் மகள், என் மகனது படுக்கையின் தலை மாட்டில் அழுதபடியாய் நின்றுகொண் டிருந்தாள். என்மனைவி அவ்விடத்தைச்சுற்றிலும் ஒருமுறை நோக் கியதும், "இதுதான் யான் கண்ட கனவு! நீங்கள் இருக் கக்கண்ட அறையும் இதுதான்! யான் கனவிற்கண்ட மக்களும் இவர்கள்தாம்!" என்று என்காதிற குசுகுசு வெனக் கூறினாள். அவள் நாட்டுவண்டியில் வந்த செய்தியும் அவள் கண்ட கனவினை மெய்ப்படுத்தியது. அக்குடும்பத்தினரும் அவள் சொல்லிய அடையாளப் படியே யிருந்தார்கள். அவர்கள் கள்ளம் இல்லாத மிகச்சிறந்த குடிமக்களாவர். மேலும், அவள் நெடுகப் பார்த்துவந்த நாட்டின் இயல்பும், இறுதியாக அவ் வில் ...த்தைச்சூழ அவள்கண்ட இயறகைத்தோற்றமுந் தான் கனவில் தோன்றியபடியே முழுதும் ஒத்

முடிவாக யான்சொலற்பாலது, என்னை அதுகாலமும் பெரிதுந் துன்புறுத்திவந்த அத்துயரநினைவு என்னை கள்விட்டு அகன்றதேயாகும். என் உயிரையே நசுக்கி படுத்துவதா யிருந்த சொல்லுதற்காகா அப்பெருந்துயர்ச் சுமையினை டிசம்பர் 17-ஆம் நாட்காலையிலிருந்து யான் உணரவில்லை. என்மகனை இழந்த துயரம் எனக்கு உளதென்றாலும், இஃது யான் முன்னடைந்த துயரத்தின் வேறாவதாகும்.”*

எனப்போந்த கனவு நிகழ்ச்சியில் இறந்துபட்ட தன் மகனுக்கு வேறாகத் தன் கணவனையே அவ்வாறு அவ்வம்மையார் கண்ட ஒரு பிழையைத் தவிர, மற்றையவெல்லாம் அக்கனவிற் கண்டபடியே ஒருங்கொத்திருத்தல் பெரிதுங் கருத்திற பதிக்கற்பாலதாகும்.

இன்னும், இழந்துபோன பொருள்களைத் திரும்பப் பெறுதற்கு எவ்வளவோ முயன்றும் அவற்றைக் கண்டு பிடிக்க மாட்டாமல் மிக வருந்திக் களைத்துப் படுத்து உறங்கினவர் சிலர் அவை இருக்குமிடங்களைக் கனவிற் கண்டு விழித்துப், பின்னர் அவ்விடங்களைப் போய்ப் பார்த்து, அவைதம்மைக் கண்டெடுத்த வரலாறுகளும் பல உள்ளன. அவை தம்முள், அறிஞர் சிலரால் ஆராய்ந்து உண்மையெனத் தெளியப்பட்ட சிலவற்றை மட்டும் இங்கு எடுத்துக் காட்டுவாம்:

“ஒருகால் வழக்கறிஞர் ஒருவர் ஓர் இரவு கடிதங்கள் எழுதத் துவங்கி, முடித்த பின் அவற்றைப் பன்னிரண்டரை மணிக்கு அஞ்சற்பெட்டியில்இட வெளியே சென்றார். சென்று திரும்பியவுடன் தம் உடைகளைக் கழற்றுகையிற் கருவூலத்தில் (Bank) தாம் ஒரு பெருந் தொகை வாங்கிக் கொள்ளும்படி, முன் நாளிற் குறித்

* T. V. Ivey to Prof. William James.

துக் கொடுக்கப்பட்ட ஒருசீட்டை (Cheque) எவ்வாறோ தாம் இழந்து விட்டமை கண்டார் உடனே அதனை எவ்வளவோ ஒவ்வோரிடத்துந் தேடிப்பார்த்தார். அஃது அகப்பட்டிலது. அதன்மேல் அவர் மனத்துயரத்தோடும் படுக்கைக்குச் சென்று உறங்கினார்; அங்ஙனம் உறங்குகையில் தமது வீட்டு வாயிலுக்கு நெடுந்தொலைவில் அல்லாத வெளியிடைப்புள்ளதோர் இடத்தில் அச்சீட்டுச் சுருளாய்க் கிடக்கக் கனவு கண்டார். கண்டு விழித்ததும், எழுந்து ஆடை யணிந்து புறத்தே தெரு வழியே ஏகித், தாம் கனவிற்கண்ட அவ்விடத்திலேயே அந்தச் சீட்டுச் சுருளாய்க் கிடத்தலைக்கண்டு, அதனை மகிழ்ந்து எடுத்துக்கொண்டார்."

மற்றொருகால் ஒரு பெருமாட்டி தனது வீட்டுக்கு அண்மையிலிருந்த ஒருகாட்டுக்குள் உலவப்போனாள். போய்த்திரும்பி வந்ததும் அவள் தான் வைத்திருந்த ஒரு முதன்மையான சாவியைக் காணாமற் கலங்கினாள். திரும்பிப் போய்த் தேடலாமென்றால் மாலைப்பொழுது போய் இருண்டுவிட்டது. அதன்மேல் அவள் மனக்கவலையுடையளாய் உறங்கச் சென்றாள். அவ்வாறு அவள் உறங்குகையில் தான் உலவிவந்த அக்காட்டின்கண் உள்ள ஒருமரத்தின் வேர் அண்டையில் அச்சாவி கிடப்பதாகக் கனவுகண்டாள். மறுநாட்காலையில் அவள் அக்காட்டினுட் போய்த், தான் கனவிற்கண்ட அடையாளப்படியிருந்த ஒருமரத்தின் வேரண்டையிற்சென்று பார்க்க, அச்சாவி அங்கே கிடந்தது; உடனே மகிழ்ந்தெடுத்துக் கொண்டாள்.

இன்னும், காணாமற்போன ஒரு பெண்ணின் சவத்தை மற்றொருபெண் தான் கண்ட கனவின் வாயிலாகக் கண்டறிந்த வரலாற்றினையும் இங்கெடுத்துக்காட்டுவாம்:

ஷாங்க்லின் என்னும் ஊரிற் படைத்தலைவரான லும்ஸ்டன் (Lumsden) என்பவரின் மகளான மார்ஜொரி என்பவள் 1903-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித்திங்கள் 10-ஆம் நாள் நடைபெற்ற நாடகம் ஒன்றில் தானுஞ் சேர்ந்து ஆடினவள், அன்றைக்கு எப்படியோ மாயமாய்க் காணாமற் போய்விட்டாள். அதுபற்றிப் பெருந்துயர்கொண்ட அவள் தந்தையார், தம் மகளைக் கண்டுபிடித்துத் தருபவர்க்கு 50-பவுன் பரிசு அளிப்பதாக விளம்பரப் படுத்தியிருந்தார். அப்போது சிலஸ்கெம்பு என்னும் ஒரு செம்படமாது ஓரிரவு தான் உறங்குகையில் தனக்குத் தோன்றிய கனவில் ஓரிளம் பருவத்து மங்கை கடற்கரைத் துறைமுகப்பாலத்தில் உலாவிக்கொண் டிருந்த நேரத்திற் கால்தவறிக் கடலில் வீழ்ந்ததையும், வீழ்ந்த அப்பெண்ணின் சவம் ஓரிடத்தில் ஒதுங்கிக் கிடப்பதையுந் தெளிவாய்க்கண்டாள். கண்டுவிழித்தவள் மறுநாட் காலையில் (அதாவது பிப்ரவரி 20-ஆம் நாள் விடியலில்) தான் கனவிற்கண்ட இடத்தைப் போய்ப்பார்க்க, மெய்யாகவே ஒருபெண் பிணமாய்க்கிடப்பதை நோக்கித் திடுக்கிட்டு, ஊரவரெல்லார்க்கும் அச்செய்தியை ஓடிவந்து அறிவித்தாள். உடனே அப்பெண்ணின் தந்தையாரும் ஊர்காவற்றலைவரும் அப்பிணத்தண்டை வந்து சேர்ந்து, அவளது சாவின உண்மையினை ஆராய்கையில், அக் கடற்காவலாளியொருவர் அப் பத்தாம் நாள் இரவிற் பதினொருமணிக்குச் சிறிதுமுன்னை ஒரு மங்கை பாலத்தின்மேல் நின்றுகொண் டிருந்ததனைத் தாம் பார்த்துவிட்டு அப்பாற்போய்ப், பத்துநிமிடங் கழிந்தபின் மீண்டும் அவ்விடத்தைவந்து நோக்க அம்மங்கையார் அங்கு இலராயினர் எனவும், அதன்மேல் அம்மங்கை எங்கே சென்றிருக்கக்கூடுமென்று தெரிதல்

வேண்டி அப்பாலத்தே ஒதுங்குதற்கென்று அமைக்கப்பட்ட சிறு கொட்டகைகளைத் தாம் பார்த்தும் அவற்றுள்ளும் அவர் இல்லாமையால் இராச்சாப்பாடு கொண்டபின் அப்பாலத்தே உலாவவந்த அம்மங்கையார் திரும்பிப் போயிருக்கலா மென்றெண்ணித் தாமெதுங் கலவரஞ் செய்யவில்லை எனவுஞ் சான்றுமொழிந்தார். அதன்பின், அச்செய்படவயாது அப்பெண்ணின் பிணத்தைக் கண்டுபிடித்தது எவ்வாறு என்று அவர்கள் அவளை வினவ, அவள் அந்நிகழ்ச்சியைத் தான் தனது கனவிற் கண்டதும், அக்கனவிற் கண்ட இடத்தைப் போய்ப் பார்க்க அப்பெண் பிணமாய்க் கிடந்ததும் ஆகிய வரலாறுகளை யெடுத்துரைத்தாள். அவற்றைக் கேட்டு இறும்பூதுற்ற தந்தையார் அவட்கு ஐம்பதுபவுன் பரிசு கொடுத்தார் என்பது.

இனி, இறக்குந் தறுவாயில் உள்ளவர்கள், தமக்கு உறவினராயுள்ள எவர்மாட்டு அன்பு மிகுதியாய் வைத்திருக்கின்றார்களோ அவரை அந்நேரத்தில் நினைத்தலும் அவரைக் காணவிரும்புதலும் உடையராய் இறந்துபடுவது வழக்கம். உயிர் உடம்பைவிட்டுப் பிரியும் அந்நேரத்தில் நினைத்த நினைவும் விரும்பிய விருப்பமும் வீணாய்ப் போவதில்லை. அந்நினைவின் உறைப்புக்கும் விருப்பத்தின் அழுத்தத்திற்கும் ஏற்றபடி, நினைக்கப்பட்டவர்க்கு இறந்துபடுவோரின் உருவமும் அவர் இறந்துபடு நிகழ்ச்சியுங் கனவின்கண் வந்து தோன்றுகின்றன. இதற்கு உண்மையாக நிகழ்ந்த சில வரலாறுகளை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுதும்:

ஓர் ஊரில் ஓர் அம்மையாருக்கு இரண்டு புதல்வியர் இருந்தனர். அவர் அவ்விருவரையும் அவ் வூரிலேயே மணஞ்செய்து கொடுத்திருந்தனர். அவ்வம்மையார்

இடை யிடையே சென்று கணவர் இல்லத்திலிருக்குந் தம்புதல்வியர் இருவரையும் பார்த்து அளவளாவி வருதல் வழக்கம். அங்ஙனமே ஒரு நாள் மாலைக்காலத்தில் அவ் வம்மையார் தம் புதல்வியருடன் அளவளாவி யிருந்து விட்டுச், சிறிது தொலைவிலுள்ள தமது இல்லத்திற்குத் திரும்பிப் போயினார். அப்புதல்விமார் இருவருந் தத்தம் இல்லில் இரவுணா அருந்தி உறங்கச் சென்றனர். எல்லாரும் அயர்ந்துறங்கும் நள்ளிரவில் ஓர் இல்லில் இருந்த ஒருத்தி பேரச்சத்தொடு வெருண்டெழுந்து, தன் கணவனைக் கூவி யெழுப்பி, "உடனே யான் என் அன்னையிடஞ் செல்லல் வேண்டும்; ஆதலால் வண்டி கொண்டுவரச் சொல்லுங்கள்! என் அன்னையார் மிகவும் நோய்ப்பட் டிருக்கின்றாரென்று உறுதியாய் நம்புகின்றேன்" என்றாள். அதுகேட்ட அவள் கணவன் நீ கண்டது வெறுங் கனவேயாகையால் அதற்காக இவ்வளவு கலக்கம் வேண்டாம் என எவ்வளவோ வற்புறுத்திக் கூறியும், அவள் அமைதியடையாமையால், தனது வண்டியை வருவித்தான். அவளும் அதன்கண் அமர்ந்து தன் அன்னையின் வீட்டுக்கு அருகே செல்கையில் இரண்டு பாட்டைகள் ஒன்று சேருமிடத்தில் தன் தமக்கையின் வண்டியும் வரக்கண்டாள். கண்டு அந்நேரத்தில் ஏன் வரல்வேண்டும்? என ஒருவரையொருவர் வினவியபோது, "யான் உறங்கக்கூடவில்லை, நம் அன்னையார் நோய்ப்பட்டிருக்கின்றார் என்னும் உறுதியினால், யான் அவரைப் பார்க்கவந்தேன்" என்று இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டனர். பின்னர் அவ்விருவருந் தம் அன்னையின் வீட்டண்டை வந்ததுந், தம் அன்னைக்கு நம்பிக்கையுள்ள வேலைக்காரி அவ் வீட்டு வாயிலிலே நிற்கக் கண்டார்கள். கிட்டச் சென்ற

தும், அவள் அவ்விருவரையும் நோக்கி "நுங்கள் அன்னையார் திடீரென்று நோய்ப்பட்டு இறந்துபோகும் நிலையில் இருக்கின்றார்; நுங்கள் இருவரையும் பார்க்கவேண்டுமெனத் தமது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்." என்று சொல்லினள். உடனே உள்நுழைந்து அவர்கள் தம் அன்னையின் அருகேசெல்ல, அவ்வம்மை அவர்களைக் கண்திறந்து பார்த்து மனநிறைவோடு உயிர் துறந்தார்.

இன்னும், 1857-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்கள் 21-ஆம் நாளுக்குமுன் நிகழ்ந்த ஒருகனவு நிகழ்ச்சியும் இங்கே குறிக்கத்தக்கதா யிருக்கின்றது. இலந்தன்மா நகரத்திலிருந்த மென்னியர் என்னும் அம்மையார் தம் உடன்பிறந்தா னொருவனிடத்து நிரம்பிய அன்புடையராயிருந்தனர். என்றாலும், பல ஆண்டுகளாக அவன் இருக்குமிடமும் அவனைப்பற்றிய வரலாறும் ஏதுமே அவள் அறிந்துகொள்ளக் கூடவில்லை. இவ்வாறிருக்க, மார்ச்சுத்திங்களில் ஒருநாள், அவள், தன் னுடன்பிறந்தான் தன் படுக்கையண்டை தலைபற்ற முண்டமாய் நிற்கவும், அவனது தலை அவன் அருகேயிருந்த சவப்பெட்டியினுள்ளே கிடக்கவும் ஒரு பொல்லாத கனவு கண்டு, பேரச்சமும் பெருந்துயரமும் ஒருங்குகலந்த உள்ளத்தினளாய் விழித்துக்கொண்டாள். உடனே தான் கண்ட அக்கொடிய கனவின் செய்தியைப் பலர்க்குத் தெரிவித்ததொடு புதினத்தாள்களிலுந் தன் உடன்பிறந்தானாகிய உவில்லிங்டனைப்பற்றி எவரேனுந் தெரிந்தெழுதுமாறும் விளம்பரஞ் செய்திருந்தனள். அவ்வாறு செய்ததிலிருந்து, சாரவாக்கு என்னும் ஊரிலே அவன் சீனர்களால் தலை துணிக்கப்பட்டு இறந்தான் என்னுஞ் செய்தி வெளியாயிற்று. அவ்வாறு அவன் தலை வெட்டுண்ட அதேநாளிற்றான் அவன்றன் உடன்பிறந்தாளான

அவ்வம்மை அக்கனவுங் கண்டமை பின்னர் அறிஞர் செய்த ஆராய்ச்சியாற் புலனாயிற்று.

இவ்விருவேறு உண்மைநிகழ்ச்சிகளி லிருந்து பெறப்படுவது யாது? அன்பு மிக்கார் இருவரோ பலரோ அண்மையில் அகன்றிருப்பினும் அல்லது சேய்மையில் அகன்றிருப்பினும் அவருள் ஒருவர் இறக்குங்கால், அவர் நினைத்த நினைவானது உடனே தமக்கு அன்பரான ஏனையோர்க்கும் அவரது இறப்பின் வரலாற்றினைப் பிழைபடாமற் கனவின்கண் அறிவிக்கு மென்பதேயன்றோ?

இனி, இறப்பவரே யன்றி நோயாய்க் கிடப்பவருந் தமக்கு உதவி செய்வாரை உறுத்து நினைக்க, அந்நினைவு அவர்க்கு அன்பராயினார் கனவின்கட் டோன்றி அதனை அறிவிக்க, அவ்அன்பரும் விழித்தெழுந்து அவர்பாற் சென்று அவர்க்கு நோய் நீக்கின வரலாறுகளும் மிகப் பல; அவற்றுள் ஒன்று இங்கே காட்டுவாம். "கட்புலனாகாதவற்றைக் காண்டல்"* என்னும் அரியநூலின் ஆசிரியரான ஜேம்ஸ் கோட்ஸ் என்பவர் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:—

"யான் என் குடும்பத்தவருடன் கிளாஸ்கோ என்னும் நகரத்தில் தங்கியிருக்குங்கால், டோனல்ட் மாக்கின்னன் என்னுங் கிறித்துசமய குரு எமது வீட்டுக்கு அயலில் உள்ளதோர் இல்லத்திற் குடியிருந்தார். அவரும் நாங்களும் மிக்க நேயமுடையராய் ஒழுகினேம். அவர் தம் மனைவியார் காலமாகிச் சில ஆண்டுகள் கழிந்தன. அவர் தம்மால் இயன்றமட்டும் வேலைக்காரரை வைத்துக்கொண்டு தமது குடித்தனத்தை நடத்தியவாறே தமக்

* "Seeing the Invisible." 1917, pp. 243, 244.

குரிய சமயவிளக்கத் தொண்டையுஞ் செவ்வையாக ஆற்றிவந்தார்.

"1891-ஆம் ஆண்டு முடிவின்கண் ஒருநாள் மாலைக்காலத்தில், வழக்கத்திற்குமாறாகச் சிறிது நேரந் தப்பி வீட்டுக்குவந்தேன். எம் பிள்ளைகள் படுத்து உறங்கினர். என் மனைவியும் யானும் எறக்குறையப் பத்தரை மணிக்கு ஒருங்கமர்ந்து இராச்சாப்பாடு அயின்றேம். அங்ஙனம் அயில்கையில், என்மனைவி அன்று விடியற காலத்தில் எங்கள் அடுத்தவீட்டு நண்பரான அச்சமய குருவைப்பற்றித் தாம் கண்டகனவின் வரலாற்றை எடுத்துரைப்பாராயினர். தாமும் யானும் அதேஅறையில் அமர்ந்திருந்து உரையாடுவதாகவும், அந் நேரத்தில் எவரோ ஒருவர் கூழாங்கற் பதித்த தமது தோட்ட வழியே வந்து மணியடிக்கக் கேட்டுத் தாம் கதவைத் திறந்துபார்க்க இதற்குமுன் தாம் பாராத ஓர் இளையமாது மிக்க மனத்துயரத்தொடு போந்து அச்சமயகுரு மிகவும் நோயாய்க்கிடப்பதை வந்து பார்க்கும்படி தம்மைக கேட்டுக் கொண்டதாகவும், அதற்கிசைந்து தாம் அம் மாதராருடன் சென்று அக்குருவினைப் பார்த்ததாகவுந் தாங்கண்ட கனவின் பகுதிகளை மொழிந்தார் அவற்றோடு, அவர் இருந்த உடம்பின் நிலையினையும், அவர் படுத்திருந்த அறையின் அடையாளங்களையுந் தாங் கனவிற் கண்டவாறே விரித்துரைத்தார்.

அக்கனவில் ஏதேனும் உளதோவென்று யாங்கள் எண்ணிக்கொண் டிருக்கையிற் குறிப்பிட்ட அவ்வழியே எவரோ வரும் அரவந் தோன்றியது; வாயில் மணியும் அடிபட்டது. எங்கள் வேலைக்காரி உறங்கப்போய் விட்டமையால், என்மனைவியே வாயிலண்டை சென்றார்; மெய்யாகவே ஓர் இளம்பெண் வந்து நின்றாள்;

இவள் அக்குருவினுற் புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்ட வேலைக் காரியாகையால் என்மனைவி இவளை இதற்குமுற் பார்த்ததே யில்லை; அங்ஙனம் வந்து நின்ற அவ்விளமாது, மிகவும் நோயாய்க் கிடக்கும் முதியோரான அக்குருவினை வந்து பார்க்கும்படி என் மனைவியைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டாள் என்மனைவி யுடனே என்னைக் கூப்பிட்டார்; அவ்விளமங்கையின் றோற்றமும் உடையுங் கனவின்கட் போந்த மங்கையின் றோற்றத்தையும் உடையையும் ஒத்திருந்தன. அப்பொழுதே என் மனைவி அவரைப் பார்க்கப்போனார்; யானும் டங்கன் என்னும் புகழ்பெற்ற மருத்துவர் ஒருவரை அழைக்கச் சென்றேன். அம்மருத்துவர் வருதற்குச் சிறிது நேரமாகுமெனக் கண்டமையால், யான் முன்னதாக அக்குருவின் இல்லத்திற்கு ஏகினேன்; மேன்மெத்தைமேல் அவரது அறைக்குள் நுழைந்ததும், என்மனைவியார் தாம் அதனைக் கனவிற்கண்டு பின் எனக்குக் கூறியபடியே அமைந்திருந்தது. சிறிது நேரத்தில் அம்மருத்துவரும் வந்தார். அவர் சொன்னபடியே எல்லாஞ் செய்யப்படுகின்றனவா என்று பார்த்தற்காக என்மனைவியுங் கூடவே யிருந்தார். என்மனைவி கண்ட கனவின்செய்தியைக் கேட்ட அம்மருத்துவர் நகைத்து, அத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் நடக்கக் கூடியவைதாம் என்று மொழிந்தார். அதன்பின் அக்குருவின் மகனுக்கும் மருமகளுக்குங் கம்பிச்செய்தி விடுக்க, அவர்களும் உடனே வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கட்கும் என்மனைவி கண்டகனவு சொல்லப்பட்டது. பின்னர் அக்குருவும் உடம்பு நலம்பெற்றார்." என்பது.

சமயத்தொண்டு ஆற்றுவாரான அக்குரு தாம் நோயாய்க் கிடந்த பொழுது தமக்குதவி செய்வார் எவரும் அருகில் இல்லாது போகவே, தமக்கு அயலி

லுள்ள தம் நேயர்களை அவ்வுதவியின் பொருட்டு உறுத்து நினைக்க, அந்நினைவானது, அந்நேயரில் ஒருவரான அவ்வம்மையாரது கனவின்கண் அவர்தம் புதிய வேலைக்காரியின் உருவினையும், அவர் நோயாய்க் கிடக்கும் நிலையினையும். நன்கு விளங்கப் புலப்படுத்தி. அவ்வாற்றால் அவ்விருவரும் உடனே போந்து அவர்க்கு உதவிபுரியுமாறு செய்தமை காண்க.

இங்ஙனமே. பேரிடரில் அகப்பட்டுக் கொண்டார் பலரின் தோற்றமானது அருள் உள்ளம் உடையார் சிலரின் கனவின்கட் டோன்றி. அவரது உதவியால் அவர்களை அவ்விடரினின்றும் மீள்வித்த உண்மை நிகழ்ச்சிகளும் பலவுண்டு; அவற்றுள் ஒன்று இங்கே காட்டுவாம்:

"காலிபோர்னியா என்னும் ஊரிலிருந்த ஒரு படைத்தலைவர், அயல்நாடு குடியேறப் புகுந்த ஒரு கூட்டத்தார் குளிராலும் பசியாலுந் துன்புறுதலை ஒருநாட் கனவின்கட் கண்டார். அவர் கண்ட அந்நிகழ்ச்சிக்குரிய இடத்தின் அமைப்பும் அவரால் தெளிவாக அறியப்பட்டது; அவ்விடத்தின்கட் செங்குத்தான பெரிய வெள்ளை மலைப்பாறை யொன்று அடையாளமாக நிற்றலையும் அவர் குறிப்பிட்டார்; அங்கே காணப்பட்ட மக்கள் ஆழமான பனிப்பாறைப் பிளவுகளினூடே வளர்ந்திருந்த மரங்களின் உச்சிகளைத் தறித்தலுங் கண்டார்; அம்மக்களின் உருவ அடையாளங்களையும் அவர்கள் அணிந்திருந்த உடைகளின் குறிகளையுங் கூடச் செவ்வனே தெரிந்துகொண்டார். இவ்வாறு கண்ட கனவினின்றும் அவர் விழித்தவுடனே, அக்கனவின் தெளிவும் உண்மையும் அவரதுள்ளத்தை உறுத்தின. திரும்பவும் அவர் அயர்ந்து உறங்கத், திரும்பவும் அக் கனு

நிகழ்ச்சி முற்கண்டபடியே எள்ளளவும் பிசகாமல் அப்படியே தோன்றலாயிற்று.

“விடியற்காலையில் அவர் படுக்கையினின்று எழுந்த பிறகும் அக்கனவின் தோற்றத்தைத் தம்நினைவினின்றும் அகற்றல் முடியவில்லை. பின்னர்ச் சிறிது நேரத்திலெல்லாந் தாம் எதிர்ப்பட்ட தமக்குப் பழைய தோழனை ஒரு வேட்டுவனிடந் தாங்கண்ட அக் கனா நிகழ்ச்சியை எடுத்துரைத்தார். அதுகேட்ட அவன் அவர் கனவிற் கண்ட இடந் தனக்குத் தெரியுமென்று சிறிதும் மலையாது விளம்பினான். விளம்பியபடியே அம்மலைப் பள்ளத்தாக்கின் கண்ணதான அவ்விடத்தையுந் தெரிந்து காட்டினான். உடனே அத்தலைவர் மக்கட் கூட்டம் ஒன்று சேர்த்துக், கோவேறு கழுதைகளுங் கம்பளிகளும் உணவுப் பண்டங்களுந் தொகுத்தார்.

“கனவிற் கண்டதை நம்பி இவர் இவ்வளவு ஏற்பாடு செய்தல் கண்ட அண்டை அயலார் இவரை ஏளனஞ் செய்தனர். அதற்கவர் சிறிதும் வருந்தாது ‘யான் இதுசெய்ய வல்லமையுடையேன்; ஆகையால், இது செய்வேன்; யான் கனவிற் கண்டதை உண்மையென்றே நம்புகின்றேன்’ என மொழிந்துவிட்டு, அம்மலைகளின் இடையே நூற்றைப்பது மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள கார்சன் பள்ளத்தாக்குக் கணவாய்க்குத் தாம் சேர்த்த மக்கட் கூட்டத்தாரையும் பிறவற்றையும் போக்கினார். போன அக்கூட்டத்தார், அவர் கனவிற் கண்டபடியே ஒரு மக்கட்குழு அங்கே பெருந்துயர் உழத்தலைக் கண்டு, அவர்களுள் இறந்து போயினார் ஒழிய, எஞ்சியவர்களை உயிருடன் கொணர்ந்தனர்.”

இன்னும், மூச்சு ஓட்டம் நின்று உணர்விழந்து கிடந்தார் சிலரை இறந்துபோனவராகக் கருதி அவர்தம்

உறவினர் அவரைப் புதைப்பதோ எரிப்பதோ செய்து விடுகின்றனர். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் எல்லா நாட்டவர்கள் இடையிலும் பிழைபாக நேர்ந்து விடுகின்றன. இவ்வாறு ஒருகால் சவப்பெட்டியில் அடக்கஞ் செய்யப்பட்ட ஒருவர் தமது நினைவின் வன்மையால் தொலைவிலிருந்த தம் நண்பர்க்குத் தமது இடர்ப்பாடான நிலைமையினைக் கனவிலும் நனவிலும் அறிவித்து அவ் விடரினின்றும் மீண்ட மெய்வரலாற்றினை இங்கெடுத்துக் காட்டுதும்:

"மிக நெருங்கிய நட்புவாய்ந்த அறிஞர் இருவரில் ஒருவர் ஒரு கல்லூரியில் ஆசிரியராய் இருந்தனர். மற்றொருவர் அவர்க்குப் பதினெட்டுக்கல் தொலைவான தொரிடத்தில் ஓர் அலுவலில் அமர்ந்திருந்தனர் ஒருநாட் கல்லூரியாசிரியர் இரவில் அயர்ந்து உறங்குகையில், தம் நண்பர் தமது கனவின்கட் டோன்றித் தாம் உயிருடன் புதைக்கப்படப் போவதைப் பெருநடுக்கொடு கூறக் கண்டார். கண்டு, அதனால் நெஞ்சங் கலங்கி விழித்த அவர் தாம் கண்டது கனவாதலையுணர்ந்து ஆறுதலுற்று மறுபடியுந் தூக்கத்திற் சென்றார். மறுபடியும் அக்கனவு அப்படியே தோன்றலாயிற்று. திரும்பவும் விழித்துப் பார்க்க, விடிந்துபோனமையாற் காலைக்கடன்களை முடித்துச் சிற்றுண்டி கொண்டு, அவர் ஒரு கைந்நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது எவரோ ஒருவர் கதவைத் தட்டும் ஓசை கேட்டது. உடனே அவர், "உள்ளே வருக!" வென்று கூவினார். அடுத்துக் கதவு திறக்கும் ஒலியும் எவரோ உள்நுழையும் அரவமுந் தென்பட்டன. வருபவன் வேலைக்காரனாயிருக்கலாமெனக் கருதி அவர் நிமிர்ந்து நோக்கவில்லை. ஆனால், "நண்பரே, அவர்கள் என்னைப் புதைக்கின்றார்களே!" எனத் தம் நண்பரின்

குரல் ஒலி அவர் காதண்டைக் குசுகுசு வென்று நுழைந்து அவரைத் திடுக்கிடச் செய்தது. உடனே அவர் எழுந்து பார்க்க அவ்வறையில் எவருந் தென்பட்டிலர்; வேலைக்காரரும் எவரும் வந்திலர். ஆகவே, அவர் காலந் தாழாது புறப்பட்டுத் தம் நண்பர் இருக்கும் ஊருக்குக் கடிதிற் போயினர். அவரது வீட்டண்டைச் செல்கையில், ஒரு சவப்பெட்டி அதன் வாயிலிலே அப்போது தான் கொணரப்பட லாயிற்று. தம் நண்பரின் உடம்பை அதனுள் வைத்து ஆணியறைந்து விட்டுப், புதைக்க எடுத்துப்போக அங்கிருந்தார் புறப்படுதலைக் கண்டார். கண்டதும், அங்குள்ளாரை நோக்கி அப்பெட்டியைத் திறக்கவேண்டுமென்றுஞ் சவச்சடங்கு செய்ய லாகாதென்றும் வற்புறுத்தினர். அங்ஙனமே பெட்டி திறக்கப்பட்டது; தம் நண்பரின் உடம்பை அதனினின்றும் எடுப்பித்துப் படுக்கைமேற் கிடத்திச் சூடான ஒற்றடம் அதற்குக் கொடுப்பித்தார். அவ்வாறு செய்யவே பிணமாய்க் கிடந்த அவர் உயிர்பெற்றுச், சில நாட்களிலெல்லாம் முழுநல மெய்தினர். அதன்பின்னர் அவர் ஒன்பதாண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்தார்" என்பது.

இனித் 'தொன்றே' ஒருபேரிடரில் அகப்பட்ட ஒருவரது நினைவு ஒரோவொருகால் அவரது கனவு நிலையிற் பேராற்றல் வாய்ந்ததாகித், தொலைவின்கண் உள்ள பிறர் சிலர்க்குத் தன்னை யுடையாரது உருவத்தைத் தோற்றுவித்து, அவர் அகப்பட்டிருக்கும் இடர்ப்பாடான நிலையினையும் அறிவித்து, அவரை அந்நிலையினின்றும் மீட்ட வரலாறுகளும் பலப்பல; அவற்றுள் ஒன்றனை இங்கே வரைகுவம்:

இலிவர்ப்பூல் என்னுந் துறைமுகப் பட்டினத்திற்கும் மற்றொரு துறைமுகப் பட்டினத்திற்கும் இடையிலே ஓடிக் கொண்டிருந்த வாணிகக்கப்பல் ஒன்றின் தலைவனும் அவன் துணைவனும் ஒருநாட் கப்பலின் மேற்றட்டில் இருந்தவாறே பகலவன் இயக்கத்தை உற்று நோக்கிக் கணக்குச் செய்துகொண் டிருந்தனர்; அது செய்தபின் இருவரும் அற்றை நாள் வேலைக் கணக்குப் பார்த்தற்குக் கீழ்த்தட்டில் இறங்கினார். இறங்கிய படிக்கட்டிக்கு எதிரேயிருந்த சதுக்கமான ஒரு வெளியிடத்தின் ஒரு பக்கத்திற் கப்பற்றலைவன் இருக்கும் ஒரு சிற்றறையும், மற்றொரு பக்கத்தில் அத்தலைவனுக்குத் துணைவனிருக்கும் அறையும் இருந்தன. துணைவனிருக்கும் அறையின் சாய்வு மேசையின் அருகிருந்து ஒருவன் தன் நேர்வழியே சிறிது திரும்பி நோக்கினால், தலைவனிருக்கும் அறையின் உட்பகுதி அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியும்.

இனித், தன் அறையிலிருந்து கணக்குச் செய்தவனான துணைவன் அதனை முடித்தவுடன் திரும்பி, எதிர் அறையினுள் ளிருந்த தலைவனை விளித்து, நுங்கள் கணக்கு எப்படி? என்று வினவினான். அதற்கு விடை வாராது போகவே, திரும்பத்திரும்ப அதனையே வினவிக் கூவினான். அங்ஙனங் கூவுகின்றுழித் தன் தோட்பக்கமாய்ச் சிறிது திரும்பி நோக்க, அக் கப்பற்றலைவன் தனது கற்பலகையிலே விரைவாய் எழுதிக்கொண் டிருப்பது போல் அவற்குக் காணப்பட்டான். பலகாற் கூவியும் ஏதும் விடைவாராமை கண்டு, அத்துணைவன் வெளியே போந்து தலைவனறையின் கதவண்டை நின்று உள்நோக்கத், தலைவன் என்று தான் பிழைபாகக் கருதிய அவ்வுருவந் தலைதிரிந்து இவனைப் பார்க்க, அஃதொரு புதிய ஆடவனின் உருவமாகத் தோன்றக் கண்டான். கண்ட

அத்துணைவன் கோழை நெஞ்சம் உடையவன் அல்லன். என்றாலும், ஏதும் வாய்பேசாது அவ்வுருவம் இவனை உறுத்துப்பார்க்க, இதற்குமுன் தான் கண்டிராத அவ் வாடவனின் அவ் உருவநிலை அவற்கு அச்சத்தினை விளைவியாது ஒழியுமோ? ஆகவே, அத்துணைவன் வெருக் கொண்ட நெஞ்சினனாய், அதன்மேல் ஏதும் வினவாது, மேற்றட்டின் மேல் விரைந்தோடிக் கப்பற் றலைவனை அணுகினான்.

அங்ஙனம் வெருண்டு வந்தானை நோக்கி, "நண்பனே, யாது நினக்கு நேர்ந்தது?" என்று தலைவன் வினவ, "நுங்கள் சாய்வு மேசையண்டை உட்கார்ந் திருப்பவர் யார்?" என்று அவன் எதிர் வினவினான். "எவரும் இல்லையே!" என்று அவன் உரைப்ப, மீண் டும் அத்துணைவன் "யான் இதற்குமுற் பாராத ஓர் ஆள் அங்கே உட்கார்ந்திருக்கின்றார்!" என்று வலியுறுத்திச் சொன்னான். அதன்மேல் இருவரும் இறும்பூதுற்றவ ராய் ஒருவரை யொருவர் மறுத்துப் பேசிச், சிறிது நேரத்திற்குப்பின், இருவருமே ஒன்றுசேர்ந்து கீழுள்ள அவ்வறையண்டை சென்றனர். அதனுள் நோக்க அங்கே எவரையுங் கண்டிலர். அதன்மேற் கப்பற்றலைவன் தன் துணைவனை நோக்கி, "நீ கண்டது கனவேயன்றிப் பிறி தன்றென முன்னமே யான் சொல்லவில்லையா?" என் றனன். "ஐய, சொல்வது எளிது; யான் கண்ட ஆள் மெய்யாகவே நுங்களது கற்பலகைமேல் எழுதியதை நான் பார்த்திராவிட்டால், மறுபடியும் யான் என் இல் லத்தையும் மனைவிமக்களையுங் காணாதொழிவேனாக!" என்று துணைவன் மீண்டும் உறுத்திக் கூறினன். அது கேட்ட தலைவன் "அங்ஙனமாயின் அக்கற்பலகைமேல் அவ் ஆள் எழுதிய எழுத்து இருக்க வேண்டுமன்றோ"

என மொழிந்து, அதனை யெடுத்துக் காணக், "கப்பலை வடமேற்கில் ஓட்டுக!" என்னுஞ் சொற்றொடர் அதன்கண் எழுதப்பட்டிருந்தது.

அதன்மேல் அத்தலைவன் பெரிதுந் திகைப்புற்றவனாய் அதனை ஆராய்வான் புகுந்து தன் துணைவனையும், அம்மரக்கலத்தி லுள்ளார் அனைவரையும் அழைத்து, அக்கற் பலகையில் வரையப்பட்டிருந்த அச்சொற் றொடரின் கீழ், அதனைப்போலவே வரையும்படி ஒவ்வொருவரையும் ஏவினன்; அங்ஙனமே வரைந்தவற்றில் ஒருவரது கையெழுத்தாவது அதனோடு ஒத்ததாய் இருக்கவில்லை. அதன்மேல் அதில் ஏதாவது ஓர் உண்மையிருக்க வேண்டுமென்று எல்லாருமே ஒரு முடிவுக்கு வர, அக்கப்பற் றலைவன் தனது கற்பலகையில் வரையப்பட்ட அச்சொற் றொடரின் படியே தன் கப்பலை வடமேற்கு முகமாய் ஓட்டுவிப்பானாயினன்.

கப்பல் அம்முகமாய் ஓடுகையிற், பிற்பகல் மூன்று மணிக்குப், பெரும் பனிப்பாறை ஒன்றும் அதன் அண்டையில் ஒரு மரக்கலமுந் தென்படலாயின. உடனே, தலைவன தன் மரக்கலத்தை அவ்விரண்டற்குஞ் சிறிது தொலைவிலேயே நிறுத்தித், தனது தொலைவு நோக்கிக் கண்ணாடியினால் நோக்க, ஒரு கப்பல் பனிப்பாறைகளின் நடுவே அகப்பட்டு உறைந்து போகவும், அதன்கண் மக்கள் பலர் துன்புற்றநிலையி லிருக்கவுங் கண்டு, உடனே தனது மரக்கலத்திலுள்ள படகுகள் சிலவற்றைக் கீழ் இறக்குவித்துப் போக்கப், பனிப்பாறையில் தாக்குண்ட மரக்கலத்தை அவையணுகி, அதிலிருந்த மக்கள் அனைவரையுங் கொணர்வித்தன.

மூன்றாவது படகு கொணர்ந்த மக்கள் இம்மரக் கலத்தின் மேல் ஏறுகையில், அவர்களுள் ஒருவனது

முகத்தை மேலிருந்து கண்ட துணைவன் பெருந்திகில் கொண்டான். ஏனெனில், அவன் தன் கப்பற்றலைவனது அறையில் மூன்றல்லது நான்குமணி நேரத்திற்குமுற் கண்டது அன்னவனது முகமேயாகும். முதலில், இவன் தான் கண்டது மனத்தின் பொய்யான தோற்றமாயிருக்கலாமோ வென எண்ணினான். ஆனால், அவ் ஆளின் முகமே யன்றி உருவ அடையாளமும் அவன் அணிந்திருந்த உடையும் முன்னே தான் கண்ட உருவத்தின் அடையாளத்தையும் உடையையும் முழுதும் ஒத்திருந்தன. மீட்கப்பட்ட வழிப்போக்கர்களுங் கப்பல் வேலையாட்களும் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்துவந்தவர்களாதலால், அவர்கட்கு வேண்டும் வசதிகளெல்லாம் உடனே செய்யப்பட்டன. பின்னர்க், கப்பற்றலைவனுந் தனது கப்பலை ஓட்டுவானாயினான். அங்ஙனம் அஃது ஓடுகையில், அத்துணைவன் தலைவன்பாற் போந்து அவனை ஒரு புறந் தனியே யழைத்து, "ஐய, யான் இற்றைப் பகலிற் கண்டது பேய் உருவம் அன்று. யான் கண்ட ஆள் அதோ! நம்மால் மீட்கப்பட்ட குழுவினருள் ஒருவராய் இருக்கின்றார்! யான் நுங்களது கற்பலகைமேல் எழுதக்கண்ட ஆள் அவரேயென ஆணையிட்டுக் கூறுவேன்!" என்றான். அதுகேட்ட தலைவன், "பனிப்பாறையின் நடுவே அகப்பட்டுக் கொண்ட மரக்கலத்திலிருந்த ஆள், வேறு தொலைவில் ஓடிக் கொண்டிருந்த நமது கப்பலுக்கு எவ்வாறு சடுதியில் வந்து சடுதியில் மறையக் கூடும்? இஃது ஏதோ ஒரு பெருமாயமாயிருக்கின்றது! இதனை ஆராய்ந்து பார்ப்போம், வா!" என்று கூறி, அவனோடும் அம் மீட்கப்பட்ட குழுவினரிடஞ் சென்றான்.

அப்போது அப் பாயாளுள் தான் ஏறியிருந்த கப்பலின் மீகாமனிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். இவ்விருவருந் தப்பால் வரக் கண்ட அவ்விருவரும் உடனே எதிர்போந்து, தம்மை அக் கொடுந் துன்பத்தினின்று மீட்ட அத்தலைவற்குந் துணைவற்கும் நெஞ்சார நன்றி மொழி சொல்லி வாழ்த்தினர். தாம் அத்தகைய பெருந் துன்பத்தில் அகப்பட்டிருக்கக் காணின் அவர்களுந் தம்மை அங்ஙனமே மீட்பது உறுதியாதலால் தாஞ் செய்தது கடமையே யென மொழிந்து, அவ்விருவரையுந் தன் அறைக்கு அத்தலைவன் அழைத்துச் சென்றான். சென்றதும் அம்மீகாமனுடன் வந்த வழிப்போக்கனை நோக்கி "ஐய, யான் ஏதோ குறும்பு பண்ணுகின்றேன் என்று நினையாமல், இந்தக் கற்பலகைமேற் 'கப்பலை வட மேற்கில் ஓட்டுக!' என்னுஞ் சொற்றொடரை எழுதுங்கள்" என்று தலைவன் வேண்டினான். 'இத்துணைப் பேருதவி செய்த தாங்கள் எது வேண்டுமாயினுஞ் செய்வேன்" எனப் புகன்று, அச்சற்பலகைமேல் அவ்வாறே அவ்வழிப் போக்கனும் வரைந்தான். வரைந்தபின் தலைவன் அக் கற்பலகையை வாங்கி மறைவாய்ப் புறந்திருப்பி "இது நுங்கள் கை யெழுத்துத்தானா? என்றுபாருங்கள்!" எனக்கேட்டான். அதற்கவன் "இப்போதுதான் அதனை எழுதினேனே; அதைப்பற்றி ஐயம் என்!" எனக்கூறினான். பிறகு தலைவன் அவன் எதிரிலேயே அக்கற்பலகையைப் புறந்திருப்பிக் காட்ட, அதன் கண் முன்னும் பின்னும் அதே சொற்றொடர் அதே கை யெழுத்தில் எழுதப்பட்டிருத்தலைப் பார்த்து, அவன் "ஐய, யான் ஒருமுறை தானே இதன்கண் எழுதினேன் மற்றொரு முறையும் இதனை எழுதினவர் யாவர்?" என வினவினான். அதற்குத் தலைவன் "யான்

அறிவேன். இற்றைப்பகல் நீர் தாம் இந்தச் சாய்வு மேசையண்டையிருந்து எழுதினீர் என என்துணைவன் கூறினான்" என்றனன். அதுகேட்ட அவ்வழிப்போக்கனும் அவன் ஏறிவந்த மரக்கல மீகாமனும் ஒருவரையொருவர் நோக்கி இறும்பூதுற்றனர். பிறகு, அம்மரக்கலமீகாமன் அச்சப்பாறலைவனை நோக்கி "இற்றைக் காலையில் இவ் வழிப்போக்கர் களைப்பினால் அயர்ந்து உறங்கினார். விழித்தபின் இவர் என்னை நோக்கி 'நம்மை இப்பேரிடரினின்று மீட்பதற்கு ஒரு கப்பல் வருகின்றது; அக்கப்பலின் மேற்றட்டின்மேல் யான் போயிருந்ததாவுங் கனவுகண்டேன்' என்று கூறி, அக்கப்பலின் அடையாளத்தையும் விரித்துரைத்தார். அவ் வடையாளப்படியே இந்தக் கப்பலிற் போந்து நீங்களும் எங்களை மீட்டுக் காப்பாற்றினீர்கள்!" என மொழிந்தனன். ஆனால், அக்கனவின்கண் தான் கற்பலகைமேல் ஏதும் எழுதினதாகத் தனக்கு நினைப்பில்லையென்றும். என்றுனும் இக்கப்பலின் மேற்றட்டின் மேலுள்ள ஒவ்வொன்றும் யான் அறிந்தவைகளாகவே காணப்படுகின்றனவென்றும், இக்கப்பலில் ஏறியறியாத எனக்கு இங்குள்ளவைகள் எல்லாம் நன்கு தெரிந்தவைகளாகக் காணப்படுவது பெரியதொரு புதுமையாய் இருக்கின்றதென்றும் அவ் வழிப்போக்கன் வியப்புடன் மொழிந்தனன்.

உண்மையாக நிகழ்ந்த இந்நிகழ்ச்சியில் வழிப்போக்கன் கண்ட கனவின் நிலைதான் பெரிதும் வியக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது. பனிப் பாறைகளினூடே யகப்பட்டுக்கொண்ட மரக்கலத்திற் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்த அவ் வழிப்போக்கனது நினைவு, அவனது கனவின்கண் மிக்க சுறுசுறுப்பு உடையதாய்த் தற்பாதுகாப்பின் பொருட்டு, வேறொரு மரக்கலத்தின்கண் அவனது

ருண்ணுடம்பின் உருவினைத் தோற்றுவித்துத், தானி ருக்கும் மரக்கலத்தின் முகமாய் அம்மரக்கலம் வருமா றுங் கற்பலகையில் எழுதுவித்துத் தன்னையுந் தன்னுடன் இருந்தாரையும் ஒருங்கு உயிர்பிழைக்கச் செய்தது. கனவின்கட் கண்டவைகளைப் பெரும்பாலும் நனவின் கண் மறந்துபோதல் எல்லார் மாட்டுங் காணப்படுதலின், அவ் வழிப்போக்கன் தன் கனவின்கண் நுண்ணுடம்பி லிருந்து கற்பலகையில் எழுதியதை மறந்து போயின னாகலின், அதுபற்றி ஈண்டைக் காவதோர் இழுக்கில்லை. இங்ஙனமாகச் சிற்சிலர்க்கு அவர்தம் நினைவு கனவின் கட் சிற்சில நேரங்களில மிக்க ஆற்றலுடையதாய் இயங் கும் உண்மையும், அஃது அக்காலங்களில் நெடுந் தொலைவி லுள்ளார்க்குந் தன்னையுடையானது நுண் உருவினைத் தோற்றுவித்துச் செயற்கரிய செய்யுந் தன் மையுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலன வாகுமென்க.

இங்ஙனமாகக் கனவிடைச் சுருசுருப்பாய் இயங் கும் ஒருவனது நினைவு அவனது நுண்ணுருவினைப் பிற னொருவனுக்கு நனவின்கட் டோற்றுவித்தல் போலவே, நனவின்கண் ஒருவன் உறுத்து நினைந்த நினைவும் அவ னது நுண்ணுருவினைக் கனவின்கண் உள்ளார் சிலர்க் குத் தோற்றுவித்தலும் உண்டு. இவ்வுண்மையினை விளக்குஞ் சில உண்மை நிகழ்ச்சிகளை இங்ஙன் எடுத் துக் காட்டுவாம்.

"சென்ற பழைகாலத்தில் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை யிரவு ஒரு மணிக்கு, எனது வீட்டுக்கு மூன்றுகல் தொலைவிலுள்ளதொரு வீட்டிலிருந்த என் நேயர் இரு வரது கனவின்கண் எனது உருவினைத் தோற்றுவிக்க விரும்பி உறுத்து நினைந்தேன். பின்னர்ச் சிலநாட் சென்று யான அவர்களைப் பார்த்தபோது யான் செய்த

அவ் வாராய்ச்சியினைப் பற்றி வேண்டுமென்றே ஏதுஞ் சொல்லாதிருந்தேன். ஆனால், அவர்கள் என்னோடு உரையாடிக்கொண்டு வருகையில் ஒருவர் என்னை நோக்கிச், 'சென்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை எவ்வளவு புதுமையான ஓர் இரவினைக் கழித்தோம் என்றுசொன்னால் நீர் நம்பமாட்டீர்!' என்று முதலிற் சொல்லிப் பின்னர் எனதுஉருவந் தமதுஅறையில் நிற்கக் கண்ட காட்சியினை விரித்துரைத்தார். எனது உருவத்தோற்றம் மிகவுந் தெளிவாய் இருந்தமையால், அவர்கள் விழித்தெழுந்து தமது நாழிகை வட்டிலை நோக்க அப்போது மணி ஒன்றாயிருக்கக்கண்டார்கள்." என்பது. இந்நிகழ்ச்சிக்கண் நினைந்தவரது நினைவு ஒருமுகமாய் உறைத்து நின்றமையால், அந்நினைவின் உறைப்புக்குத்தக, அவரது நுண்ணுருவு அவர்தம் நேயரது கனவின்கண் மிகவுந் தெளிவுடையதாய்த் தோன்றலாயிற்று.

இன்னும், நாட்டுப்புறத்து மாதான பெர்த்தா என்பவள் பாரிசுமாநகரத்து மருத்துவ விடுதியிற் குழந்தை மருத்துவஞ் செய்யும் வேலையில் வந்து அமர்ந்தபோது அவ்விடுதித் தலைமை மருத்துவர்க்கு அறிமுகம் ஆயினள். அம்மாது எளிதிலே அறிதுயிலிற் செலுத்தப்படும் இயற்கை வாய்ந்தவள். அவளது அவ்வியற்கை அறிந்த அவ் விடுதித் தலைவர் தாம் தொலைவி லிருந்தபடியே அவளைப் பலகால் அறிதுயிலிற் செலுத்தியிருக்கின்றார். இங்ஙனம் அம்மாது எளிதிலே அறிதுயிலிற் செல்வது மட்டும் அன்று, தொலைவிலுள்ளாரையுந் தான் நினைந்தபடி நடத்த வல்ல நினைவாற்றலுந் தனக்குண்டெனமொழிவள். இவ்வாற்றல் தனக்குத் தன் அன்னையிடமிருந்து பிறப்புரிமையாக வந்ததென்பதும் அவளது கருத்து. தான் எண்ணினால் நடப்பவர் தடுக்கிவிழவும்

வழிபிசகிப்போகவும், குறிப்பிட்ட இடத்திற்குப்போகாமல் தடைப்படவுஞ் செய்தல்கூடும் என்பள். இங்ஙனமெல்லாஞ் செய்யக்கூடிய தன் நினைவாற்றலை அவள் அவ்விடுதியின் மருத்துவத் தலைவர்க்குப் பலகாற் புலப்படுத்திக் காட்ட, அவரும் அதனை ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றார். அவள் அத்தலைவர்க்கே தான் எண்ணியதொரு தோற்றத்தினை அவர் கட்புலனெதிரே விளைவிக்க அவர் அதனைப்பற்றி வரைந்தது வருமாறு:

"யான் நன்றாக உறங்கும் இயல்பினேன். என் உறக்கத்தின் இடையே எப்போதாயினும் யான் விழித்ததாக எனக்கு நினைவில்லை. ஆனால், ஒருநாளிரவு இரண்டு அல்லது மூன்றுமணிக்குச் சடுதியில் யான் விழித்தெழுந்தேன். என்கண்களைத் திறவாமலே 'இது பொர்த்தாவின் சூழலாயிருக்கலாம்' என நினைந்தேன். அதன்பின் கண்களைத்திறந்து எனக்கெதிரேயிருந்த சுவரைநோக்க, அதன்கண் வட்டமான ஓர் ஒளிவடிவினைக் கண்டேன்; அஃது ஒரு கொம்மட்டிப்பழ அளவினதாய்க் காணப்பட்டது; சிறிதுநேரம் யான் அதனை உற்றுநோக்கியபடியாய் இருந்தேன்; பின்னர் அது மறைந்துபோயிற்று. திரும்பவும் நான் நன்றாய்ப் படுத்துத் தூங்கிவிட்டேன். மறுநாட்காலையில் பொர்த்தா என்னைப் பார்த்தபோது, அவள்முதலில் என்படுக்கையைச் சூழச் சில சில நாய்கள் தோன்றுமாறும், இரண்டாவது சிலர் சண்டையிடுமாறும், மூன்றாவது ஒருவிளக்குவெளிச்சங் காணப்படுமாறுந் தான் உறுத்துநினைந்ததாகப் புகன்றனள். முதல் இரண்டும் எனக்குத் தோன்றிலவாயினும், மூன்றாவது அவள் எண்ணியபடியே ஒரு விளக்கொளி எனக்குத் தோன்றியது." என்பது

பின்னர் ஒருகால் அம்மருத்துவத்தலைவரும் அவர் தம் நண்பர் ஒருவருமாக ஒருவண்டியில் ஓரிடத்திருந்து பிறிதோரிடத்திற்குப் போய்க்கொண் டிருக்கையில், அவர்கள் சென்றநேரம் நள்ளிரவாதலால் தெரு வெங்கும் விளக்கேற்றப்பட்டு வெளிச்சமுடையதா யிருந்தும், அஞ்சத்தக்க காரணம் ஏதொன்றுமே இல்லாதிருந்தும், அம்மருத்துவருக்குத் திடீரென உள்ளத்தில் ஓர் அச்சந் தோன்றியது. "ஓ! இது பொர்த்தாவின் சூழலா யிருக்க லாமென்று அவர் சொல்கையில், அவர்தம் நண்பரும் நகைத்துக் கொண்டு, ஆ! என்னையறியாமலே எனக்கும் உள்ளத்தே ஒரு திகில் தோன்றுகின்ற" தென்றார். இத் திகிலானது குறிப்பிட்ட இடத்திற்குப்போய்ச் சேரும் வரையில் அவ்விருவருக்கும் இருந்தது. பின்னர் அவர் கள் வண்டியைவிட்டுக் கீழ்இறங்குகையில், அவர்தம் நண்பர் வானத்தில் எவையோ வெண்மையானவை தம் கண்ணெதிரே பறந்து செல்லக்கண்டார். ஆனல், அதனை அம்மருத்துவத் தலைவர் காணவில்லை.

அடுத்தநாள் அத்தலைவர் தமது மருத்துவவிடுதியிற் பொர்த்தாவைப் பார்த்தபோது, நேற்று இரவு தாமுந் தம் நண்பரும் அடைந்த நிலைமைகளைச்சொல்லும்படி அவளைவேண்ட, அவளுஞ் சொல்வாளாயினள். "முத லில் நுங்கள் வண்டிக்காரன் வண்டியை வழிதப்பிப் பல முகமாய் ஓட்டிச்கொண்டுசென்றான்; ஆனல், வண்டிக் குள்ளிருந்த நீங்கள் அதனை உணரவில்லை" என்றனள். இவள் இதுசொல்லியபிறகுதான் தமதுவண்டி வழிதப் பிப் பலமுகமாய் ஓட்டப்பட்டமை அவரதுநினைவுக்கு வந்தது. அதன்பின் அவள், "துவக்கத்தில் நீங்களும், அதன்பின் நுங்கள் நண்பரும் ஏதொருகாரணமும் இன் றியே பெருந்திகில் கொண்டீர்கள்! அதன்பின்னர் வெள்

ரிய புறாக்கள் சில நுங்களைச்சுற்றி அருகிலே பறந்து செல்லக் கண்டீர்கள்!" எனமொழிந்தனள்.

பாருங்கள்! விழிப்பில் நினைவுடன் இயங்கும்போதே பெர்த்தாளென்பவள் தான் உறுத்து நினைந்தநினைவுகள், விழிப்பில் இயங்கிய அம்மருத்துவத் தலைவர்க்கும் அவர்தம் நண்பர்க்கும் அவர்தம் வண்டிக்காரற்கும் அகத்தேயும் புறத்தேயுந் தோன்றி அவர்தம் உள்ளங்களைத் தம்வழிப் படுத்திவிட்டன. யாம் மிக இளையமாயிருந்தபோது எம்மைக் காணவந்த ஒருவர், எம் எதிரிலேயே ஒருகற்பலகையையெடுத்து அதில் ஏதோ ஒன்று வரைந்தபின் அதனைஅப்பால் மறைத்துவைத்து, ஏதேனும் ஒரு பூவை நினைத்துச்சொல்லும்படி எம்மைக்கேட்டார்; அங்ஙனமே ஒருபூவின்பெயரை யாம் சொல்ல சொன்ன அப்பூவின் பெயர் இப்போது நினைவில் இல்லை), உடனே அவர் தாம் எழுதிய அக்கற்பலகையையெடுத்துக்காட்ட, அதன்கண் முன்னமே அப்பூவின் பெயர் அவரால் வரைந்து வைக்கப்பட்டிருத்தல் கண்டு வியப்புற்றேம். இங்ஙனமே அவர்தொடர்பாகப் பல பொருட் பெயர்களை முன்னெழுதிப் பின் ஒவ்வொன்றாக எம்மை நினைத்துச்சொல்லும்படிகேட்க, யாம் சொன்னவையெல்லாம் பிசகாமல் முன்னமே அவரால் வரைந்துவைக்கப்பட்டிருந்தன

இங்ஙனமாக நனவிலேயே ஒருவர் உறுத்துநினைத்த நினைவின்படியே நினைக்கப்பட்டவரும் நனவின்கண் நினைத்தலும், உறுத்து நினைந்த பொருள்களின் உருவங்கள் நினைக்கப்பட்டவரின் கட்புலனெதிரே நனவின்கண் விளங்கித் தோன்றுதலும் ஆங்காங்கு உண்மையாக நிகழ்ந்துவருதலை எண்ணிப்பார்க்குங்கால், மந்திரகாரரிற் சிலர் தமக்குப்பகைவராயினோர் வேறுசிலர்க்கு ஏவல்

பில்லி வைத்து அவரைத் துன்புறுத்துவதெல்லாம் பெரும்பாலும் அவர் தம் நினைவாற்றலினாலேயே விளைவிக்கப்படுகின்றதென்னும் உண்மை நன்குவிளங்காநிற்கும். அம்மந்திரகாரர் பேய்களை ஏவி விட்டு அவ்வாறு செய்விக்கின்றனரென்பது முற்றுமே உண்மையன்று. அவர் கனவினும் நனவினும் உறுத்து நினைந்த தீயநினைவுகளின் தீயவடிவங்களே, அவர்க்குப் பகையாயினார்க்குப் பேய்வடிவங்களாகக் காணப்படுகின்றன. மந்திரகாரர் தாம் துன்புறுத்துதற்கு முனைந்த பிறர் அம்மந்திரகாரரினும் ஆற்றல் மிக்க மனவொருமையுடையராய், அவர் ஏவிய அவ்வடிவங்களைத் திரும்பிச்செல்லுமாறு தாமும் உறுத்து நினைப்பாராயின், அத்தீயவடிவங்கள் அவரை வருத்தாவாய்த் திரும்பிச்செல்லும். இங்ஙனந் தமக்குப் பகையான மந்திரகாரர் சிலர் தமக்குத் தீங்கிழைத்தலை எம்மிடஞ்சொல்லி முறையிட்ட அன்பர் சிலர்க்கு, யாம் "இவ்விவ்வாறுசெய்க!" என்று கற்பித்தேமாக, அவர் அவ்வாறே செய்ய, உடனே அத்தீயவடிவங்களின் தீய செயல் ஒழிந்து போயதென்று சொல்லக்கேட்டேம். இவ்வியல்புகளை **மனிதவசியம்** என்னும் எமதுநூலின்கண் விரித்து விளக்கியிருக்கின்றேமாகலின், மீண்டும் அவைகளை இங்கன்விரியாது விடுகின்றேம். அது நிற்க. இங்ஙனமாகப் பேரிடரில் அகப்பட்டாரது நினைவு அவரது கனவின்கண் மிக்க சுறுசுறுப்புடையதாய் இயங்கிக் கனவிலும் நனவிலும் உள்ளார்க்குத் தன்னையுடையாரது நிலைமையினை அறிவித்தல்போலவே, நனவிலே உறுத்து நினைப்பாரது நினைவுங் கனவிலும் நனவிலும் உள்ளார் பிறர்க்குந் தன்னைப் புலனாக்குதல் காண்க.

இன்னும், அன்புடையார் இருவரில் ஒருவர்க்கு நேரும்இடர் உடனே மற்றவர்க்குங் கனவின்கட்டோன்

றுதலைக் காட்டும் இரண்டு உண்மைவரலாறுகளை ஈண்டெடுத்துக்காட்டுதும்:

"என் தந்தையார்க்கும் எனக்கும் மிகுதியான அன்பு உண்டு ஒருநாட்பகல் கடுமையான வேலைகளைச் செய்துவிட்டு இரவு எட்டு மணிக்கு வீட்டுக்குப்போய், உடனே உணவுகொண்டு, களைப்பினால் உடனே உறங்கச் சென்றேன். என்தலை தலையணைமேற்பட்டதும் மிக அயர்ந்த துயிலிற் சென்றேன்; என்மனைவி படுக்கையண்டை வந்ததுகூட எனக்குத்தெரியாது அவ்வாழ்ந்த துயிலின்கண் என்தந்தையார் ஒருபடிக்கட்டின் உயரத்திலிருந்து வழுக்கிக் கீழே விழக்கண்டேன். கண்டதும் அவரை விழாமற் பிடித்துக் கொள்வதற்காக என்படுக்கைக் காலண்டை பதைத்துக்குதித்தேன். அங்ஙனங் குதித்ததாற் பெரியதோர் ஓசை உண்டாயிற்று. என் மனைவி உடனே விழித்துக்கொண்டு 'யாது குறும்பு செய்கிறீர்?' என்று வினவினாள். யான் விளக்கேற்றி எனது கைக்கடிகாரத்தை நோக்கினேன், மணி இரண்டேகால் ஆயிற்று யான் கனவிற் கண்டதை அவட்கு எடுத்து மொழிந்தேன். அவள் அதனை நகையாடிவிடும்படி என்னைத்தூண்டினாள்; ஆனால், அது கூடவில்லை. அதன்பின் அவ்விரவில் யான் தூங்கவேயில்லை. என்தந்தையார் கீழ்விழுந்து காயம் அடைந்திருக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணம் அழுத்தமாக என்னுள்ளத்திற் பதிந்துவிட்டமையால், யான் திரும்பப் படுக்கையண்டை செல்லாமல், எப்போது விடியும், விடியும் என்று பதைப்புடன் காத்திருந்தேன். பகலவன் கிழக்கே எழக்கண்டதும், யான் பட்டினத்திற்குப்போய்க் கம்பிச் செய்தி விடுத்து. அவரது நலத்தைப்பற்றிக் கேட்டேன். அதற்கு யான் பெற்றவிடையில், என்தந்தையார் படிக்

கட்டின் மேலிருந்து விழுந்து கடுங்காயம் அடைந்த நிகழ்ச்சி, யான் கனவிற் கண்டவாறே அதே நேரத்தில் நேர்ந்தமை குறிக்கப்பட்டிருத்தல்கண்டு உளந் துடித்தேன். எனக்கு நெடுந்தொலைவிலிருந்த என்தந்தையார் கீழ் விழுந்தமை எனக்குத் தோன்றலாயது எங்ஙனமென்று எண்ணிப்பார்த்தும் யான் அதனை யறியக்கூடவில்லை" யென்று அக்கனவுகண்ட துரைமகன் வானநூலாசிரியர் ஒருவர்க்கு எழுதியிருக்கின்றார்.

இன்னும், ஒருகால் வேறொரு துரைமகன் தான் பார்த்து வந்த அலுவலை ஒருநொடி நேரத்தில் விட்டு விலக வேண்டுமென்று அறிக்கைவந்தது. அப்போது அவர்தம்மனைவியார் அவர் இருந்தஇடத்திற்கு அறுபது கல் தொலைவிலுள்ளதொரு நாட்டுப் புறத்தில் தங்கியிருந்தார். அத்துரைமகனார் தாம் இங்கிலாந்திற்குப் போம் வழியிற் பேருது என்னும் ஊர்க்கும் போக வேண்டியவரானார். ஆதலால், அவர் தாம் போகும் அவ்விடத்திற்கு உடனே தம்பின்னே வந்துசேரும்படி தம் மனைவியார்க்கு ஒரு கடிதம் வரைந்து போக்கிவிட்டுத், தாம் அவ்வூர்க்குச் சென்றார்.

ஈதிங்ஙனமிருக்க, நாட்டுப்புறத்திலிருந்த அவர்தம் மனைவியார் தம்கணவர் தமக்குக் கடிதம் எழுதிய அதே நாள் இரவில் வழக்கம்போற் படுக்கைக்குச்சென்றார். சென்று ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருக்கையில், எவரோ தம்மைப் பிடித்திழுக்கக் கனவுகண்டு விழித்தெழுந்து படுக்கைமேல் உட்கார்ந்தனர். அப்போது அவ்வம்மையாரது செவியினுள் "நீ ஏன் அங்கே படுத்திருக்கின்றாய்? நின்கணவன் நின்னை வரவேண்டுகின்றான்; எழுந்து அவன்பாற் செல்!" என்னும் ஒலி குசுகுசுவென்று நுழைந்தது. ஆயினும், அந்த அம்மையார்

மறுபடியும் படுத்து உறங்க முயன்ருர்; ஆனல், திரும் பத்திரும்ப அதேஒலி மூன்றுமுறை தமது காதினுள் வந் தொலிக்கக் கேட்டு, அவர் பெரிதும் அச்சங்கொள்ள, அதனல் அவரது நெற்றியில் வியர்வை பெருந்துளிகளாகத் தோன்றலாயின. அப்போது அவரது அண்டையிற் படுத்திருந்த ஏவற்காரி துயில் கலைந்து "அம்மா! நீங்கள் நடந்து கொண்டும் பேசிக்கொண்டுமா இருக்கின்றீர்கள்?" என வினவினள். அதற்கு "இல்லை. வேறு யாரோ அப்படிச் செய்கிருர், நீயா?" என்று அவ்வம்மையார் எதிர் வினவினர். "இல்லையம்மா, யான் படுக்கையைவிட்டு அசையவில்லை; ஆனல், நீங்கள் எவருடனே பேசுகின்றீர்களே" என்று ஏவற்காரி மொழிந்தாள். அச்சொற்கேட்டபின், இதில் ஏதோ உண்மையிருக்கவேண்டு மென்னும் நம்பிக்கை வரப்பெற்றவராகி அந்த அம்மை படுக்கையை விட்டுக் கீழேகுதித்துத், தமதுகுதிரைக்குச் சேணம் இட்டுக் கொணரச்சொன்ஞர். அவ்வீட்டிலிருந்தவர் ஒவ்வொருவரும் அவ்வம்மைக்கு மூளை பிசகிப்போனதென்று கரைந்து, அவரை மறுபடியுந் தூங்க வைக்க முயன்றனர். ஆனல், அவ்வம்மை அதற்கு அடங்காராய்க் குதிரைமீது இவர்ந்து, பாறைகளின் மீதுஞ் சதுப்புநிலங்களின் ஊடும் அதனை விரைவாய் ஊர்ந்துவந்து வண்டிப்பேட்டையைச் சேர்ந்தார். அப்போதுதான் ஒரு நல்லகுதிரைவண்டி புறப்படத் தொடங்கியது. கடவுளும் அவர்பக்கமிருந்தார். வியர்க்க விறுவிறுக்கச் சேறும் புழுதியும் படிந்த உடையுடன் அவ்வம்மை வருதலைக்கண்ட அவ்வண்டிக்காரன், அவர் கைக்குறிகாட்டியதைக்கண்டு வண்டியை நிறுத்தி அவ்வம்மையை அதனுள்ளே ஏற்றிக்கொண்டு அதனைக் கடுக ஓட்டிச்சென்ருன். அதனல் அவ்வம்மை

யார் தம் கணவன் ஏறிச்செல்ல வேண்டிய கப்பல் பேரூது நகரைவிட்டுப்புறப்படுதற்கு ஒருநாள் முன்னுடியே அவர்பாற் போய்ச்சேர்ந்தனர். அங்ஙனஞ் சேர்ந்தமையினாலேதான், தங்கணவனுடைய ஏற்பாடுகளை, இங்கிலாந்துக்குப் புறப்படும் முன்னமே, கலந்துபேசி ஒழுங்குச்செய்யக் கூடியவராஞர்.

பார்மின்சள்! இந்நிகழ்ச்சியிற்போந்த துரைமகஞர் தமக்குத் திடீரென வந்த கட்டளைபால் தாம் இருக்குமிடத்தைச் சடுதியில்விட்டு நீங்குமாறு நேர்ந்த கட்டாயதத்தையுந், தம்மனைவியார் தம்முடன் இன்றி நெடுந்தொலைவில் அப்போது இருந்தமையால் அவரை எப்படி உடனழைத்துச் செல்வதென்பதையும் நினைந்து மனம் வருந்தித் தம்மனைவிக்குக் கடிதம் எழுதியக்கால், அந்நேரத்தில் ஒருமுகப்பட்டு நின்ற அவரது உணர்வானது தொலைவிலிருந்த அவர்தம் மனைவியார்க்குக் கனவினும் நனவினுந் தோன்றி, அவ்வம்மையாரைத் தங் கணவன்பால் உடனே புறப்பட்டு வரும்படி செய்தது.

இனி, முன்னொருகால் அன்பினால் உருகி ஒன்றுபட்ட நேய உள்ளம் உடையரான நண்பர் இருவர், பின்னொருகால் நேர்ந்த பிழையால் ஒருவரை யொருவர் வெறுத்துப் பிரிந்து போதலை ஆங்காங்குக் காண்கின்றேம். அங்ஙனம் அவர் பிரிந்துபோயினும், அவரிருவருள்ளமுந் தூயவாயிருப்பின், அவரது பழைய நேய உணர்ச்சி அவ்விருவர்க்குங் கனவின்கட் டோன்றி, அவரை மீண்டும் ஒருங்குகூட்டி அளவளாவச் செய்தலும் ஓரோவழி நிகழா நிற்கின்றது. இதனை மெய்ப்படுத்தும் ஓர் உண்மை வரலாற்றினை ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுதும். "கிறித்தவருலகு" என்னும் வெளியீட்டுக்கு ஒருவர் எழுதியது வருமாறு:

"நாற்பது ஆண்டுகளாக எனக்கு நண்பராயிருக்கும் ஒருவர் அமெரிக்கா தேயத்தில் இருக்கின்றார். பதினான்கு ஆண்டுகளுக்குமுன் நேர்ந்த ஒரு பிசகால் எமக்குள் மனவேற்றுமையுண்டாகக் கடிதப் போக்கு வரவு அடியொடு நின்றுபோயின. அங்ஙனமிருக்க 1898-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்களில் ஒருநாளிரவு மிகவுந் தெளிவான ஒருகனாக் கண்டேன். எனக்கு ஐயாயிரமைல் தொலைவானதோர் இடத்திலிருந்த என் பழைய நேயரைப்பற்றி அப்போது யான் நினைவுகூர்தற்கு ஏதொரு காரணமும் இல்லாதிருந்தும், அவர் பழமைபோல் எனக்கெதிரே வந்துநின்று, ஏதோ முன்னுண்டான ஒருபிசகால் நமக்குள் நேர்ந்த பிரிவினைக்காகத் தாம் பெருந்துயர் கூர்வதாற், 'போனது போக' இனிமேல் நாம் முன்போல் அன்பாயிருத்தலே செயற்பாலதென ஆற்றாமையொடு மொழியக்கேட்டு, அவரும் யானும் மீண்டும் ஒருமித்து அளவளாவுவதாக எனது கனவிற் கண்டேன். கண்டு விழித்துப்பார்க்க அஃதொரு வெறுங்கனவாதல் தெரிந்து ஏமாந்தேன்.

"ஆனால், இரண்டு கிழமைகள் கழித்து, அதே நண்பரிடமிருந்து எனக்குவந்த கடிதம் பெரியதோர் இறும்பூதினை விளைவித்தது. அக்கடிதத்தில் அவர், 'யான் நம்மைப்பற்றி ஒருவியப்பான கனவுகண்டேன். பதினான்கு ஆண்டுகளுக்குமுன் நீர் என்னிடம் எவ்வளவு அன்புடன் அளவளாவினீரோ அவ்வளவு அன்புடன் அளவளாவிப், 'போனதுபோக' வென்று அதிற் கூறக் கண்டேன். அதன்கருத்து இன்னதென அறிந்திலேனாயினும், நும்மைக் காணும்பொருட்டே இங்கிலாந்திற்குப் புறப்படுகின்றேன். யான் கனவிற் கண்டபடியே நிறைவேறுமென நம்புகின்றேன்' எனவரைந்திருந்தனர்.

அதன்படியே அவர் என்பால் வர, அவரும் யானும் எமது கனவைப் பற்றி ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டோம். யாங்கள் குறித்துவைத்திருந்த குறிப்புகளை ஒத்திட்டுப் பார்க்கையில், அக்கனாக்கள் இரண்டும் ஒரே தன்மையவாய்மட்டும் இன்றி ஒரே நேரத்தில் இருவர்க்குந் தோன்றினவைகளாகவும் இருத்தல் அறிந்தேம்" என்பது.

இனித், தீராக் கொடுநோய் கொண்டு வருந்துவார் சிலர்க்கு அது தீர்க்கும் மருந்து கனவின்கண் அறிவிக்கப்படுதலும், ஆங்காங்கு நிகழாநிற்கின்றது. இங்ஙனம் நிகழும் அறிவிப்பு, நோய் கொண்டாரின் அறிவு கனவுடம்பின்கண் ஒரோவழி மாசு நீங்கி விளங்குதலால் அதுதன்னினின்றே புலனாகின்றதோ, அன்றி ஆவி வடிவின்கண் உலவும் நல்லோரே இரக்கம் மிகுதியால் அந்நோய்கொண்டாரது கனவிற்றோன்றி அதுதீர்க்கும் மருந்தை அறிவித்துச் செல்கின்றனரோ, அன்றி நோயாளிக்கு உறவினராய் உள்ளார் அவர் படுந்துயரை நினைந்து அதனைத் தீர்த்தற்குரிய மருந்தினை ஆராயும் நல்லறிவே அந் நோயாளியின் கனவின்கட் டோன்றி அதனையொழிக்கும் வழி காட்டுகின்றதோ, அம் மூன்றில் இதுதான் உறுதியென்று தீர்மானித்தல் இயலாததா யிருக்கின்றது. என்றாலும் இத்தகையதோர் அறிவிப்புநோயாளியின் கனவின்கட் டோன்றுதலும், அவ்வறிவிப்பின்படியேசெய்ய அவர்க்கு அந்நோய் நீங்குதலும் மறுக்க ஏலாத உண்மை நிகழ்ச்சிகளாய் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. "உடல்நலத் தூதுவன்" என்னும் வெளியீட்டின் ஆசிரியரும் புகழ்பெற்ற அமெரிக்க மருத்துவருமான ஹால்புருக் என்பவர் தமக்குவந்த கொடிய

தோர் இருமல் நோய் தீர்ந்த வரலாற்றினைப் பின்வருமாறு எழுதி அறிவித்திருக்கின்றார்:—

'1870-ஆம் ஆண்டு இளவேனிற் காலத்தில் யான் மிகக் கொடியதோர் இருமல்நோயாற் பற்றப்பட்டேன். ஒவ்வொரு கார்காலத்தும் இளவேனிற்காலத்தும் அந்நோய் என்னைத் தொடர்ந்து பற்றிப் பல்லாண்டுகள் துன்புறுத்திவந்தமையால், அது நாட்பட்ட நோயாய் வேரூன்றி விடுமோ வெனவும், அதுவே எனதுயிர்க்கு இறுதியாய் முடியுமோ வெனவும் பெரிதும் உளங்கலங்கினேன். அப்போது யான் இளைஞனாய் இருந்தமையாலும், நீண்ட காலங் கைக்கொண்டு ஒழுகத்தக்கதொரு தொழிலை அப்பொழுதுதான் யான் மேற்கொண்டமையாலும், எனது வருங்கால நிலையினைத் தெரிந்து மிகவுஞ் சோர்வடைந்தேன். இவ்வாறு சோர்வுகொண்ட நிலையில் ஒருகால் உறக்கங்கொண்டேன்; ஆனாலும், அஃது ஆழ்ந்த துயில் அன்று; அப்போது, பிற் சொல்லப்படும் நிகழ்ச்சியானது இன்னும் என்மனத்தைவிட்டு அகலாதபடியாய்த் தோன்றலாயிற்று. இருபஃது ஆண்டுகளுக்கு முன்னாக இறந்துபட்டமையால், ஏறக்குறைய எனது நினைவைவிட்டு நீங்கிப்போன என் உடன்பிறந்தாள் எனது படுக்கை யண்டை வந்து நின்று, "நின் உடல் நலத்தைப்பற்றி நீ கவலைப்படாதே; யாம் அந்நோயை நினக்குத் தீர்க்கவந்திருக்கின்றேம்; இன்னும் நீ உலகத்திற் செய்ய வேண்டுவது மிகுதியாய் உள்ளது." எனக் கூறினாள். அவ்வாறு கூறியபின் அவள் மறைந்துபோயினாள் ஒரு மின்னற் பொறி (Electric Battery) யினிருந்து தோன்றிய மின்னாற்றல் எனது மூளையினூடுருவி நிறைந்தாலென எனக்கு ஓர் உணர்ச்சி தோன்றியது; ஆனாலும், அஃது எனக்குத் துன்பமாயில்லாமல் இன்ப

மாகவே காணப்பட்டது. அவ்வாறு திடுமெனத்தோன்றிய அம்மின்னாற்றல், மூளையிலிருந்து கீழ் இறங்கிப் பரவலாயிற்று; என்னுடைய நெஞ்சிலும் மூச்சுப்பையிலும் அது மிக்க வலிவுடன் நிரம்பிநிற்ற லுணர்ந்தேன். பின்னர் அங்கிருந்து அது கைகால் முனைகள்வரையிற் பரவவும், அம்முனைகளில் அஃது இனிதாய்ச் சுடர்ந்து எரியவுங் கண்டேன். உடனே யான் அத்துயில் நீங்கி விழித்தேன்; விழித்ததும் யான் முழுநலம் பெற்றிருத்தல் அறிந்தேன். அதுமுதல் அந்நோய் எனக்குத் திரும்ப வந்ததேயில்லை என் உடன்பிறந்தாளின் உருவம் அத்துணைத் தெளிவாக எனக்குத் தோன்றாவிட்டாலும், அவளது குரலொலி மட்டும் மிகவுந் தெளிவாய்க்கேட்டது. இதற்கு முன்னும் பின்னும் இத்தகையதொரு நிகழ்ச்சி எனக்குத் தோன்றியதே யில்லை.' என்பது.

இனி, இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் எமது வாழ்நாளிற் சில முறை எம்பால் நேர்ந்தனவேனும், அவற்றுள் இரண்டு இன்னும் எமது உளத்தை விட்டகலாமல் மிகவுந் தெளிவாகப் பதிந்திருத்தலால், அவையிற்றில் ஒன்றை இங்கே எடுத்துக்காட்டுகின்றேம்:

யாம் எழுதும் நூல் ஒவ்வொன்றும் பன்னாளும் பலமுறையும் ஆய்ந்தாய்ந்து எழுதப் படுவது. யாம் எழுதுவன எமதுளத்திற்கு இனிமைதரும் வரையில், எமதறிவிற்குப் பொருத்தமாகக் காணப்படும்வரையில் அவற்றைப் பன்முறையும் நினைந்து நினைந்து விரையாமல் மெல்லென எழுதுதலே எமக்கு வேரூன்றிய இயற்கையாய்விட்டது. அதனால், யாம் எழுதும் நூல்களை யாமே எமது செலவிற் பதிப்பிட்டு வெளியிடுவதன்றிப், பிறர் அவ்வாறு செய்தற்கு அவற்றைக் கொடுப்பதில்லை. என்றாலும், எம்மை இருகாற் கொழும்புமா நகர்க்கு வரு

வித்து எமது தமிழ்த் தொண்டிற்கு உதவிபல ஆற்றிய அன்பர் சிலருள் ஒருவரின் அக்கால மனநிலையினை வியந்து, அவர்க்குக் கைம்மாறொன்று செய்ய விழைந்து, யாம் எழுதிய திருவாசக விரிவுரையினை அவர் வெளி யிடக் கொடுத்தேம். அவர் அதற்காக எமக்குப் பொரு ளுதவியுஞ் செய்துவந்தாரெனினும், யாம் திருவாசகச் செய்யுட்களை ஆழ்ந்தாராய்ந் தெழுதிக்கொடுத்து வரு கையில், உரையினை விரைந்தெழுதித் தருமாறு இடை யிடையே எம்மை அவர் வன்சொற்களால்நெருக்கி வந் தனர். இரவில்ஒன்பதுமணிக்குமேற் கண்விழித்திருந்து ஏதும் எழுதுதல் செய்யாத யாம், அவர்தம் வன்சொற் களைப் பொறுக்கவலாமல், தொடர்பாகச் சிலநாட் பதி னொருமணி வரையிற் கண் விழித்திருந்து அதனை எழுதி வரலாயினேம். அவ்வாறு செய்துவரவே, எமது மூளை யிற் சூடேறி மயக்கம் மிகுந்தது; உண்ட சிறிதுணவுஞ் செரியாமற் கக்கலாயிற்று; உடம்பெங்குங் காய்ச்சலும் உண்டாயிற்று; இருப்பில் இருந்தால் தாங்க முடியாத மண்டைக் கிறுகிறுப்பு வந்தது; அதனாற் படுக்கையிலே யே கிடக்கலாயினேம்; இங்ஙனந் துன்புற்றுக்கொண்டு வந்த சில நாட்களிலெல்லாம் எமது கீழ்வயிற்றின் வலப் பக்கத்தினுள்ளே ஒரு குடகு நாரத்தம்பழ அளவின தான ஒரு கழலைக்கட்டி யுண்டாயிற்று. அக்கட்டியுண் டானபின், எமதுடம்பில் விடாக்காய்ச்சல் வீசியது; படுக்கையிற் பிறருதவியின்றி அப்புறம் இப்புறம் புரள் வதும் எழுந்திருப்பதும் இயலாவாயின. வரவர உடம் பும் மெலிந்தது. வந்தநோய் மிகுந்து வருதலன்றிச் சிறி துந் தணிந்திலாமையின், எமக்கு அந்நோய் தீர்க்க அன் பினால் வந்துதவிய வல்ல மருத்துவர்கள் உளங்கலங்கி னர். எமக்கும் உயிர்வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை யற்றது,

என்றாலும், எமதுளத்திற் கலக்கம்மட்டும் உண்டாக வில்லை. அஃது எதுகாரணத்தாலோ இப்போது அதனை அறிதல் இயலவில்லை. இத் துணையற்ற நிலைமையில், எமக்கு இந்த நில உலக வாழ்வு இன்றுஒழியுமோ! நாளை யொழியுமோ! என்று எதிர்பார்த்திருக்குங் காலத்தில், ஒரு நாள் இரவு விடிவதற்கு இரண்டு மணி நேரத்திற்கு முன்னே எமக்கு ஒரு தோற்றம் உண்டாயிற்று. அது கனவு நிலையோ, நனவு நிலையோ இன்னதென்று துணிந்து சொல்லல் கூடவில்லை. எம்மைச்சூழ ஒரு பேரிருள் தோன்றியது அவ்விருளில் எவரோ சிலர் உலவும் அரவந் தென்பட்டது. அவ்விருளையும் அதன்கண் உலவுவாரது அரவத்தையுங் கண்டு கேட்ட எமதுள்ளம் பெரிது நடுங்கியது. அந்நடுக்கம் உண்டான சிறிது நேரத்தி லெல்லாம், அப் பேர்இருளின்கண் எம்மைச் சூழப் பளபளப்பான ஓர்ஒளி தோன்றியது. உடனே, பார்ப்பதற்கு இனிய முனிவரையொத்த மிக வெண்மை யான ஓர் ஆங்கிலத் துரைமகனாரது திருவுருவம் எம தருகே கையில் ஒருகண்ணாடி விளக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தது. அத்துரைமகனாரது திருவுருவத்தைக் காண்டலும் எமதுளத்தே யிருந்த நடுக்கம் முற்றும் ஒழிந்துபோக, யாம் முன்னறியாத ஒரு மகிழ்ச்சியும் இன்பஉணர்வும் வரப்பெற்றேம். அவரது உருவத்தினுயரஞ் சிறிது குள்ளமா யிருந்தது; அவரது யாக்கை திண் ணியது; தலைமேற் குறுகிய மயிரும் மோவாயில் நீண்ட தாடி மயிரும் நரைத்து வெண்மையாகத் தோன்றின; சிறிதேறக்குறைய எழுபத்தைந்து அல்லது எண்பது ஆண்டிற்கு மேற்பட்டவராகக் காணப்பட்டனர்; மிக வெண்மையான நிறமுடையராய் ஆங்கில மக்களைப் போலவே மேலுங் கீழும் வெள்ளிய சட்டை யணிந்

திருந்தனர்; இருந்தவாற்றால், திருவாசகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த போப்புத்துரையவர்களின் வடிவத்தையே அவர் ஒத்திருந்தனர். இங்ஙனந் தோன்றிய அத் துரைமகனார் தமது கையிற் பிடித்திருந்த கண்ணாடி விளக்குடன் எம்மைச் சுற்றிச்சுற்றி நடந்து, எமக்குச் சிறிது தொலைவிற் சூழத்தோன்றிய அப் பேரிருளில் இயங்கின சிலரைச் கடிந்து பேசினார்; "இவரால் இவ்வுலகிற்கு எவ்வளவோ நன்மை விளையவேண்டியிருக்கின்றது. ஆகலால். நீங்கள் இவரை அணுகாமல் ஓடிப் போங்கள்!" என்று தமிழிற்பேசி அவர்களைத் துரத்தினார். அவ்வளவில் யாம் திடுமென விழித்துக் கொண்டேம். விழித்த சிறிது நேரத்திலெல்லாம் பொழுதுவிடிந்தது எமதுடம்பிற் சாய்ச்சலும் இல்லை; அடிவயிற்றின் வலதுபுறத் திருந்த சழலைக் கட்டியையுங் காணேம். அன்று எம்மை வந்து கண்ட மருத்துவரும் பிறருமெல்லாம் அத்துணைவிரைவில் அக்கொடு நோய் நீங்கியது கண்டு மிக்கதோர் இறும்பூதெய்தினர்.

அவ்விரவில் எம்பால் அங்ஙனம் வந்து நோய்தீர்த்த அப்புனித உருவம் நமது அருமைத் திருவாசகத் தமிழ் மாமறையில் அளவிறந்த அன்புவைத்திருந்த போப்புத் துரையவர்களின் ஆவி வடிவாயிருக்கலாமோ, அல்லது மேலுலகத்தில் வைகும் அத்துரைமகனாரின் நல்லெண்ணமே அவரதுருவத்தினைத் தோற்றுவித்து எமக்கு வந்த அப்பேரிடரை நீக்கியதோ இன்னதுதான் என்றுரைத்தல் இயலாது. யாம் அப்போது திருவாசக விரிவுரையெழுதி வந்தமையால், அதற்கு இடையூறு நேரலாகாதென்று நினைந்தே, திருவாசகத்தை யெண்ணியெண்ணி யுருகிய போப்புத் துரையவர்களே அங்ஙனம் வந்து எமக்கு நோய்தீர்த்தாராகல் வேண்டுமென்பதே எமது

முடிபு. வந்த அவ்வாங்கிலத் துரைமகனார் தமக்குரிய ஆங்கில மொழியிற் பேசாது, செந்தமிழிற் பேசி, எம்மைச்சூழ்ந்த இருளில் உலாய தீய ஆவிகளைத் துரத்தியதும் யாங்கொண்ட முடிபினையே வலுப்படுத்துகின்றது. இங்ஙனமே பின்னரொருகாலும் யாங் கடுங்காய்ச்சல் நோயால் துன்புற்றவழிப் பருத்துயர்ந்த கருமேனியும் மழித்த தலையும் அருட்பார்வையும் உடைய ஒரு துறவியின் உருவம் எமது கனவின்கட்டோன்றி எமக்கு அந்நோய் தீர்த்தருளியது.

இத்தகைய கனா நிகழ்ச்சிகள் எமது வாழ்நாளில் மிக அரியவாய்ச் சில முறைகளே தோன்றின. ஏனைக் கனா நிகழ்ச்சிகள் பெரும்பாலும் எமது நினைவுக்கு வருவதில்லை. மேலெடுத்துக் காட்டியவைபோன்ற சிற்சிலவே இப்போது எம் மனக்கண்ணெதிரே தோன்றா நிற்கின்றன.

இன்னும், பிராலின் ஆகஸ்ட்மூலர் எனப் பெயரிய ஒரு மாதரார் தமது நினைவின் ஒருமையால் வேறொரு மாதர்க்குக் கனவின்கட் சென்று நோய்தீர்த்த வரலாற்றினையும் இங்கே எடுத்துக்காட்டுவாம். இம்மாதரார் இருந்தாற் போலிருந்து திடுமென அறிதுயிலிற் செல்லும் இயற்கை வாய்ந்தவர். இவர் அங்ஙனம் அறிதுயிலிற் சென்றிருக்குங் கால் தம்முடம்பிலுள்ள நோய்களையும் பிறருடம்பிலுள்ள நோய்களையுந் தெளிவாய் எடுத்துக் கூறியதோடு அந்நோய் தீர்க்கும் எளிய இயற்கை முறைகளையும் நன்கு விளக்கிச் சொல்வர். அவை மட்டுமேயன்றிப், பிறருள்ளத்தில் உள்ள எண்ணங்களையும் அவர் தம் நடக்கைகளையுங்கூட வெளிப்படச் சொல்வர். தொலைவில் வியன்னா நகரத்திலுள்ள தம் உடன்பிறந்தானுக்குத் தம துருவத்தைத் தாம் தோற்றுவித்தல் கூடு

மென்றும் உரைப்பர். தம்முடைய கண்களை இறுகக் கட்டிவிட்டாலும் அவர் நாடகசாலைச் சீட்டுகளையும் இசைநூலிலுள்ள பாட்டுகளையுங் கண்ணுற் பார்த்துப் படிப்பதுபோற் படித்துச்சொல்வர். இவர்க்கு நேயரான ஒரு மருத்துவஆசிரியர் ஒருகால் இம்மாதரை நோக்கித், தமது குடும்பத்திற் சில நாட்களுக்கு முன் நிகழ்ந்தது யாதென்றுவினவ, உடனே அவ்வம்மையார், "பதினைந்து கல் தொலைவிலுள்ள ஒரு பட்டினத்தில் உங்கள் மாமனார் இறந்துபட்டார்" என நுவன்றார்; அஃதுண்மையாகவே யிருந்தது.

இத்தகைய ஆகஸ்டு மாதரார்க்கு நண்பரான மற்றொரு மங்கையார் தாம் அப்போது பல்வலியாற் பெரிதும் வருந்திக்கொண்டிருந்ததால், அடுத்த நாள் வழக்கம் போல் அவரை வந்து பார்த்தல் இயலாதெனக் கூறினார். "அப்படியாயின் யான் இன்றிரவு நுங்களைவந்து காண்பேன்" எனப் புகன்றார். புகன்றபடியே, தம் நண்பரான மங்கையார் பல்வலியால் துன்புற்றுப் படுத்திருக்கும் அவ்வறைக்குள் அம்மாதரின் உருவம் இராப்பொழுதிற்குரிய உடையணிந்தவண்ணமாய்த் தோன்றி, அம்மங்கையாருடன் பக்கத்திற் படுத்துக்கிடந்தது. காலையிற் கண்விழித்த அம்மங்கையார் தமக்கிருந்த பல்வலி முற்றுமே நீங்கிப்போகக்கண்டு பெரிதும் வியப்படைந்தார். ஆகஸ்டு அம்மையார் தமது இல்லத்தின்கண் தமது படுக்கையைவிட்டு அகலாதிருந்தும், அவர் எங்ஙனந் தமது இல்லத்திற் புகுந்து தம்முடன் படுத்திருந்தார்? என்பதை நினைந்து அம்மங்கையார் அடைந்த வியப்பினுக்கு ஓர் அளவேயில்லை.

இனி, நனவுணர்வினால் எவ்வாற்றானும் அறிந்து கொள்ளல் இயலாத கல்விப்பொருள்கள் சில கனவின்

கண் இனிதுவிளங்கித் தோன்றிய வரலாறுகளும் பல; அவற்றுட் சிலவற்றை இங்கெடுத்துக் காட்டுதும்:

பாபிலோனிய தேயத்தில் நிப்பூர் என்னும் நகரத்தின்கட் பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன் அழிந்துபட்ட அரண்மனைகளிலே பண்டைநாள் அரசர்களாற் செதுக்கி வைக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளைக் கண்டுபிடித்து, அவற்றிற் சொல்லப்பட்ட குறிப்புகளைக்கொண்டு, அந்ஞான்றை அரசர்கள் அவர்கீழ் உயிர்வாழ்ந்த மக்களுடைய நாகரிக வரலாறுகளை யெல்லாம் ஆராய்ந்தெழுதுதற்பொருட்டு. அந்நகர்க்குச் சென்ற ஜெர்மன் ஆசிரியரான ஹில்பிரச (Professor Hilprecht) என்பார் ஆண்டெடுத்த இரண்டு சிறு மோதிரத் துண்டுகளிற் செதுக்கப்பட்டிருந்த சொற்றொடர்களைக் கண்டறிதற்கு எவ்வளவோ முயன்றும், அம்முயற்சி அவர்க்குச் சிறிதும் பயன் தந்திலது. ஏனென்றாற், கண்டெடுத்த அச் சிறுதுண்டுகள் இரண்டும் ஒரே மோதிரத்தின் துண்டுகளாகக் காணப்படவில்லை. ஆகையால், அவற்றை எவ்வளவுதான் இணைத்துப் பார்த்தாலும், அவற்றின்கட் செதுக்கப்பட்ட சொற்கள் இணைந்து ஒரு பொருள் தந்தில. நிப்பூரிலிருந்த பகலவன் கோயில் அழிந்து கிடக்கும் இடத்தை அகழ்ந்து தேடியதில், அவ்விரண்டு சிறு மோதிரத் துண்டுகளை யொத்தவை பின்னும் பன்னிரண்டு கிடைத்தன. அவற்றின் மேலெல்லாஞ் செதுக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் ஆப்புவடிவம் வாய்ந்திருந்தன. அவை செதுக்கப்பட்டகாலம். இற்றைக்கு 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே துவங்கி 3600 ஆண்டுகள் வரையிலாகும். இத்துண்டுகளையெல்லாம் பன்னாளும் பன்முறையும் அவர் இணைத் திணைத்துப் பார்த்தும், அவற்றின் பொருளைக் கண்டறிதற்கு எவ்வளவோ பாடுபட்டும்.

அது சிறிதுங் கைகூடவில்லை. பின்னர் ஒருநாள் நள்ளிரவு மட்டும் அவர் இவ்வுழைப்பிற் கருத்தை ஓயாமற் செலுத்திப்பார்த்தும் பயன் ஏதும் உண்டாகாமையால் மிகவும் அயர்வடைந்தவராய்ப் படுக்கையிற் சென்று ஆழ்ந்து துயில்கொள்ளலானூர். அங்ஙனம் அவர் ஆழ்ந்து துயில்கையில், அந்த நிப்பூர்ப் பகலவன் கோட்டத்திற் பண்டைக்காலத்திற் குருக்களா யிருந்த ஒருவரின் உருவம் அவரது அகக்கண்ணெதிரே தோன்றியது. அவ்வுருவம் நீண்டு ஒல்லியாய், நாற்பதாண்டு அகவையினதாய்ப், பொதுவான உடை யணிந்திருந்தது. இவ்வாறு தோன்றிய அவ்வுருவம், அக்கோயிலின் தென்கிழக்கில் உள்ளதாகிய களஞ்சிய அறைக்கு அவ்வாசிரியரை அழைத்துச் செல்வதாகக் காணப்பட்டது. அங்கே சென்றதுந், தாழ்ந்த மச்சுடையதாய்ச் சாளரம் ஏதும் இல்லாததாய்ச் சிறியதாய் அதனுள்ளிருந்த மற்றோரறைக்குள் அவ்வாசிரியரை அது கூட்டிச்சென்றது; அச் சிற்றறைக்குள் ஒரு பெரிய மரப்பெட்டி யிருந்தது; நிலத்திலே ஒருவகை மணிக்கல் (agate) லின் துண்டுகளும் வைடூரியங்களும் இறைந்து கிடந்தன. அவ்வறைக்குட் சென்றதும் அவ்வுருவம் அவ்வாசிரியரை நோக்கி, "22, 26-ஆம் பக்கங்களில் நீர் தனித்தனியே வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்ற இரண்டு துண்டுகளும் விரலில் அணியும் மோதிரங்கள் அல்ல, அவற்றின் வரலாறு இது:-கி.மு 1300-இல் இருந்த அரசன் குறிகழுவென்பான், ஒருகாற் பகலவன் கோயிலுக்குத் தான் சேர்ப்பித்த ஏனை மணிக்கற்கள் வைடூரியங்களுடன், எழுத்து வெட்டிய ஒரு மணிக் கற்குழாயினையும் நேர்த்திக்கடனாகச் செலுத்தி யிருந்தான். அதன்பிற் சடுதியிலே, நினிப்பு என்னுங் கடவுளின் றிருவுருவத்திற்காக மணிக்

கல்லிற் சமைத்த ஒரு சோடு காதணிகள் செய்யும்படி அரசனிடமிருந்து குருக்களாகிய எங்களுக்கு ஒரு கட்டளை வந்தது. அந்நேரத்தில் எங்கள் கையில் மணிக்கல் ஏதும் இல்லாமையால் யாங்கள் பெருந்திகில் கொண்டோம். அரசனிட்ட கட்டளைப்படி செய்தற்கு, அவன் செலுத்திவைத்த அம்மணிக் கற்குழாயை மூன்று கூறாக அறுத்து, மூன்று வளையங்கள் செய்வதைத் தவிர எங்களுக்கு வேறுவழியில்லை. அக்குழாயின் மேற் செதுக்கப்பட்டிருந்த எழுத்துத்தொடர் அதனால் மூன்று கூறாக அறுந்து ஒவ்வொரு கூறும் ஒவ்வொரு வளையத்தின் கண் இருப்பதாயிற்று. முதலிரண்டு வளையங்களும் அக்கடவுளின் திருவுருவத்திற்குக் காதணிகளாயின; நமக்கு அத்தனை வருத்தத்தை விளைவித்த அத்துண்டுகளிரண்டும் அக்காதணிகளின் பகுதிகளாகும். அவ்விரண்டையும் ஒன்று சேர்த்துப் பார்ப்போமானால் என் சொல்லினுறுதி புலனாகும். ஆனால், மூன்றாம் வளையத்தை நீர் இதுகாறும் அகழ்ந்து பார்த்தும் கண்டெடுக்கவில்லை; அஃது ஒருகாலும் நமக்கு அகப்படாது." என்று கூறிய அளவில் மறைந்துபோயது. உடனே அவ்வாசிரியர் விழித்தெழுந்து தாங் கண்ட அக்கனவினைத் தம் மனைவியார்க்கு எடுத்துரைத்தார். அடுத்த நாள் ஞாயிற்றுக் கிழமை காலையில் அவ்விரண்டு துண்டுகளையுந், தமக்குக் கனவிற்றோன்றிய குருக்கள் உருவம் மொழிந்தவண்ணமே ஒன்றுசேர்த்துப் பார்க்க, அவை பெரிதும் வியக்கத் தக்கவகையாய் ஒருங்கு பொருந்திப், "பகலவன் புதல்வரான நினிப்புக்கடவுளாகிய தன்பெருமானுக்குப் பகலவனின் பெருங் குருக்களான குறிகழுவென்பான் காணிக்கையாக அளித்தது இது" வெனப் பொருள் பயந்தது.

பார்மின்கள்! இற்றைக்கு ௩௨௦0-ஆண்டுகளுக்கு முன் அழிந்துபட்ட நிப்பூர்ப் பகலவன் கோட்டத்திலிருந்து அகழ்ந்தெடுத்த வளையத் துண்டுகளிற் செதுக்கப்பட்ட சொற்றொடர், நனவின்கண் எவ்வளவோ ஆராய்ந்து பார்த்தும் ஒரு சிறிதும் புலப்படாதுபோக, மற்று அது கனவின்கட் டோன்றி அறிவித்த குருக்களின் வாய்மொழியால் நன்கு புலனாயிற்று. மிக அரிய இவ்வுண்மை நிகழ்ச்சியினை நுணுகி ஆராய்ந்த ஐரோப்பிய ஆசிரியர்கள், அத்துண்டுகளை அகழ்ந்தெடுத்த ஹில்பிரச் சென்பார் நாளுளும் நனவின்கண் ஆராய்ந்து கொண்டு இடர்ப்பட்டவராதலாலும், அக்கோயிற் சிற்றறையின் வரலாற்றினை மற்றோராசிரியர்பாற் கேட்டிருந்து அதனை மறந்துபோயினும் அவரது அவ்வாராய்ச்சி யறிவு கனவுடன்பின்கட் டெளிவு மிக வுடையதாய் அதனை நினைவுகூர்ந்து இயங்கினமையாலும், அவரது நுண்ணறிவே கனவின்கண் அச்சொற்றொடரை இணைக்கும் வழிகாட்டி, அதற்கு அக்கோயிற் குருவினுருவத்தையுந் தோற்றுவித்ததெனக் கூறுநிற்கின்றனர். அவர் கூறும் இவ்விளக்கம் எவ்வளவில் ஏற்றுக்கொளற்பாலதென்பது அறிஞர்களே முடிவுகட்டற்பாலார். ஏழாயிரத்து இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் அப்பகலவன் கோட்டத்திலிருந்த ஒரு குருக்களின் உருவத்தையும், அவ்வுருவம் எடுத்துரைத்த உண்மைகளையும் எல்லாம், நனவின்கண் இடர்ப்பட்ட ஹில்பிரச் ஆசிரியரது நுண்ணுணர்வே கனவின்கட் கற்பித்துவிட்டன என்னும் உரை எமதுளத்திற்குப் பொருத்தமுடையதாகக் காணப்படவில்லை. எமதறிவுக்குப்பட்ட மட்டிற், பண்டிருந்த அக்குருக்களின் உருவமும் அது மொழிந்த உண்மைகளும் அவ்வாசிரியரது நினைவே கற்பித்தன ஆகா.

உயர்ந்தோர் செய்யும் அரிய அறிவு முயற்சிகள் பயன் படாவாய்ப் போக. அவர் படும் பாட்டினைத், தொலைவில் நுண்ணுடம்பிலிருந்து அறியும் ஆன்றோரின் ஆவியோ, அல்லது அவரது நினைவோ, அங்ஙனம் இடர்ப்பட்டு வருந்தும் அறிஞர்க்குக் கனவின்கட் டோன்றி உண்மையை அறிவித்து அவர்தம் இடர்ப்பாட்டினை நீக்கிச் செல்லாநிற்கின்ற தென்பதே எமக்குப் பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகின்றது. அது நிற்க.

இன்னுஞ், சமயப்பொருள் விரிவுரை செய்வதில் மிகச் சிறந்தவரான சமயகுரு ஒருவர் (Spurgeon) ஒருகால், ஒரு சிறப்பு நாளிற் செய்யவேண்டிய விரிவுரையொன்றனை எழுதுவதற்காகத் தமது கருத்தினை ஒருமுகப்படுத்தி அமர்ந்து, அதனைச் செய்யப்புகுந்தார். ஆனால், அன்றைக்கு அவரால் அஃது அழகிதாக எழுதி முடிக்கப்படுதற்கு இடந்தராமற் பேரிடர் பயப்பதாயிற்று எவ்வளவோ முயன்றும், அஃது ஓர் உருப்படாமையால் மனத்தளர்ச்சி யுடையராய் அது செய்வதை விட்டெழுந்தார்; என்றாலும், அவ்விரிவுரை யடுத்த நாளிற் செய்யப்பட வேண்டுவதாதலால், அதுபற்றி அவர் பெரிதும் மனங்கவன்று அயர்ச்சியாற் படுக்கையிற் கிடந்து உறங்கினார். அங்ஙனம் உறங்குகையில் அவர் நள்ளிரவிற் றிடுமென எழுந்து நின்று அவ்விரிவுரையினை மிக்க கிளர்ச்சியுடனும் உருக்கத்துடனும் ஒரு தொடர்பாக ஒழுங்காகப் பேசுவாரானார். அவர் அங்ஙனம் விரிவுரை நிகழ்த்தும் அரவங் கேட்டுத் துயிலொழிந்த அவர்தம் மனைவியார் அதனை அருகிருந்து கேட்டுப் பெருவியப்படைந்தார். அவ்வாறு அவர் விரிவுரை நிகழ்த்தியபின் திரும்பவும் படுக்கையில் அமர்ந்து உறங்கிவிட்டார். மறுநாட் காலையில், அவர்தம் மனைவி

யார் அவர்க்கு அந்நள்ளிரவு நிகழ்ச்சியினைத் தெரிவித்த பிறகுதான், 'அவர் அவ்விரிவுரை தமது கனவின்கண் ஓர் உருவாகி ஒழுங்குபட்டதை நினைவுகூர்ந்தார்.

மேற்போந்த உண்மை நிகழ்ச்சிகளாகிய மெய்ச் சான்றுகள் கொண்டு, கல்வியாராய்ச்சியிற் கருத்தூன்றி நிற்பார்க்கு அவர்தம் ஆராய்ச்சித் துறையில் நேரும் இடர்ப்பாடுகளை நுண்ணுடம்பிற் சென்ற அவரது நுண்ணுணர்வோ, அன்றி மேலுலகங்களில் உறைவாரான கலைவல்லாரின் ஆவிகளோ, அன்றி அக்கலைவல்லாரின் நினைவுகளோ அவர்தங் கனவிற் றோன்றி நீக்கி, அவர் தமக்கு மெய்யறிவுச்சுடர் கொளுவும் உண்மையினைத் தெற்றெனத் தெரிந்துகொள்க.

இனிப், பின் நிகழப்போகும் இடர்கள் கனவின்கண் முன் அறிவிக்கப்படுதலும் ஆங்காங்கு நடைபெறா நிற்கின்றது. இதற்கு மெய்யாக நிகழ்ந்த சிலவற்றை இங் கெடுத்துக் காட்டுதும்:

1890-ஆம் ஆண்டு சூலைத்திங்கள் 12-ஆம் நாள், ஒரு துரைமகனார் (William Tudor) தமக்கு வேண்டிய நிலங்களை வாங்குதற்கென்று, தாம் இருந்த ஊரைவிட்டு வெளியூர் ஒன்றிற் சென்றிருந்தவர், அன்றிரவு படுக்கைக்குச் சென்றார். சென்று நன்றாக அயர்ந்துறங்கினவர், நள்ளிரவில் தம்மனைவியார் தமது பெயரைச்சொல்லி அழைக்கக்கேட்டு விழித்தெழுந்து படுக்கைமேல் உட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்து தாம் ஓர் ஊரிலுந் தம் மனைவியார் மற்றோர் ஊரிலும் இருத்தலை நினைவுகூர்ந்து, திரும்பவும் விழுந்து படுத்துக்கொண்டார். என்றாலும், மறுநாட் காலையில் எழுந்தது முதல், அவர் முன்னாள் இரவில் தம்மனைவியார் தம்மைப் பெயர்சொல்லி அழைத்த ஒலியினை நினைந்து நினைந்து பெரிதும் மனங்கலங்குவா

ரானார். நாடோறுந் தம்மனைவியாரிடமிருந்து கடிதம் வரும் வழக்கம்போற் சிலநாட்களாகக் கடிதம் வாராமை யினையும் நினைக்கவே அவர்க்கு அக்கலக்கம் பின்னும் மிகுவதாயிற்று. ஆகவே, அவர் தம்மனைவியார்க்கு உடனே ஒரு கம்பிச்செய்திவிடுத்தார். அதற்கு ஏதொரு விடையும் வாராமையால், மறுபடியும் ஒரு கம்பிச்செய்தி விடுத்தார். அதற்கும் விடை வந்திலாமையால், தம மனைவிக்குத்தான் உடம்பு நலமில்லையோ, அல்லது தம் பிள்ளைகளுள் எவரேனுந்தாம் நோய்வாய்ப்பட்டனரோ, அல்லது தம் நெருங்கிய உறவினரெவர்க்கேனுந்தாந் தீங்கு நேர்ந்ததோ, அல்லது அவரில் எவரேனுந்தாம் இறந்துபட்டனரோ என்று பலவாற்றானெல்லாம் எண்ணியெண்ணி அவர் துன்புறலானார். பிறகு இரண்டொரு நாளில் அவர்தம் மனைவியாரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. வந்த அக்கடிதம், அத்துரைமகனாரின் மரு மகன் ஜூலை, 11-ஆம் நாள் நள்ளிரவில் ஒரு மின்வண்டியின் எதிரே விழுந்து படுகாயம் அடைந்தனனென்றும், ஒற்றைக்கால் போய்விட்டதேனும் அவன் உயிர்பிழைத்துக்கொண்டானென்றும் அறிவிப்பதாயிற்று. அவர் தம் மனைவியார் அத் துயரநிகழ்ச்சியைப் பின்னாட் பிற்பகல் அறிந்து, அன்றிரவெல்லாம் பெருந்துயர் கூர்ந்து தங் கணவரையும் நினைந்திருந்தாராதலால், அவரது அந் நினைவே தொலைவில் வேறோர் ஊரிலிருந்த அவர்தங் கணவரை அதே நாள் இரவில் அழைப்பதாயிற்று என்க.

இன்னுங், கொலம்பா என்னும் முனிவர் ஒருநாளிரவு தந் திருக்கூட்டத்துடன் துயில்கொண்டிருப்புழிச், சடுதியில் துயிலொழிந்து தந் திருக்கூட்டத்தவரை யெழுப்பித், தறியிற் கட்டியிருக்கும் படகை யவிழ்த்துத் தாம் இருக்கும் இடத்திற்கு அருகாமையில் அதனைக்

கொணர்ந்து நிறுத்துகவென அவர்க்கு மொழிந்தார். ஏனென்றால், அவர்கள் அப்படகை முன்னே நிறுத்தி யிருந்த கரைப்பக்கத்தி லுள்ள சிற்றூர் நெருப்புக்கு இரையாகப்போதலை அவர் எங்ஙனமாகவோ முன்னரே தெரிந்துகொண்டார். அவர் கட்டளையிட்ட வண்ணமே அப்படகு அவர்கட்கு அண்மையிற் கொணர்ந்து நிறுத்தப்பட்ட சிறிது நேரத்திலெல்லாம், அவர் கூறிய அச் சிற்றூர் நெருப்புபபற்றி யெரிதலை அவர்கள் எல்லாருங் கண்டு வியப்புற்றனர்.

நனவிற்றோன்றும் முன்னறிவிப்புகள்.

இன்னும், இவ்விந்திய நாட்டின் அரசியற்படைக்குத் தலைவராயிருந்த ராபர்ட்ஸ் என்பார் ஒருகாற் காபூல் நகரை விட்டுக் கைபர் கணவாய்வரையில் மிகுவிரைவாய்க் குதிரையூர்ந்து வருகையில், திடுமென அவருள்ளத்தில் ஓர் உணர்வு தோன்றிப் பின்வரும் பேரிடரை அறிவித்து, அவர் அதற்குமேற் செல்லாமல் அவரைத் தடைசெய்தது. அவர் அதனால் அங்ஙனந் தடைபட்டு நின்ற சிறிது நேரத்திலெல்லாம், தமக்குக்கீழ்த் தலைவராயுள்ளார் இருவர் அவர்பாற் கடுகிப் போந்து, காந்தாரத்திலுள்ள தம்மவர் படையானது பகைவர் தலைவனால் முறியடிக்கப்பட்டு முற்றுகை செய்யப்பட்டிருக்கும் மிக வியப்பான செய்தியைத் தெரிவித்தார். அது கேட்டதும், அவர் காந்தாரத்திற்குத் திரும்பிச்சென்று, தமது படைக்கு வந்த அப்பேரிடரை நீக்கிப் பெருஞ் சிறப்புப் பெற்றார்.

இங்ஙனமே, போர் துவங்கும்போதும் போர்மேற் செல்லும்போதுமெல்லாம் ராபர்ட்ஸ் படைத்தலைவர்க்கு இத்தகைய முன்னறிவிப்புகள் அடுத்தடுத்து வருதலுண்டு. அவ்வறிவிப்புகளின்படி தாம் மேற்கொண்ட போர்வினைகளை நடாத்தியே அவர் வெற்றி பெற்று வந்தார். 1914-ஆம் ஆண்டு சூலைத் திங்களில் ஜர்மன் அரசுக்கும் ஆங்கில அரசுக்கும் போர் மூண்டபோது, இப்படைத்தலைவர் கூறிய அறிவுரைகளைக் கேளாமையினாலேயே, ஆங்கிலர் பெருந்துன்பு உழந்தனர். இவர்தம் அறிவு மொழிகளைமட்டும் அவர்கள் கேட்டு நடந்திருந்

தால் அத்தகைய பெருந்துன்பத்திற்கு ஆளாகின்றார்கள் இன்னோரன்ன முன்னறிவிப்புகள் விக்டோரியா பேரரசியார்க்கும் அடுத்தடுத்து வருதலுண்டு. அங்ஙனம் அவை வருங்காலங்களிலெல்லாம், அவர், தம் அமைச்சர் பின் வருவன அறியாமையாற் புகல்பவைகளையெல்லாம் ஒரு சிறிதும் ஏலாமல் ஒழித்துத், தாம் பெற்ற அவ்வறிவிப்புகளின்படியே நடந்து தங்கீழ் வாழ்வார்க்கு வரற்பாலனவாயிருந்த பேரிடர்களை யெல்லாம் வாராமற் றடைசெய்து, அவர்களைக் காத்து வந்தனர்.

இன்னும், உடல்வலிமையில் தமக்கு நிகரில்லாதவரென்று உலகம் எங்கணும் பெரும்புகழ் ஓங்கப்பெற்ற சாண்டோ (Sandow) என்பவர் தாம்இயற்றிய "வலிவு பெறுதல் யாங்ஙனம்?" என்னும் அரிய நூலின்கட் பின் வருமாறு வரைந்திருக்கும் பெரிய உண்மை மனத்தின் கட் பதிக்கற்பாலதாகும்:

"யாங்கள் ஏறிச்சென்ற கப்பல் (Elbe) விரைவில் அமிழ்ந்தி யழியப்போகிறது என்னும்உணர்ச்சி விட்டுவிடாமல் என்னுளத்தில் அடுத்தடுத்துத் தோன்றலாயிற்று. பொதுவாக யான் இத்தகையஅறிவில் நம்பிக்கை கொள்வதில்லை; ஆனாலும், இவ்வுணர்ச்சி ஏன் தோன்றுகின்றதெனபதும் அறியக்கூடவில்லை. இவ்வெண்ணத்தைத் தொலைக்க யான எவ்வளவோ முயன்றும அஃது எனனைவிட்டுச் சிறிதும் நீங்கியபாடில்லை. என்றோ ஒரு நாள் இம்பரக்கலம் அமிழ்ந்திவிடப் போகிறதென்னும் உணர்ச்சி வரவர உரம்பெற்றது. அம்மரக்கலத்துப் பொறியை இயக்கும் துரைமகனோடு யான் நேயங் கொண்டமையால், அவர் அமர்ந்திருக்கும் அவ்வேலையை விடுத்து இனிக் கடல்மேற் செல்லாதிருக்கும்படி அவர்க்கு அறிவுரை மொழிந்தேன் அவரும் என்

சொற் கேட்டு அவ்வேலையை உடனே விட்டு நீங்கினமையால் உயிர் பிழைத்தார். ஏனென்றால், எனக்கு அம் முன்உணர்வு தோன்றிய சிறிதுகாலத்தி லெல்லாம் அக்கப்பல் கடலுள் அமிழ்ந்திப்போயிற்று.

இங்ஙனமே, ஒருமாது இருப்புச் சுரங்கத்தில் வேலைசெய்துவந்த தன் கணவனை ஒருநாள் வேலைக்குச் செல்லாதபடி தடைசெய்தாள். எதனாலெனின், அன்றைக்கு அவ்விருப்புச்சுரங்கத்தின் மேற்கூரையின் ஒரு கூறு இடிந்துவிழுமென்பது அம்மாதின் உள்ளத்திற் பட்டது. மற்று, அவள் கணவனோ அவள் சொற் கேளாமல் வழக்கம்போல் அன்றைக்குத் தன் அலுவல்மேற் சென்றான். ஐயகோ! அன்றைக்கு அவன் மனைவி சொல்லியபடியே, அச்சுரங்கத்தின் ஒரு மேற்பகுதி இடிந்துவிழ, அதன்கீழ் வேலை செய்து கொண்டிருந்த அவன் அதன்கீழ் அகப்பட்டு உடல்நசுங்கி இறந்து போனான்!

இன்னும், மேல்நாட்டிற் பெரும்போர் நடந்த காலத்திற் காயம்பட்ட மறவர்க்குப் பேருதவி செய்தவரும், விரிவுரை நிகழ்த்துவதிற் பெரும்புகழ் படைத்தவருமான ஓர் ஐரோப்பிய மாதரார் ஒருகாற் புகை வண்டியிற் போய்க்கொண்டிருக்கையிற் சடுதியில் ஓர் ஒலி தோன்றி, அவர் தாம் அவ்வண்டியில் அமர்ந்திருந்த அப்பக்கத்தைவிட்டுக் குதித்து வேறுபக்கத்தில் விரைந்து சென்று அமருமாறு கற்பித்தது. அவ்வொலி எங்கிருந்து வந்த தென்பதை அவர் அறியக் கூடவில்லை. எனினும், அம்மாதரார் அவ்வொலி கட்டளையிட்டபடியே விரைந்துகுதித்து அவ்வண்டியின் மற்றொரு பக்கத்திற் போய் ஏறியமர்ந்தார். அவர் அங்ஙனம் அமர்ந்த இரண்டொரு நொடியில் எல்லாம், அவர் முன் ஏறியிருந்த

அவ்வண்டியின் பக்கம் நறுங்கி அழிந்தது. மற்று, அம்மாதரோ அத் தெய்வவொலி கற்பித்தவண்ணம் உடனே நடந்தமையால், உயிர் தப்பி நெடுநாள் நன்கு உயிர்வாழ்ந்தாரென்பது.

இன்னும், ஒன்பதாண்டுள்ள ஒரு சிறுமி தன் சிறிய தங்கையுடன் மாலை வேளையிற் பழைய ஓர் அரண் மனையி னுள்ளே உலாவித் திரிந்துகொண் டிருந்தனள். மாலை வெளிச்சம் வரவர மங்கிக்கொண்டு வருகையில் நீருஞ் சேறும் நிறைந்த ஒரு படுகுழி யோரமாய் அவ் விருவரும் வந்து விட்டனர். இருண்ட நேரமாய் இருந் தமையால், அப்படுகுழி அங்கிருப்பதை அவர்கள் அறிய வில்லை; இன்னும் ஒரு நொடிப்பொழுது அவர்கள் நடந் திருந்தால் அப்பள்ளத்தின்கண் வீழ்ந்து அமிழ்ந்திப் போயிருப்பர். ஆனல், நான்கு திங்கட்குமுற் காலஞ் சென்ற அவர்கள் அன்னையின் குரலொலியானது தோன்றி, அவ்விருவரையும் பெயர் சொல்லி யழைத்து, அவர்கள் அப்பள்ளத்தண்டை செல்லாமல் தடைசெய் தது. அவ்வாறு தோன்றிய தந் தாயின் குரலொலியைக் கேட்டு, அவ்விருவரும் அப்பள்ளத்தின் அருகே செல் லாமல் விலகிச் சென்றமையால் உயிர்பிழைத்தனரென் பது.

இன்னும், படைத்தலைவராயுள்ள ஒரு துரைமக னும், அவரோடு உடனிருந்து வேலைபார்க்கும் மற் ெருருவருந், தாம் இருந்து எழுதும் ஒரு மேசையின் இருபசகத்துமிருந்து பொருட்குறிப்புச் செய்துகொண் டிருக்கையில், வெளியே தாழ்வாரத்தின்கண் எவரோ நடக்கும் அரவந் தென்பட்டது. அப்போது அவ்விரு வரும், இறந்துபோன தம் மற்ெருரு நண்பரை நினைந்து, "அவர் காலமாகியிராவிட்டால், அவரே இப்போது

உள் வந்தாரென்று நாஞ் சொல்லல் வேண்டியிருக்கும்'' என்று தமக்குட்பேசுகையில், இறந்துபோன அவர்தம் நண்பர் உண்மையாகவே உள்ளே வந்தார்; வந்து, ''நான் சொல்லவேண்டுவதுஞ் செய்யவேண்டுவதும் ஒன்றிருத்தலால், நான் சொல்வதை நீங்கள் எழுதிக்கொள்வீர்களா? யான் இங்கிலாந்து தேயத்தைவிட்டுப் புறப்படும் முன், யான் ஒரு கோயிலிற்சென்று என் மனைவியை மறைவாகவே மணந்துகொண்டேன்.'' என்று சொல்லித், தான் மணந்துகொண்ட அம்மாதின் பெயரையும் மணந்த நாளையுஞ் சுட்டிக்கூறிப், பின்னும், ''என் மனைவி இப்போது அங்கேதான் இருக்கின்றனள்; எனக்கொரு மகனும் உண்டு. இவைகளை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும்; எனக்கு இங்கேயுள்ள சொத்தை விற்று அதற்கு வரும் பணத்தை என் மனைவிக்குச் சேர்ப்பித்தல் வேண்டும். யான் மணஞ்செய்து கொண்டதை எவரும் அறியாராதலால், இவ் வேற்பாடு செய்யப்படும் வரையில் யான் அமைதியுறுதல் இயலாது.'' என மொழிந்து மறைந்து போயினர். ஆவி வடிவில் வந்து அங்ஙனம் உரைத்த தம் நண்பர் உரைகளை அவ் விருவருந் தனித் தனியே குறித்துக்கொண்டார்கள். குறித்த அக் குறிப்புகளை ஒத்து நோக்க அவையிரண்டும் முழுமையும் ஒத்திருந்தன. அதன் பின் அவ் விருவரும் இங்கிலாந்து சென்று அங்கே ஆராய்ந்தவழி, ஆவிவடிவிற் போந்து மொழிந்த தம் நண்பருரைகள் அத்தனையும் உண்மையாகவே யிருந்தன. அவர் நுவன்ற வண்ணமே குறிப்பிட்ட நாளிற் குறிப்பிட்ட இடத்தில் அவர்க்கு மணம் நடந்தது மெய்தான். அவர் விரும்பியவாறே அவர்க்கிருந்த உரிமைகளை விற்றுப் பெற்ற பணத்தை அவர்தம் மனைவியார்க்குச் சேர்ப்பித்துவிட்ட

னார். இறந்து ஆவிவடிவில் நின்ற அவர் அங்ஙனம் வந்து தம் நண்பர் இருவர்க்கும் அச்செய்திகளை அறிவியாது போனால், அவையிற்றை எவருமே அறிதற்கு வழியில்லையாய்ப் போம் என்பது.

இனி, இறந்துபோகும் நிலைமையிலிருந்த ஒருவர், தாம் இறந்து போகும் நாள் அண்மையில் வரத், தமக்கு அறிமுகமான மாதர் ஒருவரின் கண்ணுக்குப் புலனாக நனவிலேயே தாம் தோன்றிய வரலாற்றினை இங்கெடுத்துக் காட்டுதும்:

செல்வத்திற் சிறந்த ஒரு பெருமாட்டியும் அவர் தங் தங்கையுந் தாலதா என்னும் ஊரில் இருந்த ஞான்று, (1889-ஆம் ஆண்டு), அவர்கட்கும் ஒரு துரைமகனார்க்கும் பழக்கம் உண்டாயிற்று. அப்போது அத் துரைமகன் எலும்புருக்கி நோய் உடையராய், அது முதிர்ந்து போன நிலைமையில் இருந்தனர். அம் மாதர்களும் அவரும் ஒருநாட் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அவ் விருவரில் தமக்கையார்க்குமுன் தாங் காலமாவதா யிருந்தால், தாம் அங்ஙனங் காலமாவதை அவர்க்கு முன்னறிவிக்க முயல்வதாக அத் துரைமகன் மொழிந்தனர். இவ் வுரையாட்டு நடந்த பின் இடையிடையே அப் பெருமாட்டியாரும் அத்துரைமகனாரும் எதிர்ப்பட்டுப் பலகாற் பேசிய துண்டு. அத்துரைமகன் கடுக்காயைப் போற் பழுப்பு நிறமான சட்டை யணிந்தவராகவே பல காலும் உலாவிச் செல்வதை அம் மாதரார் கண்டு நகைபாடுவது முண்டு. இங்ஙனம் அவர்கட்குப் பழக்கம் உண்டாகி மூன்று திங்கள் கழிந்த பின், அப் பெருமாட்டியார் இருவருந் தாலதா என்னும் அவ் வூரை விட்டுப் புறப்பட்டு, அதற்குத் தொலைவில் உளதாகிய தமதூர்க்கு வந்து சேர்ந்தனர். அங்ஙனம் வந்து சேர்ந்த

சில திங்களுக்குப் பிறகு அவர்கள் அத்துரைமகனையும் அவர்தம் மனைவியையும் அறவே மறந்து போயினர். ஏனென்றால், அவர்கள் அவரை ஓர் அறிமுகமாகக் கருதினரே யல்லாமல், நெருங்கிய நண்பராகக் கருதிற்றிலர். அவ்வாறிருக்க 1890-ஆம் ஆண்டு மார்சசுத் திங்கள் 12-ஆம் நாள் அம்மாதரார் இருவரும் ஒரு நாடக சாலைக்குப் போய்த் திரும்பி இரவு பன்னிரண்டரை மணிக்குத் தம் இல்லத்திற்கு வரும் வழியில், 'தம் நண்பர் ஒருவரைப் புகைவண்டி நிலையத்தில் விடும் பொருட்டுத். தமது குதிரை வண்டியை அவ்விடத்திற்குச் செலுத்தினர். செலுத்தி அந் நண்பரை வழிப்போக்கி விட்டுத், திரும்பத் தமது வண்டியி லேற வந்த மூத்த பெருமாட்டி பின்வருமாறு வரைகின்றார்:

"புகைவண்டி நிலையத்திலிருந்து யாங்கள் திரும்பி வருகையில், எங்கள் வேலைக்காரன் எங்கள் வண்டியைப் பார்த்துக்கொணர, முன்னதாகச் சென்றான். ஆகவே, யாங்கள் படியண்டை வந்ததும், வண்டி எங்களுக்காக வந்து காத்துக்கொண் டிருத்தலைக் கண்டோம். என் தங்கை முற்பட்டு ஏறி வண்டியினுள்ளே அமர்ந்தனள். யான மெதுவாகப் படி வழியே இறங்கி வந்தமையால் அவள் எனக்காகக் காக்க வேண்டியவளானாள்; வேலைக்காரனும் வண்டிக் கதவைத் திறந்து வைத்துக்கொண் டிருந்தனன். யான் அவ் வண்டிப் படிமேல் ஒரு காலைத் தூக்கிவைத்ததுந் திடுமெனத் திகைப்புற்று, வண்டியினுள்ளே நுழையாமல் தடைப்பட்டு நின்றேன். வண்டியினுள்ளே இருளா யிருந்தது. என்றாலும், அப்போது யான் நோக்கிய அவ்விடத்திற் காணப்பட்ட ஒரு புதுமையான வெள்ளிய ஒளி மங்கலா யிருப்பினுங் குறிப்பிட்ட இடத்தில் அது மிகவுந் தெளி

வாய் ஒளிர, அதனிடையே ஒரு முகத்தின் வடிவம் என் தங்கையின் முகமாய் அவளை நோக்கியபடியாய் மெல்லிதாய்த் துலங்கித் தோன்றுதலைக் கண்டேன். இத் தோற்றம் நின்ற நேரம் ஒரு நொடிப்பொழுது தான் இருக்கும்; ஆயினும், எனக்கு அறிமுகமாகக் காணப்பட்ட அதன் ஒவ்வோர் அமைப்பும் யான் செவ்வையாகவே கண்டறியதக்கதா யிருந்தது. அம் முகத்தின் கூர்த்த சாயலும், ஒரு பக்கத்திற் சிறிது வகிர்ந்த குஞ்சியும், எடுப்பான மூக்கும், திருத்தமான மோவாயும், அதன்கட் கலகலப்பாய் முளைத்துள்ள சிறு பழுப்பு நிறமான தாடியும் நன்கு விளங்கித் தோன்றின. மற்றைக் காலங்களில் அத்துணைத் தெளிவாய் விளங்கக் காட்டுதற்குப் போதாத அம் மங்கல் ஒளியிற் றோன்றிய அப் புது வடிவத்தின் நிறங்களை அந்நேரத்தில் யான நன்றாய்ப் பகுத்தறிய வல்லளானது தான், இப்போது யான் அதனைப் பற்றி நினைக்கையில் ஒரு புதுமையாக என் னுளத்திற் படுகின்றது. அவ் வடிவின் தலைமேல் தொப்பி யில்லை; ஆனாலும், தெற்கே யுள்ளார் அணியும் உசசிச் சட்டையினை யொப்பதொன்றே அதன்மேல் இருந்தது; அதன் நிறங் கடுக்காய் நிறத்தைச் சிறிது ஒத்திருந்தது. அவ் வடிவம் முழுதும் மிக்கதோர் இளைப்பு வாய்ந்து மெலிந்திருநதது. எங்கள் வேலைக்காரன், யான் வண்டிக்குள் நுழையாமற் கற்சிலைபோற் படிமேல் நிற்றலைக் கண்டு, இறும்பூதுற்றவனாய் எனது பாவாடையின் கீழ் விளிம்பு என் அடிக்கீழ் அகப்பட்டதுபோலு மெனக்கருதி, என்னைக் கைகொடுத் தெடுத்து அவ் வண்டியினுள்ளே அமரவைத்தான் யான் என் தங்கையின் பக்கத்தே அமர்ந்ததும், ‘இஃது உண்மையிலே நமது வண்டிதானா?’ என அவளைக் கேட்டேன்; ஏனென்றால், ஒரு புதிய

ஆடவன் என் தங்கையின் எதிரே உட்கார்ந்திருத்தல் கண்டு என் உள்ளம் அவ்வளவு கலங்கியுணர்வழிந்தது. மெய்யாகவே ஓர் ஆண்மகன் அங்கே உட்கார்ந்திருந்தனனாயின், என் தங்கையாவது வேலையாளாவது அங்ஙனம் அவர்க்கெதிரே வாய்பேசா திருத்தல் இயலாதே யென்பது அந் நேரத்தில் என் மனத்திற்குத் தென்படவில்லை. யான் உட்கார்ந்த பிறகு அங்கே ஏதொன்றுங் கண்டிலேன். ஆகவே, என் தங்கையை நோக்கி 'உனக்கெதிரில் நீ ஏதொன்றுங் காணவில்லையா?' என்று வினவினேன். அதற்கவள், 'ஏதொன்று மில்லை; நல்லது, நீ வண்டியில் ஏறுகையில், இது நமது வண்டிதானா? எனக் கேட்கும்படி செய்தது எது?' வெனக்கேட்டு நகையாடினாள். அதன்மேல் யான் கண்ட அத் தோற்றத்தை மேலே மொழிந்தபடி அவட்கு விரிவாய் எடுத்துரைத்தேன். 'ஓ, அவ் அறிமுகமான முகமும், ஒரு பக்கத்தில் வகிர்ந்த குஞ்சியுங், கடுக்காய் நிறச் சட்டையும் நாம் எங்ஙனே பார்த்தோம்? நீ குறிப்பித்தபடி யுள்ளது இங்கொன்றும் இல்லையே' என அவள் கூறினள். யாங்கள் எவ்வளவோ அதைப்பற்றி நினைவு கூர்தற்கு முயன்று பார்த்தோம், ஏதொன்றுங் கிடைக்கவில்லை. பின்னர் நாங்கள் வீடு போய்ச் சேர்ந்தவுடன் எங்கள் அன்னையார்பால் அத் தோற்றத்தைப் பற்றிச் சொன்னோம். யான் சொன்ன குறிப்புகளி லிருந்து எங்கள் அன்னையார் அத்தகையதொரு முகத்தை ஏதோ ஒரு வகையாய்ச் சிறிது நினைவு கூர்ந்தார். மறுநாள் மாலையில், எங்களுக்குப் பழக்கமான ஒரினைஞர் எங்களைக் காண வந்தார். அவருக்கும் அந் நிகழ்ச்சியை அறிவித்தோம் அதைப் பற்றி யாங்கள் எல்லேமும் நெடுகப் பேசியும் ஏதும் உண்மை தெரிந்துகொள்ளல் கூடவில்லை. யான் கண்ட

அம்முகத்தைப் போல்வதொரு முகம் எனக்குப் பழக்கமான முகங்கள் பலவற்றுள் ஒன்றுதான் என்பதை யான் நன்கு நினைவுகூர்ந்தேனாயினும், எப்போது எங்கே எனவும். யான் கண்ட அத் தோற்றத்திற் குரிய ஆண்மகனின் உண்மையான பெயர் எதுவெனவும் யான் நினைந்தறியக் கூடவில்லை இங்ஙனமே அடுத்தடுத்து மறந்துவிடும் எனது நினைவைக் கொண்டு அதனைத் தெரிந்துகொள்ளக் கூடாதவளானேன். பின்னர்ச் சில நாட் சென்று, நாங்கள், எம்மை முன்னே காணவந்த இளைஞரின் பாட்டியாரைப் பார்க்கப் போனோம். எம்மைக் கண்டதும் அந்த அம்மையார், 'தாலதா ஊரிலிருந்து எவ்வளவு துயரமான செய்தி எனக்கு வந்ததென்பதை நீங்கள் அறிவீர்களா?——என்னும் பெயர் பூண்ட அத்துரைமகனார் இறந்துபோனார். ஆனால், அதன் வரலாறு முழுமையும் எனக்கு எட்டவில்லை.' என்றனர் அச்செய்தி கேட்டதும் யானும் என் தங்கையும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்தோம். அத் துரைமகன் பெயர் கேட்ட பின்னர்; அக் கூர்த்தமுகச் சாயலுங் கடுக்காய் நிறச் சட்டையும் உடையவர் இன்னாரென்பது புலனாயிற்று. யான் அத் தோற்றத்தின் கூறுபாடுகளை விரித்துச் சொன்னது நல்லதாயிற்று; ஏனென்றால், என்னைப்போலவே என் தங்கையும் அப்பெயர் சொல்லக் கேட்டவளவில், யான் கூறியது இன்னாரென்பதைத் தெரிந்துகொண்டாள். அவ் வம்மையாரின் பேரர் அப்போது வீட்டினுள்ளே வரக் கண்டு, அத் துரைமகன் இறந்துபட்ட நாளைப் புதினத்தாள்களி லிருந்து திட்டமாய்த் தெரிந் துரைக்கும்படி அவரை வேண்டிக் கேட்டேன். மார்ச்சுத் திங்கள் 14-ஆம் நாளே, அதாவது யான் கண்ட தோற்றத்திற்கு இரண்டு நாட் பிற் பட்ட